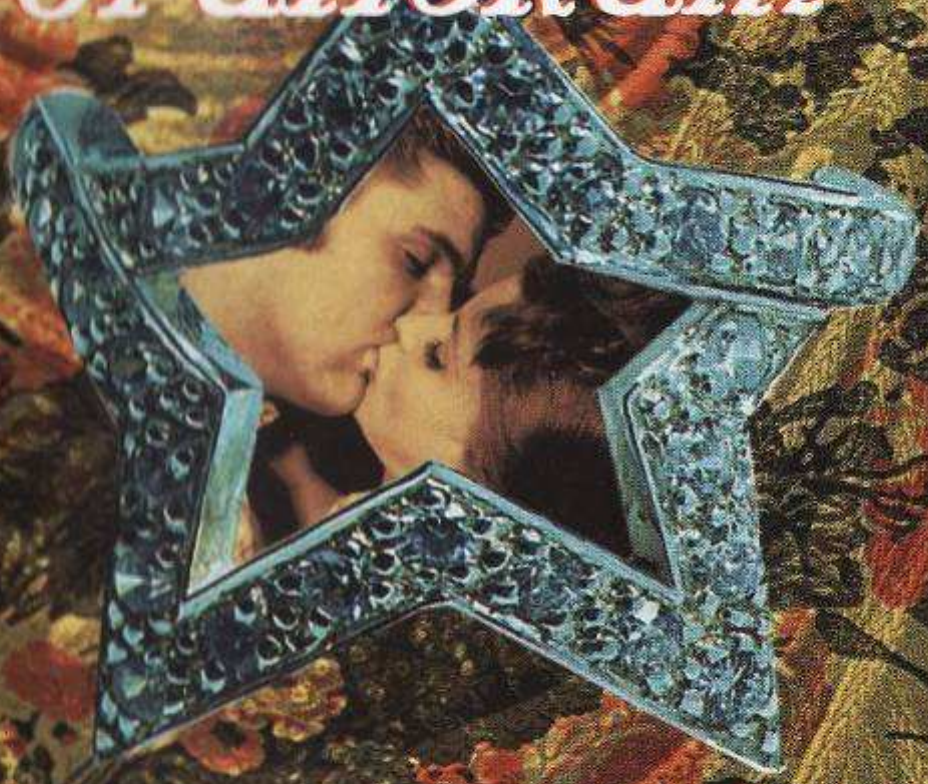
Modrý drahokam

Amanda Quick

BARONET

Modrý drahokam

Amanda Quick

Přeložila:
EVA BROŽOVÁ

Amanda Quick: Modrý drahokam
Vydání první.

Copyright © 2002 by Jayne A. Krentz
Published by arrangement with Bantam Books, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Široká 22, Praha 1
v roce 2003 jako svou 769. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Don't Look Back vydaného nakladatelstvím
Bantam Books a division of Random House, Inc., New York, v roce 2002.
Český překlad © 2003 Eva Brožová.
Přebal a vazba © 2003 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2003 Ricardo.
Odpovědná redaktorka Pavla Ciencialová.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-546-0

BARONET
Praha 2003

PRVNÍ PROLOG

Majitel postavil svíčku na stůl a otevřel starý svazek v kožených deskách. Opatrně listoval starobylými stránkami, až našel pasáž, kterou hledal.

…Prý se tajně scházejí uprostřed noci a provádějí podivné obřady. Proslýchá se, že zasvěcenci uctívají Gorgonu s hady místo vlasů. Jiní tvrdí, že slepě poslouchají svého vládce, který má stejně jako Medúza moc měnit lidi v kámen.

Vládce prý má zvláštní, děsivou schopnost. Uvede své oběti do stavu hluboké hypnózy a dá jim příkazy. Když je pak z umělého spánku probudí, lidé jeho pokyny bez protestů vyplní.

Velkou záhadou je, že ti, kteří podobnou zkušeností projdou, si instrukce, které od něho v hypnotickém stavu dostali, nepamatují.

Říká se, že moc jejich vládce pramení z kouzla zvláštního drahokamu, který u sebe nosí.

Na kameni je vytesána hrůzostrašná podobizna Medúzy.

Pod useknutou hlavou stvoření je do drahokamu vyryta hůl. Jde prý o kouzelnou hůlku, kterou používá vládce kultu k vyvolání hypnózy.

Vzácný drahokam vypadá jako onyx, až na to, že se na něm místo černé a bílé barvy střídají proužky neobvyklých, nesmírně zvláštních odstínů modré. Vnější tmavá vrstva je tak temně modrá, až přechází téměř do černé.

Rámuje obrázek Medúzy, který je vytesán do světlejší vrstvy drahokamu. Druhá vrstva připomíná svým odstínem nádherné světle modré safíry.

Zlatý náramek, ve kterém je drahý kámen zasazen, zdobí nespočet drobných otvůrků, které svou strukturou připomínají propletené hady.

V těchto končinách se lidé vládce velice obávají. Během obřadu vždy nosí plášť s kápí, aby ho nikdo nepoznal. Nikdo nezná jeho jméno, ale drahokam s vytesanou hlavou Gorgony a kouzelnou hůlkou je jeho znakem a pečetí. Je údajně zdrojem jeho děsivé moci.

Dozvěděl jsem se, že se tomu vzácnému kameni říká Modrá Medúza.

1

Tobias sledoval Lavinii, jak stoupá po schodišti domu číslo 7 na Claremont Lane, a okamžitě věděl, že se stalo něco moc ošklivého. Na tváři pod širokou krempou módního kloboučku, která ho vždy tak fascinovala, měla zvláštní, hluboce zamyšlený výraz.

Ze své nesporně omezené zkušenosti věděl, že Lavinia nad problémem nebo nepříjemnou situací dumá jen zřídkakdy.

Spíš měla tendenci okamžitě jednat. Podle něho až moc velkou. V této souvislosti se mu vybavila slova jako riskantnost a zbrklost.

Pozoroval ji z okna útulného přijímacího salónu a všechny svaly v těle měl napjaté potlačovanou úzkostí.

Nevěřil na předtuchy a podobné metafyzické hlouposti, ale spoléhal se na vlastní smysly, zejména v souvislosti s jeho novou obchodní partnerkou a milenkou. Lavinia vypadala vyděšeně a Tobias moc dobře věděl, že ji z míry jen tak něco nevyvede.

„Paní Lakeová se vrací," pronesl a ohlédl se na hospodyni.

„Nejvyšší čas." Paní Chiltonová položila s výrazem obrovské úlevy podnos s čajem na stůl a chvatně zamířila ke dveřím. „Už jsem si myslela, že nedorazí. Půjdu jí pomoct s pláštěm a rukavicemi. Určitě bude chtít nabídnout hostům čaj. Pravděpodobně se ho už sama nemůže dočkat."

Podle toho, co z její tváře zahlédl ve stínu kloboučku, měl Tobias dojem, že Lavinia by spíš potřebovala pořádný doušek sherry, které měla schované v pracovně. Ale alkohol bude muset počkat.

Nejdřív se musí věnovat návštěvníkům, kteří na ni v salóně čekali.

Lavinia se zastavila u domovních dveří a netrpělivě lovila v kabelce klíče. Tobias teď jasně viděl, že má kolem krásných očí droboučké, ustarané vrásky.

Co se sakra stalo?

Domníval se, že během případu vražd v muzeu voskových figurín, který řešili před několika týdny, Lavinii dost dobře poznal. Nebyla ten typ, který se nechá snadno znervóznit, rozrušit nebo vyděsit. V průběhu své vlastní, tu a tam nebezpečné kariéry detektiva ve skutečnosti potkal jen velice málo lidí, ať mužů, či žen, kteří by se

dokázali v riskantních situacích chovat stejně chladnokrevně jako Lavinia Lakeová.

Muselo se stát něco závažného, když se tvářila takhle zachmuřeně. Projela jím vlna znepokojení a cítil, jak se ho zmocňuje čím dál větší netrpělivost a nervozita. Jakmile budou s Lavinií sami, hned se jí musí zeptat, co ji tak rozrušilo.

Bohužel si na to bude muset ještě chvíli počkat. Zdálo se, že se hosté jen tak nezvednou. Tobiase ani jeden z nich nezajímal. Vysoký, elegantně štíhlý, módně oblečený džentlmen se představil jako doktor Howard Hudson, starý rodinný přítel.

Jeho manželka Celeste patřila k těm výjimečně atraktivním ženám, které si velice dobře uvědomují svůj vliv na okolní muže a bez váhání ho zneužívají k tomu, aby s nimi mohly manipulovat. Zářivě plavé vlasy měla vysoko vyčesané a její modré oči připomínaly letní oblohu. Na sobě měla šaty z lehoučkého mušelínu s droboučkými růžovými růžemi lemované růžovými a zelenými stuhami. U kabelky jí visel malý vějíř. Tobiase napadlo, že na tak chladný jarní den má dost hluboký výstřih, ale byl si téměř jistý, že se tak Celeste oblékla po důkladné úvaze.

Během dvaceti minut, které s manželským párem strávil, dospěl k dvěma neotřesitelným závěrům. Za prvé, že doktor Howard Hudson je šarlatán. Za druhé, že Celeste je každým coulem dobrodružka. Usoudil však, že bude lepší, když si své názory nechá pro sebe. Pochyboval, že by se Lavinii zamlouvaly.

„Strašně se těším, až Lavinii zase uvidím," pronesl Hudson z křesla, ve kterém se pohodlně rozvaloval. „Od té doby, co jsme se naposledy viděli, uplynulo mnoho let. Už se nemůžu dočkat, až jí představím moji drahou Celeste."

Hudson měl sytý, melodický hlas zkušeného herce. Svou hloubkou a rezonancí připomínal dobře naladěné nástroje.

Jeho zvuk lezl Tobiasovi na nervy, ale musel přiznat, že na sebe téměř ďábelským způsobem poutá pozornost.

Hudson vypadal ve skvěle střiženém tmavomodrém kabátu, proužkované vestě a plizovaných kalhotách velice mondénně. Vázanku měl uvázanou zvláštním, komplikovaným způsobem, který, jak Tobiase napadlo, by určitě nadchl jeho švagra Anthonyho. Ve svých jednadvaceti letech byl Anthony ve věku, kdy si mladí muži podobných věcí pečlivě všímají. Zcela jistě by se mu také líbila neobvyklá zlatá pečetítka, která zdobila Hudsonovy hodinky.

Tobias v duchu odhadl, že doktorovi je asi kolem pětačtyřiceti.

Hudson byl obdařen urozenými, pohlednými rysy muže, který nepochybně bez ohledu na svůj věk vždy pletl ženám hlavu. Bohaté tmavohnědé vlasy měl protkané stříbrem a v šatech se pohyboval se sebejistotou a nenuceností, které by v dobách jeho společenského kralování dělaly čest samotnému Brummellovi.

„Howarde!“ Když Lavinie vešla do salónu, napětí z jejích zelených očí zmizelo. Natáhla obě ruce, aby Hudsona nadšeně přivítala. „Promiňte, že jdu tak pozdě. Byla jsem nakupovat na Pall Mall a úplně jsem zapomněla, že je už tolik hodin a jak je Londýn ucpaný.“

Tobiase fascinovala změna, která se s ní během několika předchozích minut stala. Kdyby si nevšiml, jak se tvářila na schodišti, netušil by, že ji něco trápí.

Podrážděně ho, že se jí při pouhém pohledu na doktora Howarda Hudsona tak nápadně zlepšila nálada.

„Lavinie, drahoušku.“ Howard vstal, uchopil ji za ruce a jemně je stiskl ve svých dlouhých, vznešených prstech.

„Ani nedokážu vyjádřit, jak jsem šťastný, že vás po tak dlouhé době zase vidím.“

Tobiasem projela další vlna znervózňujícího, nicméně nevysvětlitelného znepokojení. Dalším fascinujícím rysem Howarda Hudsona, kromě okouzlujícího hlasu, byly jeho oči. Díky své neobvyklé hnědozlaté kombinaci měly podmanivý účinek.

Jak hlas, tak oči jsou v jeho profesi jistě velice užitečné, usoudil Tobias. Doktor Howard Hudson praktikoval mesmerismus, neboli léčbu pomocí takzvaného živočišného magnetismu.

„Měla jsem ohromnou radost, když jsem od vás včera obdržela vzkaz,“ prohlásila Lavinia. „Neměla jsem tušení, že jste v Londýně.“

Hudson se usmál. „To já byl nadšením bez sebe, když jsem zjistil, že jste ve městě. Jen si představte moje překvapení, drahoušku. Naposledy jsem o vás slyšel, když jste s vaší neteří odjely do Itálie jako společnice paní Underwoodové.“

„Naše plány se nečekaně změnily,“ vysvětlila klidně Lavinia.

„Bohužel jsme se s Emeline musely vrátit do Anglie dřív, než jsme čekaly.“

Tobias vytáhl po tomto prohlášení obočí, ale moudře zůstal zticha.

„No, pokud jde o mě, považuji to spíš za štěstí.“ Howard jí opět lehce stiskl ruce a pustil ji. „Dovolte mi, abych vám představil svou ženu Celeste.“

„Dobrý den, paní Lakeová,“ zašveholila Celeste zvonivým hlasem. „Howard mi toho o vás tolik vyprávěl.“

Tobiase její chování pobavilo. Téměř divadelní gesto, jakým půvabně naklonila hlavu na stranu, nedokázalo zamaskovat chladný, hodnotící výraz v jejích hezkých očích.

Viděl, jak poměřuje, zvažuje a vynáší soud. Bylo zřejmé, že Lavinii okamžitě odhadla jako bezvýznamnou osobu, která ji nemůže ohrozit.

Poprvé za celé odpoledne se mu zvedla nálada. Podceňovat Lavinii se může člověku ošklivě vymstít.

„To mě nesmírně těší.“ Lavinia se posadila na pohovku, urovnala si sukně švestkově modrých šatů a uchopila čajovou konvici. „Netušila jsem, že se Howard oženil, ale mám z toho radost. Byl už moc dlouho sám.“

„S tou svatbou jsem neměl na vybranou,“ ujistil ji Howard.

„Stačil jediný pohled na mou krásnou Celeste a můj osud byl zpečetěn. A kromě toho, že je mojí milovanou ženou a společnicí, mi vede účetnictví a domlouvá schůzky s pacienty. Vlastně ani nevím, jak bych si teď bez ní poradil.“

„Lichotíte mi, pane.“ Celeste sklopila řasy a usmála se na Lavinii. „Howard se mi snaží předat své léčitelské zkušenosti, ale obávám se, že nemám pro mesmerismus potřebné nadání.“ Přijala šálek s talířkem. „Můj manžel prý byl blízkým přítelem vašich rodičů…“

„Máte pravdu.“ Lavinii se na tváři objevil nostalgický výraz. „Dřív k nám často chodíval. Rodiče ho měli nejen nesmírně rádi, patřili k jeho největším obdivovatelům. Otec mi při několika příležitostech řekl, že považuje Howarda za nejkvalifikovanějšího odborníka na mesmerismus, jakého kdy potkal.“

„Bral jsem to jako nesmírnou poklonu,“ poznamenal skromně Howard. „Oba vaši rodiče v tomto oboru působili mnoho let. Bylo fascinující sledovat je při práci. Každý měl jedinečný styl, ale oba dosahovali úžasných výsledků.“

„Manžel mi vyprávěl, že se vaši rodiče, asi před deseti lety, ztratili na moři,“ prohodila Celeste. „A že jste ve stejném roce přišla i o svého muže. Určitě to pro vás bylo nesmírně těžké období.“

„Ano.“ Lavinie nalila čaj do dvou dalších šálků. „Ale před šesti lety se ke mně přistěhovala moje neteř Emeline a je nám spolu moc dobře. Moc mě mrzí, že tu dneska odpoledne není, abyste se s ní

seznámili. Odešla s přáteli na přednášku o památkách a fontánách v Římě.“

Celeste nasadila soucitný výraz. „Takže jste s Emeline na celém světě samy?“

„Nejsme samy,“ opáčila Lavinie mrazivě. „Máme jedna druhou, víte?“

„Nicméně jste z vaší rodiny zbyly jen vy dvě. Dvě osamělé ženy v nepřátelském světě.“ Celeste vrhla na Tobiase nenápadný pohled. „Z vlastní zkušenosti vím, že být sama bez rady a opory muže, na kterého by se mohl člověk v případě nesnází obrátit, je pro ženu vždycky obtížné.“

Tobiasovi málem vypadl šálek s talířkem, který mu Lavinia právě vrazila do ruky. Ne snad kvůli tomu, že Celeste naprosto mylně odhadla osobní síly a schopnosti, které se v Lavinii a Emeline skrývají. Mohl by totiž přísahat, že s ním ta žena pár vteřin úmyslně flirtovala.

„Mně i Emeline se daří skvěle, děkuji,“ pronesla Lavinia s nečekaným důrazem na jednotlivých slovech. „Proboha, dávejte pozor, Tobiasi, nebo se polijete.“

Zachytil její pohled a uvědomil si, že se k němu sice chová zdvořile, ale očividně se na něj zlobí. Dumal, co provedl tentokrát. Pokud dokázal odhadnout, jejich city přecházely v prudkých výkyvech od naježenosti k lásce a jen málokdy se nacházely někde uprostřed. Zatím se žádný z nich necítil ve vášnivém vztahu, který mezi nimi vznikl, úplně příjemně. Ale jednu věc mohl o jejich vztahu prohlásit jistě: Nikdy nebyl nudný.

Bohužel, jak si pomyslel. Existovala období, kdy by za pár nudných okamžiků s Lavinií obětoval všechno, co měl. V té době by měl alespoň šanci chytit dech do dalšího kola.

„Promiňte, Lavinie,“ pronesl Howard tónem člověka, který hodlá nakousnout ožehavou záležitost. „Dozvěděl jsem se, že se už nevěnujete své praxi. Snad jste na mesmerismus nezanevřela, když jste zjistila, že je o něj v Londýně menší zájem? Vím, že je těžké přilákat vhodnou klientelu, když člověk nemá společenské konexe.“

K Tobiasovu překvapení vyvedl jeho dotaz Lavinii z míry.

Lehce sebou škubla a konvice, kterou držela v ruce, se znatelně zachvěla. Okamžitě se však vzpamatovala.

„Z mnoha důvodů jsem se začala věnovat jinému oboru,“ odpověděla stroze. „I když je zájem o léčbu živočišným

magnetismem stejně velký jako dřív, konkurence výrazně zesílila, jak jste si jistě všiml, a pokud člověk nemá známosti a doporučení z vyšších kruhů, exkluzivní klientelu není snadné získat.“

„Chápu,“ přitakal vážně Howard. „V tom případě si s Celeste budeme muset práci obstarat. Asi nebude jednoduché vybudovat si tu novou praxi.“

„Kde jste až dosud působili?“ zeptal se Tobias.

„Strávil jsem několik let v Americe, kde jsem přednášel o umění mesmerismu. Asi před rokem se mi však začalo stýskat po Anglii a vrátil jsem se domů.“

Celeste vrhla na manžela rozzářený pohled. „Poznala jsem Howarda loni v Bathu. Vybudoval si tam výnosnou praxi, ale měl pocit, že je nejvyšší čas přestěhovat se do Londýna.“

„Doufám, že se tady setkám s rozmanitějšími a zajímavějšími případy,“ vysvětlil Howard vážným tónem. „Většina mých klientů v Bathu, stejně jako v Americe, si u mě léčila běžná onemocnění, revmatismus, ženskou hysterii, poruchy spánku a podobně. Pacienty samozřejmě jejich potíže obtěžovaly, ale mě nudily.“

„Howard se hodlá věnovat výzkumu mesmerismu a provádět experimenty.“ Celeste se na manžela obdivně zadívala.

„Ve skutečnosti má v úmyslu prozkoumat všechny možnosti, jak a kde by se dala tato věda využít. Chce o tom napsat knihu.“

„A aby se mi to podařilo, musím mít příležitost pracovat s klienty, kteří trpí vzácnějšími nervovými poruchami, než s jakými se člověk běžně setkává na venkově,“ uzavřel debatu Howard.

Lavinii planuly oči nadšením. „To je nesmírně vzrušující a obdivuhodný cíl. Je nejvyšší čas, aby byl živočišný magnetismus doceněn.“ Při těch slovech vrhla na Tobiase výmluvný pohled. „Mnoho špatně informovaných lidí je totiž stále přesvědčeno, že všichni mesmeristé jsou felčaři a šarlatáni nejhoršího ražení.“

Tobias to popíchnutí ignoroval a napil se čaje.

Hudson si těžce vzdychl a s vážným výrazem potřásl hlavou. „Bohužel, musím připustit, že v naší profesi se skutečně vyskytuje velké množství podvodníků.“

„Ty odradí pouze pokrok v oboru,“ prohlásila Lavinia.

„Výzkum a experimenty jsou přesně to, co potřebujeme.“

Celeste se na ni tázavě zadívala. „Ráda bych se dozvěděla něco o vaší nové činnosti, paní Lakeová. Žena se přece může věnovat tak málo profesím…“

„Nechávám se najímat od lidí, kteří potřebují něco soukromě zjistit.“ Položila šálek na talířek. „Někde tu budu mít navštívenky.“ Natáhla se přes opěradlo pohovky a otevřela malou zásuvku ve stolku. „No ano, tady jsou.“

Vytáhla odtud dvě bílé kartičky a jednu podala Howardovi a druhou Celeste.

Tobias věděl, co je na bílých obdélníčcích napsáno.

SOUKROMÉ PÁTRÁNÍ

DISKRÉTNOST ZARUČENA

„Velice neobvyklé,“ poznamenala Celeste se zaskočeným výrazem na tváři.

„Fascinující.“ Howard si zasunul navštívenku do kapsy a ustaraně se zamračil. „Ale musím se přiznat, že mě moc mrzí, že jste zanechala své praxe. Měla jste pro mesmerismus obrovské nadání, drahoušku. Vaše rozhodnutí změnit obor působnosti je pro naši profesi nesmírnou ztrátou.“

Celeste si Lavinii zamyšleně změřila. „Vy jste se přestala mesmerismu věnovat jen proto, že jste měla obavy z konkurence?“

Kdyby Lavinii upřeně nesledoval, pomyslel si Tobias, unikl by mu ohromený výraz, který se jí na okamžik objevil v očích, ale velice rychle zmizel. Ani by si nevšiml, jak se jí napjaly drobné svaly na krku. Přísahal by, že než odpověděla, překvapením polkla.

„Šlo o takovou… nepříjemnou záležitost s jednou klientkou,“ pronesla Lavinia neutrálním tónem. „A praxe nevynášela tolik, kolik bych si přála. Jistě víte, jak vysoké poplatky se musejí v Anglii platit. Navíc jsem byla zodpovědná za Emelininu budoucnost. Vyšla ze školy a já usoudila, že je nejvyšší čas, aby se naučila chovat ve společnosti a načerpala životní zkušenosti. Vždycky tvrdím, že člověk získá rozhled a vytříbené názory jedině pobytem v cizině. Takže jedno s druhým, když nám paní Underwoodová nabídla, jestli bychom za ní nechtěly přijet na společenskou sezónu do Říma, okamžitě jsem souhlasila.“

„Aha.“ Howard neodtrhl oči od jejího mírně odvráceného obličeje. „Musím přiznat, že v tom městečku na severu o vás kolovaly podivné řeči. Doufám, že jste se jimi nenechala ovlivnit?“

„Samozřejmě, že ne,“ vyhrkla Lavinia až moc rychle.

„Než jsme se s Emeline vrátily z Itálie, napadlo mě, že bych zkusila něco nového, a zjistila jsem, že tahle práce je přesně podle mého gusta.“

„V každém případě je to pro dámu dost zvláštní zaměstnání.“

Celeste se na Tobiase tázavě zadívala. „Vy nové povolání paní Lakeové určitě neschvalujete, že ne, pane?“

„Ujišťuji vás, že občas propadám velkým pochybnostem a hluboké nejistotě,“ utrousil Tobias suše. „Nehledě na spoustu probdělých nocí.“

„Pan March si z vás dělá legraci.“ Lavinia vrhla na Tobiase káravý pohled. „Musí moje povolání schvalovat.

Příležitostně pro mě totiž pracuje jako můj asistent.“

„Jako váš asistent?“ Celeste na ni překvapeně vykulila oči. „Chcete tím říct, že ho zaměstnáváte?“

„Ne tak docela,“ namítl Tobias klidným tónem. „Jsem spíš něco jako její obchodní partner.“

Zdálo se, že ani Celeste ani Howard jeho drobnou opravu nezaregistrovali. Oba na něj ohromeně zírali.

Howard nevěřícně zamrkal. „Asistent, říkáte?“

„Obchodní partner,“ opakoval zarputile Tobias.

„Když řeším složitý případ, tu a tam požádám Tobiase o pomoc.“ Lavinia přezíravě mávla rukou. „Pokud potřebuji jeho odborné znalosti.“ Mile se na něj usmála. „Jsem přesvědčená, že mu mimořádný příjem ani v nejmenším nevadí. Nemám pravdu, pane?“

Měl už toho rozhovoru plné zuby. Byl nejvyšší čas jí připomenout, že není jediný, kdo umí kousat.

„Nyní jsou to jen peníze, co mě na té spolupráci láká,“ ujistil ji. „Musím přiznat, že jsem kromě nich objevil ve společném podnikání několik dalších, mimořádně příjemných stránek.“

Zrudla jako pivoňka, ale jak předvídal, nemínila ustoupit.

S vlídným úsměvem se otočila zpátky k hostům.

„Naše spolupráce panu Marchovi umožňuje využít své logické a deduktivní schopnosti. Funkce asistenta mu připadá nesmírně podnětná. Nemám pravdu, pane?“

„Ale jistě,“ souhlasil Tobias. „Vlastně bych dokonce řekl, že mi naše spolupráce umožňuje praktikovat jednu z nejpodnětnějších aktivit, jaké jsem se kdy v minulosti věnoval, paní Lakeová.“

Lavinia přivřela oči a vyslala k němu mlčenlivé varování.

Spokojeně se usmál a snědl jeden maličký koláček s hroznovým džemem, který paní Chiltonová připravila na podnos. Paní Chiltonová umí s rozinkami zázraky, blesklo mu hlavou.

„To je naprosto fascinující.“ Celeste Tobiase zkoumavě studovala přes okraj šálku. „A smím se zeptat, čeho se ty vaše odborné znalosti týkají, pane Marchi?“

„Pan March dokáže získat informace z jistých zdrojů, ke kterým já nemám bohužel přístup,“ vysvětila Lavinia dřív, než mohl Tobias odpovědět. „Jako muž může svobodně navštěvovat místa, která jsou pro dámu tabu, jestli víte, jak to myslím.“

Howardovi se objevil na tváři chápavý výraz. „To je ale skvělý způsob spolupráce. Vaše nové podnikání je zřejmě mnohem výnosnější než mesmerismus, nemám pravdu, Lavinie?“

„Člověk v něm může vydělat velké peníze.“ Lavinia se decentně odmlčela. „Někdy. Ale musím přiznat, že pokud jde o finanční odměnu, je trochu nevyzpytatelné.“

„Chápu.“ Howard se opět zatvářil ustaraně.

„Ale myslím, že jsme toho o mém novém povolání napovídali už dost,“ pronesla energicky. „Teď mi povězte, kdy si hodláte otevřít v Londýně praxi, Howarde?“

„Počítám, že to bude trvat přinejmenším měsíc, možná ještě déle, než se mi podaří všechno zařídit,“ odpověděl.

„Potom se také musím zmínit na těch správných místech, že budu přijímat klienty a že mám zájem pouze o nejneobvyklejší nervové poruchy. Když si člověk nedá pozor, zaplaví ordinaci dámy trpící ženskou hysterií, a jak už jsem říkal, nechci trávit čas léčbou tak běžných onemocnění.“

„Chápu.“ Lavinia na něj upřela pohled plný laskavého zájmu. „Dáte si inzerát do novin? Také o něčem podobném uvažuji.“

Tobias na okamžik přestal kousat a ruka se zbytkem koláčku mu klesla dolů. „Cože? O ničem takovém jste se mi nezmínila.“

„To nevadí.“ Přešla jeho poznámku lehkým mávnutím ruky. „Vysvětlím vám to později. Je to jen nápad, se kterým si v poslední době pohrávám.“

„Pohrávejte si s něčím jiným,“ poradil jí a strčil si do úst zbytek koláčku.

Lavinia na něj vrhla mrazivý pohled.

Předstíral, že si toho nevšiml.

Howard si odkašlal. „Po pravdě řečeno, inzerát do novin si zřejmě nedám, protože se obávám, že by přilákal pouze obvyklý typ pacientů s klasickými nervovými potížemi.“

„Ano, to riziko tu je.“ Lavinia vypadala zamyšleně.

„Nicméně obchod je obchod.“

Hovor se stočil na mystické a vysoce odborné stránky mesmerismu. Tobias přešel k oknu, poslouchal živou debatu, ale neúčastnil se jí.

O celé té záležitosti s mesmerismem totiž vážně pochyboval.

Po pravdě řečeno, než potkal Lavinii, bezvýhradně věřil výsledkům francouzského bádání, které se tímto způsobem léčby zabývalo. Výzkum vedli tak uznávání odborníci jako doktor Franklin a doktor Lavoasier. Závěry byly jednoduché a jednoznačné: Nic takového jako živočišný magnetismu neexistuje, a proto nemá mesmerismus vědecké opodstatnění. Jakákoli léčba touto metodou je podvod.

Ochotně souhlasil s tvrzením, že schopnost vyvolat hlubokou hypnózu využívají šarlatáni pouze k tomu, aby zapůsobili na důvěřivce. V nejlepším případě by věřil, že zkušený mesmerista dokáže ovlivnit psychiku jistých nevyrovnaných jedinců, ale tím víc mu připadala celá tahle léčebná metoda podezřelá.

Nicméně nemohl popřít, že zájem veřejnosti o mesmerismus je silný, a nezdálo se, že by navzdory mínění mnoha lékařů a fundovaných odborníků polevoval. Někdy ho trochu znervózňovalo, že Lavinia tohle umění ovládá.

Po další půlhodině se Hudsonovi rozloučili. Lavinia je odešla vyprovodit ke dveřím. Tobias zůstal na svém místě u okna a sledoval, jak Howard pomáhá manželce do drožky.

Lavinia počkala, než se dal kočár do pohybu, a teprve potom zavřela domovní dveře. Když se o chvilku později vrátila do salónu, vypadala mnohem uvolněněji než po příchodu domů. Návštěva starého rodinného přítele jí zřejmě zvedla náladu. Tobias si nebyl jistý, co si má o vlivu Hudsona na její rozpoložení myslet.

„Nechcete ještě trochu čaje, Tobiasi?“ Lavinia se opět posadila na pohovku a zvedla konvici. „Já si tedy dám.“

„Ne, děkuju.“ Sepjal si ruce za zády a podíval se na ni.

„Co se sakra dneska odpoledne, když jste byla ve městě, stalo?“

Při té otázce sebou škubla. Čaj vystříkl na stůl.

„Proboha, podívejte se, co jsem kvůli vám provedla.“

Uchopila kapesníček a začala vysávat kapky. „Jak jste zatraceně přišel na to, že se mi něco stalo?“

„Věděla jste, že na vás čekají hosté. Sama jste je pozvala.“

Soustředěně utírala loužičku na stole. „Už jsem přece řekla, že jsem ztratila pojem o čase a že byl v ulicích příšerný provoz.“

„Lavinie, nejsem hlupák, jak jistě víte.“

„To by stačilo, pane.“ Položila kapesník a upřela na něj zamračený pohled. „Nehodlám se nechat vyslýchat. Nemáte právo strkat nos do mých soukromých záležitostí. V poslední době se začínáte chovat jako manžel.“

V místnosti se rozhostilo napjaté ticho. Slovo manžel mezi nimi viselo ve vzduchu napsané ohnivým písmem.

„Když ve skutečnosti,“ pronesl konečně Tobias velice klidným tónem, „jsem pouze příležitostný obchodní partner a milenec. To jste měla na mysli, madam?“

Lavinia zrudla jako pivoňka. „Promiňte, pane, nevím, co to do mě vjelo. Bylo to nevhodné. Na svou omluvu můžu uvést jen to, že jsem trochu rozrušená.“

„To jsem si všiml. Smím se jako starostlivý, příležitostný obchodní partner zeptat proč?“

Odmítavě stiskla ústa. „Flirtovala s vámi.“

„Prosím?“

„Celeste. Flirtovala s vámi. Nezapírejte. Viděla jsem ji.

A nijak se tím netajila, nemám pravdu?“

Byl tak překvapený, že mu trvalo pár vteřin, než pochopil, o čem mluví.

„Celeste Hudsonová?“ opakoval. Postupně mu docházelo, co má na mysli. „A-ano, všiml jsem si, že se o něco pokusila, ale –“

Lavinia škrobeně seděla, páteř strnulou. „Bylo to nechutné.“

Copak Lavinia skutečně žárlí? Při té oslnivé možnosti se ho zmocnila radostná euforie.

Odvážil se usmát. „Dělala to ze zvyku, proto mi to nijak zvlášť nelichotilo, ale nechutné to určitě nebylo.“

„Bylo. Je to vdaná žena. Nemá na vás co házet oči.“

„Ze svých zkušeností můžu říct, že koketní ženy flirtují bez ohledu na to, jestli jsou vdané nebo ne. Podle mě jde o jistý druh vrozeného nutkání.“

„Chudák drahoušek Howard. Jestli se takhle chová ke každému muži v okolí, musí si neustále připadat ponížený a nešťastný.“

„O tom pochybuju.“

„Jak to myslíte?“

„Mám dojem, že chudák drahoušek Howard považuje koketování své ženy za velice užitečné.“ Tobias zamířil k podnosu a nabídl si

další koláček. „Vlastně by mě ani nepřekvapilo, kdybych se dozvěděl, že si ji vzal právě kvůli tomu.“

„Tedy, Tobiasi…“

„Myslím to vážně. Je mi jasné, že díky ní neměl v Bathu nouzi o pánskou klientelu.“

Lavinii jeho tvrzení zaskočilo. „To mě nenapadlo. Myslíte, že se ve vás jen pokoušela vzbudit zájem o terapii?“

„Domnívám se, že koketování paní Hudsonové je něco jako inzerát, kterým láká klienty do ordinace svého manžela.“

„Hmm.“

„Teď, když jsme dořešili tuhle záležitost,“ pokračoval Tobias, „se vraťme k mé původní otázce. Co se sakra dneska odpoledne, když jste byla nakupovat, stalo?“

Lavinia zaváhala a tiše vzdychla. „Nic zvláštního. Jen jsem na ulici zahlédla člověka, kterého jsem kdysi znala.“

Odmlčela se a napila se čaje. „Člověka, kterého jsem tady v Londýně nečekala.“

„Koho?“

Pokrčila nos. „Přísahám, že neznám nikoho, kdo by tak dokázal lpět na tématu, o kterém mu dá člověk jasně najevo, že se o něm nechce bavit.“

„Patří to k mým mnoha přednostem. A je to nepochybně jeden z důvodů, proč mě, když řešíte složitý případ, i nadále příležitostně zaměstnáváte jako svého asistenta.“

Lavinia mlčela. Není v tom vzpoura ani tvrdohlavost, uvědomil si. Něco jí dělá starosti a zřejmě neví, kde začít.

Vstal. „Pojďte, drahoušku. Vezmeme si kabáty a rukavice a půjdeme se projít.“

2

„Tak co, Howarde?“ Celeste se na něj podívala přes úzkou mezeru v drožce. „Tvrdil jste, že se nemůžete dočkat, až se dozvíte, jak se daří vaší dávné přítelkyni.

Jste spokojený?“

Howard se díval na ulici, takže k ní byl otočený profilem.

„Jistě. Ale přiznávám, že mi připadá naprosto šílené, že se Lavinia vzdala své léčitelské praxe kvůli tak pochybnému podnikání.“

„Možná ji o tom přesvědčil pan March. Je jasné, že jsou milenci.“

„Možná.“ Howard se odmlčel. „Ale nedokážu uvěřit, že by se mesmerismu vzdala vůbec z nějakého důvodu, natož kvůli milenci. Byla skutečně nesmírně nadaná. Vypadalo to, že za pár let bude mnohem kvalifikovanější odbornicí než její rodiče. A ti byli ve své profesi mistry.“

„Láska je mocná čarodějka.“ Celeste k němu vyslala vědoucí úsměv. „Žena se může pod jejím vlivem vydat úplně jiným směrem. Jen si vzpomeňte, jak náš vztah změnil můj život.“

Howardovi se na tváři objevil láskyplný výraz. Natáhl se a dlouhými, elegantními prsty ji pohladil po ruce v rukavičce.

Zářivé oči mu potemněly.

„To vy jste změnila můj život, drahoušku,“ pronesl svým sytým, sametovým hlasem. „Budu vám nadosmrti vděčný, že jste se rozhodla spojit svůj osud s mým.“

Oba lžou, jako když tiskne, pomyslela si. Ale oba to velice dobře umějí.

Howard se opět zadíval na rušnou ulici. „Co si myslíte o tom jejím obchodním partneru panu Marchovi?“

Celeste se na chvíli zamyslela. Pokud šlo o mužské pokolení, považovala se do jisté míry za odbornici. Její osud většinou záležel na přesnosti, s jakou se jí podařilo muže odhadnout a na dovednosti, s níž s ním dokázala manipulovat.

Vždycky měla na podobné věci talent, ale vážně se začala o tuto oblast zajímat teprve po své svatbě. To jí bylo šestnáct. Její první manžel byl ovdovělý, asi sedmdesátiletý obchodník, který vhodně skonal při neúspěšném pokusu splnit své manželské povinnosti. Celeste zdědila obchod, ale protože neměla v úmyslu strávit zbytek života za pultem, okamžitě ho za velice slušnou částku prodala.

Za peníze, které prodejem krámku získala, si koupila šaty a tretky potřebné k tomu, aby mohla na společenském žebříčku postoupit o

několik příček výš. Její další obětí se stal prostoduchý syn venkovského šlechtice, který si ji čtyři měsíce vydržoval. Potom však jeho rodina vztah odhalila a mladík se s ní pod jejich nátlakem rozešel. Po něm následovalo mnoho dalších mužů, včetně jednoho duchovního, který chtěl, aby se s ním milovala na oltáři a měla při tom na sobě jeho sutanu.

Aférka skončila, když je při milostných hrátkách překvapila obstarožní členka církevního sboru. Při pohledu na to, co se dělo na oltáři, okamžitě podlehla záchvatu hysterie.

Nic není ztraceno, blesklo hlavou Celeste. Zatímco její milenec mával postižené člence svého stádečka pod nosem lahvičkou s čichací solí, Celeste vyklouzla postranními dveřmi ven a odnesla si s sebou dva hezké svícny, které zcela určitě nebude v rozsáhlé kostelní sbírce stříbra nikdo postrádat.

Z peněz za svícny žila do doby, než potkala Howarda.

Ten, jak se ukázalo, byl její největší životní výhrou. V okamžiku, kdy se s ním seznámila, poznala, že jde o muže jedinečných schopností. Celou záležitost zjednodušilo, že ho nejen fyzicky přitahovala, ale navíc obdivoval její mazanost.

Ve skutečnosti byla jeho velkou dlužnicí. Hodně ji toho naučil.

Pokusila si utřídit dojmy z Tobiase Marche. Nejdřív ze všeho si všimla, že ačkoli má rozložitá ramena a velice hezkou postavu, jako by mu móda nic neříkala. Jeho kabát a kalhoty měly bez ohledu na současné trendy pohodlný střih. Uzel vázanky byl jednoduchý a strohý, ne ozdobný, jak se teď nosilo.

Ale považovala se za skvělou znalkyni mužů, za člověka, který je zvyklý dívat se hlouběji pod vnější slupku.

Okamžitě pochopila, že March je naprosto jiný než většina mužů, se kterými se v životě setkala. Vycítila, že se v něm skrývá vnitřní síla, která nemá nic společného s jeho fyzickými přednostmi. Zahlédla ji v hlubinách jeho chladného, záhadného pohledu.

„Navzdory tomu, co tvrdí paní Lakeová, si myslím, že není pouze jejím asistentem," pronesla nakonec. „Velice bych pochybovala, že by pan March přijímal ať už od muže, či od ženy příkazy, pokud by sám nechtěl."

„Asi máte pravdu," přitakal Howard. „Když trval na tom, že je jejím příležitostným obchodním partnerem, tvářil se jako člověk, který svému protivníkovi odporuje jen pro pobavení."

„Ano. Zcela určitě ho výrok paní Lakeové, že je jeho zaměstnavatelkou, nerozzlobil ani neponížil. Vlastně jsem měla silný dojem, že to, kdo komu dává rozkazy, je něco jako jejich soukromý vtip.“

Což naopak svědčí o tom, že mezi Lavinií a Tobiasem existuje velice důvěrný vztah, pomyslela si. Lehkým flirtováním se snažila zjistit, jak blízký ten vztah je, ale nedospěla k žádnému závěru. March si ji změřil tím chladným, neproniknutelným pohledem, ze kterého se nedalo nic vyčíst.

Celkem vzato, Tobias March byl nesmírně zajímavý a nepochybně velice nebezpečný muž. V novém životě, který si plánovala, jí mohl být užitečný. Nejdřív ho samozřejmě bude muset odlákat od Lavinie Lakeové, ale to vzhledem k jejím mimořádným schopnostem určitě nebude nic těžkého. Pokud mohla soudit, paní Lakeová pro ni nepředstavovala vážnou konkurenci.

Celeste si pohrávala s vějířem, který se jí houpal u kabelky a trochu se usmála. Ještě nepotkala muže, kterého by si nedokázala ochočit.

„Povězte mi, proč vás ta paní Lakeová tak zajímá, Howarde?“ zeptala se. „Jestli se takhle budete chovat dál, začnu přemýšlet, jestli bych na ni neměla žárlit.“

„To nikdy, drahoušku.“ Howard se k ní otočil a na několik vteřin na ni upřel svůj uhrančivý pohled. Tišším hlasem pronesl: „Přísahám, že jste pro mě jediná žena na světě.“

Rozbušilo se jí srdce. Věděla však, že to nemá nic společného s touhou nebo vzrušením. Způsobil to strach. Ale podařilo se jí ho zamaskovat dalším úsměvem a sklopením víček.

„To mi spadl kámen ze srdce,“ pronesla vesele.

Byla přesvědčená, že její hlas zní normálně, ale srdce jí stále tlouklo jako zvon. Silou vůle se ovládla, aby nesevřela ruce v pěst.

Howard ji ještě chvíli upřeně pozoroval. Pak se usmál a odvrátil od ní pohled. „Nechme už Lavinii s panem Marchem na pokoji. Tvoří skutečně neobvyklý pár, ale do jejich podivného podnikání nám nic není.“

Když se opět zadíval na ulici, Celeste se zhluboka nadechla.

Měla pocit, jako by vyklouzla z neviditelné pasti.

Posbírala roztroušené myšlenky a opět se uklidnila.

Přestože se Howard tvářil lhostejně, nevěřila, že by ho tak rychle přešla zvědavost, která ho přiměla Lavinii navštívit.

Paní Lakeová ho rozhodně něčím přitahovala. Celeste napadlo, že by jí za to měla být koneckonců vděčná. Když už nic jiného, zájem o starou známou by mohl odvrátit Howardovu pozornost od jejích plánů, které se právě nacházely v kritickém bodě. Nicméně měla nepříjemný pocit, že jí něco uniklo.

Pozorně se na něj zadívala a studovala jeho nepřítomný, zamyšlený výraz. Děsil ji. Tyhle zvláštní okamžiky, kdy se mlčky stáhl do sebe, se v posledních týdnech vyskytovaly čím dál častěji. Začaly se objevovat v době, kdy se ho zmocnila touha proniknout do mesmerismu hlouběji a vrhl se do jeho rozsáhlého výzkumu.

A zničehonic díky svému zkušenému intuitivnímu chápání mužského pohlaví odhalila pravdu. Viděla ji před sebou naprosto jasně.

„Navštívil jste paní Lakeovou, abyste zjistil, jestli ovládá umění mesmerismu stejně tak dobře jako vy," pronesla tiše. „Proto jste to udělal, nemám pravdu? Musel jste vědět, jestli pro vás po tolika letech představuje konkurenci nebo jestli toho náhodou neumí víc než vy."

Howard trochu ztuhl. Ta nenápadná fyzická reakce jí potvrdila, že se nemýlí. S překvapivou rychlostí se k ní obrátil a Celeste cítila, jak se propadá do jeho bezedných očí.

Mlčel. Ale Celeste měla dojem, jako by ji přikoval na místě. Připadalo jí, že by se nedokázala pohnout, ani kdyby začal kočár hořet. Zachvátila ji panika. Určitě ví o jejích plánech, blesklo jí zoufale hlavou. Ale neexistuje způsob, jak by mohl její myšlenky odhalit. Chovala se nesmírně opatrně.

Howard se usmál a kouzlo zmizelo. Ochromující intenzita z jeho pohledu vyprchala.

„Blahopřeji vám, drahoušku," pronesl. „Jste, jako ostatně vždy, mimořádně vnímavá. Víte, až dneska, když jsem zase Lavinii po tolika letech spatřil, jsem pochopil, proč jsem na ni byl tak zvědavý. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem chtěl doopravdy zjistit, jestli se z ní stala vynikající odbornice. Měla totiž pro mesmerismus neuvěřitelné nadání. Poznal jsem to už před mnoha lety, když byla ještě dítě. Byl jsem přesvědčený, že potřebuje jen trochu času a praxe, aby dosáhla dokonalosti."

Celeste se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Byl jste zvědavý, jestli je lepší než vy, Howarde?"

Zaváhal. „Možná."

„To by stejně nepřipadalo v úvahu,“ pronesla s neochvějným, nepředstíraným přesvědčením. „Nikdo nemůže být lepší než vy. Dokonce i sám velký Mesmer musí obdivovat váš talent.“

Howard se přidušeně zasmál. „Díky za poklonu, drahoušku, ale v současné situaci je bohužel vysoce nepravděpodobné, abychom zjistili, zda mě pan Mesmer skutečně obdivuje.“

„Škoda, že před několika lety zemřel a neměl možnost vás vidět při práci. Ale ujišťuji vás, že byste na něj učinil hluboký dojem. Ne, spíš by vám nesmírně záviděl, pane.

A pokud jde o paní Lakeovou, nemusíte si s ní dělat starosti.

Absolutně vám nemůže konkurovat. Očividně se rozhodla ignorovat své přirozené schopnosti, které snad měla, a věnovat se jinému oboru.“

„Zdá se,“ přitakal a pohladil ji po ruce. „Vždycky mi zvednete náladu, drahoušku. Přísahám, že nevím, co bych si bez vás počal.“

Celeste se usmála a trochu se uvolnila. Ale netroufala si úplně vypadnout ze střehu. Záležitost, kterou měla před sebou, byla příliš důležitá, aby se chovala bezstarostně. Dřív často riskovala, ale tenhle plán byl mnohem nebezpečnější než všechny, do kterých se až dosud pustila.

Bude stát za to, ujistila se v duchu. Jestli všechno dopadne tak, jak má, peníze, které jí tahle akce vynese, jí opět umožní změnit život. Otevřou jí cestu do vyšší společnosti a konečně získá všechno, po čem tak dlouho toužila.

Jedinou překážkou, která jí stála v cestě, byl Howard.

Nesmí ho však podcenit, pomyslela si.

3

„Dneska mi bylo určitě souzeno setkat se s lidmi, které jsem znala v minulosti," pronesla Lavinia. „Nejdřív jsem jednoho z nich zahlédla na Pall Mall a pak mě navštívil Howard Hudson. Chtěla bych vás ujistit, že tihle dva muži zaujímají v mém životě naprosto odlišné místo."

Seděli vedle sebe na kamenné lavičce v umělecké a zcela uměle vytvořené gotické zřícenině, kterou tu Tobias před lety objevil. Architekt měl nepochybně v úmyslu vybudovat elegantní stavbu se vznosnými pilíři a okouzlujícím způsobem rozpadlými zdmi, ve které by mohl člověk sedět a přemítat. Ale udělal chybu, protože ji umístil do odlehlé, neudržované části rozsáhlého parku, což vedlo k tomu, že si ji lidé nikdy neoblíbili. Smetánka koneckonců chodila do parku proto, aby někoho viděla a sama byla vidět. Nehledala zde soukromí a klid.

Tobias narazil na ruinu náhodou během dlouhé procházky a považoval ji za své soukromé útočiště. Lavinia věděla, že je jediný člověk, kterého sem kdy přivedl.

Miloval se tu s ní. Ta vzpomínka se jí mihla hlavou a probudila v ní prchavou směs emocí. Nikdy ji nenapadlo, že by mohla něco podobného zažít, dokud nepotkala Tobiase. Nic v jejím vztahu k němu není jednoduché a přímé, pomyslela si. Na jedné straně to byl ten nejpřísernější chlap, jakého znala, na druhé nejpřitažlivější muž v okolí. Jen to, že vedle něho seděla, v ní vzbuzovalo rozechvělou touhu po jeho blízkosti.

Zatím nevěděla, co si má o jejich zvláštním vztahu, ve kterém se komplikovaně mísilo podnikání s láskou, myslet. Ale od té doby, co se dala s Tobaisem Marchem dohromady, tušila, že život už nikdy nebude jako dřív.

„Kdo to byl?" zeptal se Tobias.

Chvilku si urovnávala sukně, aby získala čas a utřídila si myšlenky.

„To je na dlouhé vyprávění," pronesla konečně.

„Nechvátám."

Váhala, čím začít. A znala už Tobiase natolik dobře, aby věděla, že se nevzdá, dokud nedostane odpověď. Kromě toho, že to byl ten nejpřísernější a nejpřitažlivější muž, jakého kdy potkala, byl také neskutečně tvrdohlavý, vytrvalý a zarputilý.

Bude muset kápnout božskou. Byl to jediný způsob, jak se vrátit domů dřív, než se setmí.

„Možná si vzpomenete, jak jsem se zmínila o nešťastné události, která mě na severu potkala.“

„Jistě.“

„Ten džentlmen, kterého jsem dneska dopoledne zahlédla na Pall Mall s tou záležitostí souvisí. Jmenuje se Oscar Pelling. Vrátila jsem se domů pozdě, protože mě vyděsilo, když jsem toho muže zahlédla. Zastavila jsem se v čajovně, abych se trochu vzpamatovala a uklidnila.“

„Vyprávějte mi o něm.“

„Stručně řečeno, Oscar Pelling mě obvinil, že jsem zodpovědná za smrt jeho ženy.“ Lavinia se odmlčela. „Možná má pravdu.“

Zatímco Tobias přemítal nad tím otevřeným prohlášením, nastalo krátké ticho. Předklonil se, položil si předloktí na stehna a volně sepjal velké ruce mezi koleny. Studoval vysoký plevel, který hojně rostl kolem zříceniny.

„Napadl váš způsob léčby?“ zeptal se.

„Ano.“

„Aha.“

Ztuhla. „Proč se na to vlastně ptáte, pane?“

„Už je mi jasné, proč jste se před dvěma lety přestala mesmerismu věnovat a zkoušela jste Emeline a sebe uživit jiným způsobem. Bála jste se, že jste svou metodou mohla někomu ublížit.“

Opět se rozhostilo ticho. Tentokrát mnohem delší.

Lavinia hlasitě vydechla. „Není divu, že jste se rozhodl pro kariéru soukromého detektiva, pane. Máte skutečně skvělou logickou dedukci.“

„Vyprávějte mi celý ten příběh,“ vyzval ji.

„Manželka Oscara Pellinga, Jessica, byla krátkou dobu mou klientkou. Přišla si ke mně léčit nervové potíže.“

Zaváhala. „Jessica byla velice příjemná žena. Půvabná.

Nápadně vysoké postavy. Elegantní. Bohaté, kultivované dámy bývají velice často přecitlivělé. Mívají sklon k depresím a mírným záchvatům hysterie.“

Tobias přikývl. „Slyšel jsem o tom.“

„Ale okamžitě mi bylo jasné, že je její stav mnohem horší, než bych čekala. Nechat se uvést do hypnózy však odmítala.“

„Proč se k vám přišla léčit, když se nechtěla nechat zhypnotizovat?“

„Možná cítila, že jsem jediný člověk, na kterého se může obrátit. Navštívila mě pouze třikrát. Pokaždé byla nesmírně nervózní. V průběhu prvních dvou návštěv se mě podrobně vyptávala, o co přesně při mesmerické hypnóze jde.“

„Měla strach, že se vydá napospas cizímu člověku?“

„To snad ani ne. Paní Pellingová se spíš obávala, že by mohla během hypnózy bezděčně vyzradit nějakou soukromou, osobní informaci a později si na to nepamatovat.

Ujistila jsem ji, že jí slovo od slova zopakuju všechno, co ve spánku řekne, ale myslím, že příliš nevěřila mé diskrétnosti.“

„Asi vás moc dobře neznala.“

Lavinia se krátce usmála. „Díky za poklonu, Tobiasi.“

Pokrčil rameny. „Říkám jen čistou pravdu. Já bych vám svá nejhlubší tajemství klidně svěřil. Vlastně jsem to už mnohokrát udělal.“

„A já bych vám svěřila svoje, pane.“ Studovala obrys jeho širokých ramen. Tobias uměl být neskutečně tvrdohlavý a arogantní, ale člověk mu mohl bezmezně důvěřovat.

„Vlastně to právě teď dělám.“

Přikývl. „Pokračujte.“

„Jistě, jak už jsem řekla, měla jsem dojem, že i když se Jessica hypnózy nesmírně obává, na druhé straně cítí, že nemá na vybranou.“

„Musela být zoufalá.“

„Přesně tak.“ Lavinia se odmlčela, aby si vybavila průběh posledního sezení. „Ale v žádném případě nebyla odevzdaná osudu.“

Tobias se na ni podíval s překvapeným výrazem v inteligentních očích. „Takže ona netrpěla depresemi?“

„Tehdy jsem si to nemyslela. Jak jsem řekla, během prvních dvou návštěv jsme se bavily o terapeutické podstatě mesmerismu. Zatímco nervózně pochodovala po ordinaci sem a tam, co nejpřesněji jsem jí tu metodu popsala.“

Tobias rozevřel ruce, narovnal se a začal si s nepřítomným výrazem masírovat levé stehno. „Připadá mi, že se paní Pellingová chtěla skutečně léčit, ale zřejmě o mesmerismu pochybovala. Samozřejmě ji dokážu pochopit.“

„Vím, že téhle metodě nedůvěřujete. Myslíte si, že lidé, kteří tímhle způsobem léčí, jsou šarlatáni a podvodníci, že?“

„To není tak úplně pravda," namítl klidně. „Jsem přesvědčený, že některé nevyrovnané osoby se dají snadno zhypnotizovat. Ale domnívám se, že u člověka, jako jsem já, by se to mesmeristovi nepodařilo."

Pozorovala, jak si masíruje stehno a vzpomněla si na kulku, která se mu do něho před několika měsíci zavrtala.

Rozhodně odmítl její nabídku, že ho zhypnotizuje a zbaví ho bolestí, kterými od té doby pravidelně trpěl.

„Nesmysl," odsekla prudce. „Podle mě vás představa, že bych vás uvedla do hypnózy, tak znervózňuje, že než byste tu terapii vyzkoušel, radši budete snášet bolest. Jen to přiznejte, pane."

„Připadám si jako zhypnotizovaný vždycky, když jsem s vámi, drahoušku."

„Pchá! Nesnažte se mi zalichotit takovými přízemními poklonami."

„Přízemními?" Okamžitě si přestal masírovat stehno.

„Urazila jste mě, madam. Ta odpověď mi připadala roztomilá.

V každém případě se mi rána celkem dobře zahojila i bez vašeho čarování."

„Často vás bolí, zejména před deštěm. I teď ji cítíte, nemám pravdu?"

„Myslím, že jedna dvě skleničky brandy dokážou zázraky," prohlásil. „Jen co přijdu domů, hned si trochu naliju.

Ale přestaňme se bavit o mých potížích. Radši dál vyprávějte."

Lavinia se zadívala na bujnou vegetaci před sebou.

„Když ke mně Jessica Pellingová přišla potřetí, tedy naposledy, všimla jsem si, že je rozrušená. Už se na nic nevyptávala a rovnou mě požádala, abych ji okamžitě uvedla do hypnotického stavu. Šlo to snadno. Vlastně byla vynikajícím hypnotikem. Začala jsem jí klást různé otázky, abych zjistila, z čeho má takový strach. Ke svému obrovskému překvapení jsem zjistila, že se nesmírně bojí svého manžela."

„Oscara Pellinga?"

„Přesně tak." Lavinia se zachvěla. „Byli svoji teprve rok, ale jejich soužití připomínalo noční můru."

Vybavily se jí podrobnosti posledního sezení s Jessikou Pellingovou:

„…Oscar zase dneska večer vyvádí," líčila Jessica nepřirozeně klidným tónem člověka v hypnóze. „Říká, že na to, co jsem uvařila k

večeři, nemá chuť. Tvrdí, že jsem to udělala schválně, abych podkopala jeho autoritu jako pána domu. Prohlašuje, že jsem vzpurná. Bude mě muset zase potrestat…“

Lavinia ucítila, jak jí přejel mráz po zádech. „Manžel vám včera večer ublížil, Jessiko?“

„Ano. Vždycky mi ubližuje, když mě trestá. Tvrdí, že je to moje vina, že mě musí zbít.“

„Co se stalo, Jessiko?“

„Pošle služebnictvo pryč. Pak mě pevně chytí, odvleče mě do ložnice a…a ubližuje mi. Znovu a znovu mě bije.“

Lavinia studovala její půvabnou tvář. Žádnou modřinu nespatřila.

„Kam vás bije, Jessiko?“

„Do prsou. Do žaludku. Všude, jen ne do tváře. Na to si vždycky dává pozor. Tvrdí, že nechce, aby mě někdo litoval.

Jsem prý tak mizerná manželka, že bych určitě modřiny na oku nebo natrženého rtu zneužila k tomu, abych vyvolala v lidech, kteří nevědí, že si trest zasloužím, soucit.“

Lavinia na ni zděšeně zírala. „Ubližuje vám často?“

„Jeho záchvaty vzteku jsou v poslední době častější.

Připadá mi, jako by nad sebou čím dál víc ztrácel kontrolu.

Je jasné, že si mě vzal jen kvůli tomu, aby získal můj majetek. Myslím, že mě brzy zabije.“

Lavinia se probrala ze vzpomínek na děsivé sezení.

„Už jsem ji nedokázala dál poslouchat,“ pronesla Lavinia.

„Rychle jsem ji probudila a řekla jí, co mi pověděla.“

„Jak na to zareagovala?“

„Styděla se. Nejdřív to popírala. Ale z jejího chování jsem pochopila, že trpí jak fyzicky, tak duševně. Když jsem ji s tím postřehem konfrontovala, zhroutila se rozplakala se.“

„Co můžu dělat?“ vzlykala Jessica.

„Dělat?“ Lavinii ta prostá otázka ohromila. „Proboha, samozřejmě ho musíte okamžitě opustit.“

„Napadlo mě, že bych od něho odešla.“ Jessica si otřela oči kapesníkem, který jí Lavinia podala. „Ale disponuje mými penězi. Nemám žádné příbuzné, které bych mohla požádat o pomoc. Dokonce nemám ani tolik peněz, abych si koupila lístek na dostavník do Londýna. A co bych dělala, kdyby se mi podařilo uprchnout? Nic neumím. Z čeho bych žila? Skončila bych na ulici. A navíc se bojím,

že by mě Oscar hledal. Vzpurné ženy nedokáže vystát. Strašně by mě zbil, kdyby mě našel. Možná by mě i zabil.“

„Musíte se někde schovat. Mohla byste vystupovat pod jiným jménem. Tvrdit o sobě, že jste vdova.“

„Ale k tomu potřebuji peníze.“ Jessica křečovitě sevřela kabelku. „Jsem v pasti.“

Lavinia se podívala na prsten, který měla Jessica na ruce.

„Možná byste mohla…“

„Ani mě nepřekvapuje, že jste se do takové záležitosti zapletla,“ utrousil Tobias suše. „Co jste udělala?“

„Jessica měla na ruce velice zvláštní prsten. Byl zlatý, posázený barevnými drahokamy a maličkými, třpytivými diamanty ve tvaru květiny. Zeptala jsem se jí na něj. Vyprávěla mi, že je to rodinná památka a že ho nosí od té doby, co vyšla ze školy. V každém případě vypadal draze.“

Tobias přikývl. „Přesvědčila jste Jessiku, aby prsten prodala?“

Lavinia pokrčila rameny. „Připadalo mi to jako nejlepší řešení. Pak už mě jedině napadlo, aby Oscara Pellinga otrávila.

Něco mi ale říkalo, že představa, že by měla svého manžela zavraždit, by se jí nezamlouvala.“

Tobias se pousmál. „Vám ano?“

„Pouze jako poslední možnost,“ ujistila ho. „V každém případě jsem usoudila, že prodat prsten bude to nejlepší.

Věděla jsem, že kdyby s ním mohla zajet do Londýna, dostala by za něj slušné peníze. Samozřejmě ne tolik, aby mohla žít na vysoké noze, ale vystačily by jí do doby, než si najde nějaké zaměstnání.“

„Drahoušku, jste nesmírně vynalézavá, ale podle mě přehlížíte skutečnost, že ne všichni lidé jsou tak schopní a rozhodní jako vy.“

Lavinia tiše vzdychla. „Asi máte pravdu. Musím přiznat, že i když jsem se domnívala, že je můj plán skvělý, Jessika jím byla šokovaná. Návrh, že by měla přijmout novou totožnost a najít si zaměstnání, ji evidentně zaskočil.

Vždycky totiž měla peníze. Představa, že by se bez nich měla obejít, ji vyděsila.“

„Taky mi to připadá příšerně nefér,“ přemítal Tobias.

„Koneckonců, ten majetek patřil jí.“

„Ale jistě. V tom s vámi naprosto souhlasím. Ale podle mého názoru měla jen dvě možnosti: vzdát se majetku a přijmout nové jméno, nebo začít studovat příručky, jak někoho otrávit. Jak jsem už

ale říkala, připadalo mi, že by tím druhým nápadem nebyla nadšená.“

„Někdy mě skutečně děsíte, Lavinie.“

„Hloupost. Jsem přesvědčená, že kdybyste byl na mém místě, poradil byste jí totéž.“

Tobias pokrčil rameny, ale mlčel.

Zamračila se a znovu se zamyslela nad svou poznámkou.

„Beru to zpět. Neporadil byste jí, aby přijala novou totožnost. Zařídil byste, aby Pellinga potkala nějaká ošklivá nehoda.“

„Protože jsem na vašem místě nebyl, je zbytečné o tom spekulovat.“

„Někdy mě skutečně děsíte, pane.“

Když uslyšel svoje vlastní slova, usmál se, protože usoudil, že si z něho nepochybně dělá legraci. Ale ona nežertuje, pomyslela si Lavinia. Někdy ji skutečně děsil. Tobias měl v sobě temné stránky. Tu a tam si šokovaně uvědomila, že o něm stále neví spoustu věcí.

„Jak to s Jessikou Pellingovou dopadlo?“ zeptal se.

„Už jsem ji nikdy neviděla,“ zašeptala Lavinia. „Další den spáchala sebevraždu.“

„Jak? Předávkovala se opiem? Vypila moc makové šťávy?“

„Ne. Zvolila si mnohem dramatičtější způsob. Za prudké bouře si vyjela na koni a vrhla se do rozvodněné řeky. Kůň se vrátil domů sám. Později objevila komorná v její ložnici dopis, v němž psala, že se chce utopit.“

„Hmm.“

Nastalo krátké ticho.

„Její tělo se nikdy nenašlo.“

„Hmm.“

„To se někdy stává.“ Lavinia pevně sepjala ruce v klíně.

Vzpomínky na ten strašný den byly stále tak čerstvé a živé, že měla co dělat, aby se dokázala nadechnout. „Řeka byla místy hluboká a zrádná. Párkrát se stalo, že se do ní několik nešťastníků vrhlo a už je nikdy nikdo nespatřil.“

„A Oscar Pelling vás obvinil, že za smrt jeho ženy můžete vy?“

„Ano. Potkal mě na ulici krátce po tom, co se vzdali naděje, že ji najdou. Byl tak rozzuřený, že… že jsem se skoro bála o život.“

Tobias ztuhl. „Dotkl se vás? Sáhl na vás? Ublížil vám nějak?“

Nesmiřitelný výraz, který se mu objevil v očích, jí skoro vyrazil dech. Těžce polkla a rychle pokračovala ve vyprávění.

„Ne," namítla chvatně. „Opravdu ne. Jen těžko by mě mohl napadnout před tolika svědky. Ale obvinil mě, že jsem svou léčbou dohnala Jessiku k sebevraždě."

„Chápu."

„Dal mi jasně najevo, že se všichni dozvědí, kam až může moje léčba vést. Během velice krátké doby mě Oscar Pelling po celém kraji naprosto znemožnil. Přišla jsem o všechny klienty." Zaváhala. „Po pravdě řečeno, cítila jsem, že stejně už nechci mít s mesmerismem nic společného."

„Protože jste se bála, že má Pelling pravdu. Že vaše terapie sehrála v Jessičině smrti nějakou roli."

„Ano."

Přesně tak to je, pomyslela si. Právě Tobiasovi odhalila své nejhlubší tajemství. Najednou jí došlo, že tohle byl skutečný důvod, proč jí pohled na Oscara Pellinga tak otřásl. Intuice jí napověděla, že Tobias nějakým způsobem zjistí, jak byla zapletená do smrti nevinné ženy. Navíc moc dobře věděla, že léčbě mesmerismem nedůvěřuje a co si myslí o lidech, kteří se tomuto oboru věnují. Stísněně čekala na jeho reakci, i když v duchu přemítala, kdy a proč jí jeho mínění začalo připadat tak důležité. Proč jí tak záleží na tom, co si o ní myslí?

„Teď mě pozorně poslouchejte, Lavinie." Tobias se natáhl a položil jí velkou, pevnou dlaň na křečovitě propletené prsty. „Smrt Jessiky Pellingové jste nezavinila. Jen jste se jí snažila pomoct. Nacházela se v zoufalé situaci, která vyžadovala zoufalé řešení. Váš plán, aby Jessica prodala prsten, a získala tak prostředky pro nový život pod jiným jménem, byl skvělý. Nemůžete za to, že ztratila odvahu ho realizovat."

Nejdřív ji napadlo, že špatně slyší. Tobias jí to nemá za zlé. Svět jakoby se okamžitě rozjasnil, vzduch jí připadal průzračnější a voňavější. Znovu dokázala popadnout dech.

„Ale třeba si po mém návrhu uvědomila, jak je bezmocná a propadla depresi." Lavinia sevřela ruce v pěst. „Třeba si kvůli mně myslela, že je všechno beznadějné a jediným východiskem je sebevražda."

„Ukázala jste Jessice řešení, jak svůj osud změnit. Pak už všechno záleželo jen na ní." Tobias ji k sobě pevně přitáhl a objal ji. „Udělala jste všechno, co bylo ve vašich silách."

Je zvláštní, jak příjemně se v jeho objetí cítí, pomyslela si. Tobias byl nesmírně složitý člověk, ale v jistých okamžicích ji jeho pevná, neochvějná vnitřní síla dokázala uklidnit.

Neobviňoval ji z toho, co se stalo.

„Neměla jsem se dneska nechat tím setkáním s Oscarem Pellingem vyvést z míry," pronesla po chvilce. „Je zcela logické, že tak bohatý a vysoce postavený muž jako on příležitostně zajede do Londýna, aby si nakoupil nebo obstaral své obchodní záležitosti."

„Moje řeč."

„A taky je naprosto normální, že jsem ho zahlédla na Pall Mall. Koneckonců, pokud jde o nákupy, v Londýně moc jiných možností není."

„Na tom není nic zvláštního, že vás vyvedlo z míry, když jste na Pall Mall spatřila jeho tvář," pronesl Tobias.

„Okamžitě se vám vybavily vzpomínky na událost, kvůli které jste se přestala mesmerismu věnovat."

„Částečně." Ale především jsem cítila, že se ti budu muset ke všemu přiznat, dodala v duchu Lavinia. Proto jsem se musela zastavit na šálek čaje. Proto jsem přišla pozdě.

Nechtěla jsem ti tu historku vykládat.

Ale už se stalo. Pravda vyšla najevo a Tobias ji nepoužil proti ní. Vlastně Lavinii vykreslil téměř jako hrdinku dramatu.

Úžasné.

„Máte teď nové zaměstnání, Lavinie," pokračoval povzbudivě.

„Na tom, co se stalo dřív, už nezáleží."

Trochu se uvolnila a vychutnávala teplo jeho těla.

Po chvilce vzal její hlavu do dlaní a políbil ji.

„Na takové věci je už trochu zima," zamumlala.

„Zahřeju tě," slíbil.

4

Anthony se cítil ve skupince dychtivých mladých džentlmenů, která Emeline obklopila na schodech institutu, nepříjemně. Všichni nadšeně diskutovali o přednášce, kterou právě navštívili, ale Anthony je podezíral z postranních úmyslů. Emeline ta možnost však zřejmě nenapadla. Zaníceně s nimi debatovala.

„Obávám se, že pan Lexington v Itálii moc času nestrávil, pokud vůbec nějaký," prohlásila Emeline. „Jeho výklad o římských památkách a fontánách byl dost povrchní.

Čirou náhodou jsem s tetičkou to město nedávno navštívila a –"

„Proto zřejmě máte tak úžasný cit pro módu," poznamenal horlivě jeden z jejích obdivovatelů. „Ty šaty, co máte na sobě, mají nádherný jantarový odstín. Barvu oblohy při západu slunce. Krásnější jsou snad jen vaše oči, slečno Emeline."

Všichni ostatní nadšeně souhlasili.

Emeline se ani na okamžik nenechala vyvést z míry.

„Díky, pane. Tedy, jak už jsem říkala, moje tetička a já jsem měly to štěstí, že jsme mohly zůstat pár měsíců v Římě a můžu vás ujistit, že pan Lexington o něm nic neví.

Nepodařilo se mu vylíčit skutečnou krásu klasických památek.

Když jsem byla v Itálii, udělala jsem si náhodou pár skic a náčrtků –"

„Strašně rád bych vaše práce viděl, slečno Emeline," pronesl hlas z okraje hloučku.

„Já taky, slečno Emeline."

„Žádná stavba, jakkoli úžasná, se nedá srovnat s vaší vlastní krásou, slečno Emeline," poznamenal další mladík.

Už toho mám dost, pomyslel si Anthony. Vytáhl z kapsy hodinky. „Bohužel vás musím vyrušit, slečno Emeline.

Je spoustu hodin. Slíbil jsem vaší tetě, že budete do pěti doma. Musíme si pospíšit."

„Ale samozřejmě." Emeline vrhla na skupinku obdivovatelů okouzlující úsměv. „Pan Sinclair má naprostou pravdu.

Musíme jít. Ale naše diskuse se mi moc líbila. Byla opravdu velice podnětná. Netušila jsem, že vás tolik zajímají římské fontány a stavby."

„Jsou fascinující, slečno Emeline." Anthony přemítal, jak může džentlmen v tak vypasovaném kabátu vůbec pohnout rukama a

vyseknout tak hlubokou poklonu. „Ujišťuji vás, že mě toto téma a vaše znalosti naprosto uchvátily.“

„Jsem jimi nadšený,“ přispěchal další.

Pak nastala prudká vřava, ve které se každý mladík ze skupinky snažil Emeline přesvědčit, že jeho intelektuální zájmy jsou hlubší než zájmy těch ostatních.

Anthony měl co dělat, aby na ně nevycenil zuby. Vzal Emeline za loket a rychle ji táhl po schodišti dolů. Mladíci za nimi halekali uctivé pozdravy.

„Neuvědomila jsem si, že je už tolik hodin,“ zamumlala Emeline.

„Nemusíte se bát,“ uklidnil ji Anthony. „Budeme doma dřív, než si o vás tetička začne dělat starosti.“

„Co si myslíte o přednášce pana Lexingtona?“ zeptala se ho.

Zaváhal a pak pokrčil rameny. „Abych se otevřeně přiznal, připadala mi naprosto nudná.“

Emeline se upřímně rozesmála. „Tak to jsme dva. Nicméně se mi dnešní odpoledne moc líbilo.“

„Mně taky.“

Užil by si ho mnohem víc, pomyslel si, kdyby se nemusel prodírat davem frajírků, kteří se shromáždili u přednáškového sálu. Byl hluboce přesvědčený, že je sem nepřilákal zájem o římské stavby a fontány. Tím lákadlem byla Emeline. V poslední době, potom, co se objevila na nejvýznamnějších plesech nejbohatší smetánky, slavila velké úspěchy.

Emeline neměla věno ani rodinné konexe a Anthony věděl, že do nejvyšších společenských kruhů se dostala jen díky Laviniiným machinacím. Navíc obezřetné matinky dělaly všechno proto, aby se jejich synáčci za Emeline moc neotáčeli.

I přesto však půvabná a zvláštní Emeline mnoho urozených mladíků přitahovala a povrchní hejskové a smilníci se ji jen tak ze sportu pokoušeli svést.

Jmenoval se do role Emelinina ochránce a považoval za svou povinnost chránit ji před nežádoucí pozorností. Ale v posledních dnech mu dělalo starosti, že se zřejmě rozhodla trochu té pozornosti vychutnat.

Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdyby jí mohl vyznat lásku a požádat ji o ruku. Ale stručně řečeno, nemohl by jí dopřát takový život, jaký si podle něho zasloužila.

V poslední době o té záležitosti hodně uvažoval a vymýšlel nejrůznější možná řešení. Všechno to končilo u jediné věci: Musel najít způsob, jak si vydělat na slušné živobytí a to dřív, než se některý z Emelininých ctitelů vzepře rodičům a přesvědčí ji, aby s ním utekla.

Cestu k domku v Claremont Lane absolvovali rychlým tempem nejen kvůli tomu, že se blížil večer, ale také proto, že se schylovalo k dešti.

„Stalo se něco?“ zeptala se Emeline, když došli k parčíku a zahnuli za roh. „Je vám dobře?“

To ho vytrhlo ze zamyšlení. Podrážděně ho, že jí připadá nemocný. „Ne, nic mi není. Jen přemýšlím.“

„Aha. Podle vašeho výrazu mě napadlo, že vám ta zmrzlina, kterou jsme si odpoledne dali v cukrárně, nezapadla.“

„Ujišťuji vás, Emeline, že jsem naprosto v pořádku.“

„Jen jsem si dělala starosti.“

„Emeline, vaše teta mi jasně naznačila, že než začnete uvažovat o svatbě, chce, abyste si užila další společenskou sezónu.“

„Co s tím proboha má co společného moje svatba?“

Anthony si dodal odvahy. „Je dost pravděpodobné, že se vás některý z těch… z těch džentlmenů, se kterými jste se dneska po přednášce bavila, rozhodne požádat o ruku.“

„O tom pochybuji. Jejich rodiče by s tím nesouhlasili.

Všichni si můžou najít nevěstu z vyšších společenských kruhů, než jsem já, a až přijde jejich čas, určitě to udělají.“

„Někdy se stává, že si nezodpovědný syn… vybere někoho, kdo se třeba jeho rodině nelíbí,“ zamumlal nezřetelně Anthony.

„Jako ti mladíci vystupující v básních, které tak ráda čte tetička Lavinia?“ zasmála se Emeline. „To je romantické.

Ale já moc pochybuji, že jsem ten typ dívky, se kterým by chtěli uprchnout.“

„Jste přesně ten typ.“ Anthony se náhle zastavil a otočil se k ní. „Musíte se mít na pozoru, Emeline. Člověk nikdy neví, jestli se uprostřed noci neobjeví pod vaším oknem do ložnice nějaký mizera a nebude vás přemlouvat, abyste nasedla do kočáru, který na něj čeká na ulici.“ Tak jak si sám sebe někdy představoval, pomyslel si.

„Myslíte tím svatbu v Gretna Green?“ vykulila na něj oči Emeline. „Hloupost. Nedokážu si představit, že by si některý z těch džentlmenů troufl podniknout něco tak odvážného.“

Anthony cítil, že se mu stáhl žaludek. „Chcete tím říct, že by vám útěk s některým z těch tupých frajírků připadal vzrušující?“

„Ale jistě.“

Krev mu ztuhla v žilách.

A pak se mile usmála. „To je samozřejmě nesmysl.“

„Nesmysl.“ Zoufale se toho slova chytil. „Samozřejmě.

Naprostý nesmysl.“

„Přesně tak.“

Ale nebyla to pravda a Anthony to věděl. Minulou sezónu se to stalo přinejmenším jednou a nepochybně k tomu dojde i letos. Dřív nebo později uteče nějaký pár, kterému zakázali svatbu, v noci do Gretna Green. Jestli je rozzlobení otcové nechytí dřív, než se vezmou, mladí lidé se vrátí jako novomanželé. Jejich rodiče se budou muset se svatbou smířit. A smetánka bude mít další pikantní sousto, které může probírat nad šálkem čaje.

Kdyby měl alespoň špetku rozumu, držel by jazyk za zuby, pomyslel si Anthony. Místo toho si odkašlal.

„Uhm, proč vám vlastně útěk s některým z těch džentlmenů připadá jako nesmysl?“ zeptal se opatrně.

„Protože samozřejmě žádného z nich nemiluju.“ Podívala se na maličké hodinky, které měla připevněné na peleríně. „Pojďte, Anthony, musíme si pospíšit. Přece nechceme zmoknout. Tetička dostane hysterický záchvat, jestli tyhle nové šaty zničím.“

Žádného z nich nemiluje.

Neřekla, připomněl si, že miluje jeho, v každém případě se však nezamilovala do nikoho jiného.

Jako zázrakem se mu zlepšila nálada. Usmál se. „Nedělejte s starosti, Emeline. Dáma, která si za svého obchodního partnera vybere Tobiase, se ze zničených šatů určitě nezhroutí.“

Emeline se rozesmála. „Zřejmě nevíte, kolik peněz za tyhle šaty od madam Francesky tetička zaplatila. Považuje je za investici.“

Bohužel ví naprosto přesně, proč Lavinia do těch šatů od exkluzivní londýnské švadleny tolik investovala, pomyslel si. Pořád doufá, že provdá Emeline do vysokých společenských kruhů.

Asi v polovině Claremont Lane spatřil Tobiase s Lavinií, jak stoupají po schodišti domu číslo 7.

„Zdá se, že nejsme jediní, kdo se dneska opozdil,“ pronesla Emeline rozjařeným tónem. „Lavinia a pan March se určitě byli trochu provětrat.“

Anthony pozoroval, jak se Tobias, zatímco čekal, než Lavinia vyloví klíče z kabelky, opírá o železné zábradlí.

Dokonce i z dálky si všiml hluboce spokojeného výrazu na jeho tváři. Tobias připomínal dravce, který odpočívá po úspěšném lovu.

„Zdá se, že se jim to provětrání líbilo," zamumlal Anthony.

„Prosím?" Emeline se na něj tázavě zadívala.

Naštěstí jí tu poznámku nemusel vysvětlovat. V tu chvíli se Tobias otočil a spatřil je, jak přicházejí po ulici.

„Dobré odpoledne, slečno Emeline," kývl na ni Tobias.

„Jaká byla přednáška?"

„Ne tak poučná, jak jsem doufala, nicméně jsme si s Anthonym dnešní den báječně užili," odpověděla vesele Emeline.

Paní Chiltonová otevřela dveře právě v okamžiku, kdy Lavinia našla klíče.

„Nezastavíte se na šálek čaje?" zeptala se Lavinia Anthonyho.

„Děkuju, ale ne." Pronikavě se zadíval na Tobiase, „Rád bych si s vámi promluvil, kdyby vám to nevadilo."

„Dobře. Můžeme si popovídat cestou do klubu." Tobias se otočil k Lavinii. „Hezký zbytek dne, madam."

„Vám taky, pane."

Anthonyho její neobvykle něžné rozloučení překvapilo, ale zdálo se, že Tobiasovi připadá naprosto normální.

Počkali, dokud dámy bezpečně nezmizely v hale, a teprve potom zamířili na nároží najít drožku.

Bez potíží se jim podařilo zastavit kočár a nastoupit.

Tobias se uvelebil na sedadle a zamyšleně se na Anthonyho zadíval.

„Stalo se něco? Vypadáte, jako byste spolknul lžičku odporné medicíny."

Tohle bylo podruhé během poslední hodiny, kdy někdo z jeho výrazu usoudil, že mu něco je, pomyslel si Anthony.

Otrávilo ho to.

„Potřebuju peníze," oznámil.

„Copak je nepotřebujeme všichni?" Tobias před sebe natáhl levou nohu. „Jestli nějaké najdete, dejte mi vědět.

Rád bych se s vámi o ně podělil."

„Myslím to vážně. Musím získat slušnou částku, abych mohl své ženě zajistit život na úrovni."

„Zatraceně.“ Tobias se mu podíval do očí. „Zamiloval jste se do slečny Emeline, nemám pravdu?“

„Máte.“

„Proboha, přesně toho jsem se bál. Už jste jí o svých citech řekl?“

„Samozřejmě, že ne. Nemám na to právo, protože ji nemůžu požádat, aby si mě vzala.“

Tobias s rezignovaným pochopením přikývl. „Protože nemáte peníze.“

Anthony zabubnoval prsty o rám okna. „Trochu jsem o té záležitosti přemýšlel.“

„Bože, ochraňuj nás před mladými muži, kteří příliš přemýšlejí.“

„Už jsem se rozhodl.“

„Ano, to vidím. Předpokládám, že jste vymyslel plán, jak získat peníze, které podle vás potřebujete.“

„Hraju dobře karty. S trochou praxe –“

„Ne.“

„Dobře víte, že jsem nikdy nehrál o vysoké částky, protože vám byl hazard vždycky proti srsti, ale jsem přesvědčený, že bych si tak dokázal vydělat finance, které potřebuju.“

„Ne.“

„Vyslechněte mě.“ Anthony se naklonil dopředu, odhodlaný ho přesvědčit o své pravdě. „Převážná část karbaníků hraje intuitivně. Ve skutečnosti si obvykle sednou ke kartám teprve po několika skleničkách alkoholu. Není divu, že většina džentlmenů hodně prohrává. Já mám však v úmyslu pojmout hazard jako matematický problém.“

„Vaše sestra mě bude chodit strašit, jestli vám dovolím navštěvovat hráčská doupata. Víte stejně dobře jako já, že nejvíc ze všeho se bála, aby se z vás nestal karbaník.“

„Vím, že Ann měla strach, abych neskončil bez prostředků jako náš otec. Ale ujišťuju vás, že tohle nebude můj případ.“

„Hergot, tady přece nejde o to, že váš otec přišel o veškerý majetek, protože nedokázal tomu zatracenému hazardu odolat. Ann děsilo, že se nad spornou hrou, při které se snažil získat zpátky prohrané peníze, zastřelil. V kartách totiž nakonec prohrávají všichni.“

„Nejsem jako můj otec.“

„Já vím.“

Anthony ztuhl. Této debaty se obával od okamžiku, kdy ho ten geniální plán napadl. Věděl, že strategie, kterou vymyslel, je náročná, ale musí se jí držet.

„Nechci se s vámi kvůli tomu dohadovat," pokračoval.

„Oba víme, že mi v tom nemůžete zabránit. Už nejsem dítě.

Je to moje rozhodnutí."

Tobiasovi potemněly oči do odstínu rozbouřeného moře.

Za ta léta, kdy bydlel u tohoto muže, který se k němu choval víc jako otec než jeho vlastní rodič, pomyslel si Anthony, v nich ještě nikdy neviděl tak chladný a výhrůžný pohled. Přejel mu mráz po zádech.

„Tak si to ujasněme," pronesl Tobias nejtišším a nejnebezpečnějším hlasem, jakého byl schopen. „Pokud trváte na tom, že budete navštěvovat hráčská doupata, chci, abyste věděl, že se vám v tom pokusím všemožně zabránit.

Možná si myslíte, že to nedokážu, ale počítejte s tím, že vám budu stát v cestě pokaždé, když se obrátíte. Mám jisté povinnosti k Anninině památce. Nedoufejte, že zapomenu na slib, který jsem jí dal."

Věděl, že to bude těžké, připomněl si Anthony. Zhluboka se nadechl a napřímil se.

„Nechci se s vámi kvůli tomu dohadovat," opakoval.

„Moc dobře víte, že si vás i vašeho rozhodnutí dostát svému slibu nesmírně vážím. Ale jsem naprosto zoufalý a nemám v téhle záležitosti na vybranou."

Tobias, místo aby mu přednesl další kázání, se zadíval na potemnělou ulici za oknem. Na tváři se mu objevil zachmuřený výraz.

Anthony snášel jeho mlčení tak dlouho, dokud to šlo.

Pak se pokusil napjatou atmosféru, která v kočáře panovala, trochu odlehčit.

„Tobiasi? Copak už na mě nikdy nepromluvíte?" Nejistě se usmál. „Tohle přece není váš styl. Čekal jsem něco působivějšího. Třeba výhrůžku, že mi přestanete vyplácet čtvrtletní apanáž."

„Před chvilkou jsem vám řekl, že nejste jediný člověk, kdo by potřeboval peníze."

Anthonyho náhlý obrat v hovoru zaskočil. „Myslel jsem, že si děláte legraci."

Pochopení jím projelo jako blesk z čistého nebe. „Panebože, jde o paní Lakeovou, nemám pravdu? Chcete ji požádat, aby si vás vzala?"

Tobias k němu pootočil hlavu. „Nemám o nic větší právo po ní chtít, aby si mě vzala, než vy po slečně Emeline.“

Lepší příležitost se mu už nikdy nenaskytne, pomyslel si Anthony. Nastal čas přistoupit k druhé části pečlivě promyšleného plánu.

„Naopak,“ namítl tiše. „Nejste na tom špatně. Vlastně vám závidím. Přece jenom nejste úplně bez prostředků.

Čas od času dostanete tučnou odměnu za svou práci.“

„Moc dobře víte, že moje podnikání je vysoce nevyzpytatelný a nespolehlivý způsob, jak si vydělat peníze.“

„Paní Doveová vám za vyřešení případu vražd v muzeu voskových figurín určitě slušně zaplatila. Dostal jste od ní přece dost peněz na to, abyste mohl investovat do Crackenburneových lodí, nebo ne?“

„Bohužel mi stačily pouze na jedinou akcii. A jestli byla ta výprava na Východ úspěšná, dozvím se teprve potom, až se ty zatracené lodi vrátí. A to bude až za několik měsíců.“

„A zatím musíte hrát o čas a doufat, že paní Lakeová nepodlehne nějakému jinému džentlmenovi, který dokáže svou manželku uživit,“ dodal Anthony.

„Jak můžete vidět, vaše situace mi není lhostejná.“

Anthony pokrčil rameny. „Jestli vás to uklidní, moc pochybuju, že by se paní Lakeová někdy provdala kvůli penězům.“

Tobias neodpověděl. Opět se otočil k oknu.

„Emeline mi totiž vylíčila, jaký názor na manželství má její teta,“ pokračoval Anthony.

Ta informace Tobaise zaujala. „Co vám slečna Emeline řekla?“

„Je si téměř naprosto jistá, že i když paní Lakeová neustále zdůrazňuje, jak jsou peníze důležité, má hluboce romantickou povahu.“

„Lavinia? Romantickou povahu? Kde k tomu proboha Emeline přišla?“

„Podle mě tak usoudila z toho, že paní Lakeová miluje romantickou poezii.“

Tobias nad tím chvíli uvažoval. Pak potřásl hlavou.

„Netvrdím, že Lavinia nemá ráda poezii. Ale na to, aby se nechala ovlivnit romantickými představami, je příliš pragmatická.“

Anthony si v duchu vzdychl. Připomněl si, že i když má Tobias spoustu báječných vlastností, romantická a sentimentální gesta neuznává, ani by se nikdy neobtěžoval dámě dvořit.

„Emeline je přesvědčená, že kvůli svému romantickému založení by se paní Lakeová nikdy neprovdala za nikoho, koho by nemilovala," pronesl trpělivým tónem.

„Bez ohledu na to, zda by ji ten sňatek finančně zabezpečil."

„Hmm."

V jiné situaci by mu Tobiasův zachmuřený výraz připadal téměř legrační, pomyslel si Anthony. Ale po pravdě řečeno, ve skutečnosti mu bylo švagra líto.

Tobias měl kdysi několik krátkých známostí, vzpomněl si Anthony, ale od té doby, co před mnoha lety ztratil Ann i dítě, si nevšiml, že by se jeho švagr zajímal o nějakou dámu tak intenzivně jako teď. S paní Lakeovou to myslel vážně. Tobias potřeboval pomoc.

Anthony si odkašlal. „Napadlo mě, že byste se mohl chovat k paní Lakeové trochu romantičtěji. Bohužel jsem si všiml, že s ní občas jednáte dost odměřeně."

„Nepochybně proto, že se se mnou neustále hádá. Neznám tvrdohlavější stvoření, než je ona."

„Myslím, že ji brzy unaví neustále poslouchat vaše příkazy."

Tobiasovi se napjala čelist. „Zatraceně! Sotva se můžu změnit v napodobeninu lorda Byrona a jemu podobných?

Za prvé, na to, abych si hrál na romantického básníka, jsem už moc starý. A za další, nedokážu napsat verš, který by za něco stál."

„Nikdo po vás nechce, abyste psal verše. Jen abyste se pokusil poetičtěji vyjadřovat."

Tobias se zamračil. „Například?"

„Tak třeba když ji ráno poprvé uvidíte, mohl byste ji přirovnat k bohyni."

„K bohyni? Zbláznil jste se?"

„Je to jen návrh."

Tobias si začal masírovat levé stehno. Na chvíli se odmlčel.

„K jaké bohyni?" zeptal se konečně.

„No, člověk se nikdy nesplete, když dámu přirovná k Venuši."

„Venuše. To je naprostý nesmysl. Lavinia by se mi vysmála do očí."

„Myslím, že ne," namítl tiše Anthony. „Myslím, že se žádná dáma nebude smát, když ji někdo ráno přirovná k Venuši."

„Uhm…"

Prozatím učinil vše, co bylo v jeho silách, pomyslel si Anthony. Nejvyšší čas, aby se vrátil k tématu, které ho tížilo mnohem víc.

„Kdybych měl dost peněz," pronesl lhostejným tónem, „možná by mi Crackenburne taky dovolil investovat do některého z jeho obchodních konvojů."

„V těch ďábelských klubech, kde blázni hledají štěstí v hazardu a kartách, peníze potřebné k investování nenajdete," namítl Tobias.

Tmavé stíny v kočáře se prodloužily.

Tobias stiskl rty. „Už jsem vám mnohokrát říkal, že byste se mohl uplatnit v obchodní sféře. Máte hlavu na čísla a detaily. Crackenbure vás s radostí doporučí některému ze svých přátel."

„Mě tenhle obor nezajímá."

Rozhostilo se ticho.

„Mám jiný návrh," prohodil obezřetně Anthony. Čím víc se blížil ke svému cíli, tím opatrněji postupoval.

Tobias se zatvářil ostražitě. „Jaký?"

„Mohl byste mě zaměstnat vy."

„Už jste pro mě několikrát pracoval."

„Ale jen jako výpomoc." Anthony kul železo, dokud bylo žhavé. Ta myšlenka se mu honila hlavou celé odpoledne.

„Myslím tím, abyste mě oficiálně přijal za svého asistenta.

Zařizoval bych pro vás drobnější záležitosti. A na oplátku mě naučíte, jak provádět soukromé pátrání a vést vyšetřování."

„A co z toho budete mít?"

„Pravidelný příjem," odpověděl Anthony.

„Myslíte místo apanáže?" zeptal se suše Tobias.

„Přesně tak. A tu a tam by se hodily prémie."

„To věřím. S ničím takovým, jako jsou mimořádné odměny, nepočítejte."

Anthony se zhluboka nadechl. „Budete o mém návrhu alespoň uvažovat?"

Tobias se na něj upřeně zadíval. „Vy to myslíte vážně, nemám pravdu?"

„Nikdy jsem to nemyslel vážněji. Jsem přesvědčený, že mám pro tuhle profesi talent."

„Nejsem si jistý, jestli existuje něco jako talent pro tuhle práci," namítl Tobias. „Podle mých zkušeností začne člověk v tomhle oboru podnikat v okamžiku, když selžou jiné, důstojnější možnosti, jak si

vydělat tolik peněz, aby neskončil v chudobinci. A je to pořád lepší, než se živit na ulici prostitucí.“

5

Emeline se podívala přes jídelní stůl na Lavinii. „Jste si naprosto jistá, že vás ta včerejší záležitost s Oscarem Pellingem moc nerozrušila?“

„Připouštím, že mě to zpočátku vyvedlo z míry.“ Lavinia rozevřela noviny. „Ale už jsem se díkybohu vzpamatovala.“

Díky tomu, že už nemusí před Tobiasem skrývat své temné tajemství, dodala v duchu.

„To vy vždycky.“

„Co já vždycky?“

Emeline se usmála. „Se ze všeho vzpamatujete. Vlastně mi tím trochu připomínáte bumerang, tetičko.“

„No, člověk někdy nemá na vybranou, co říkáte, Emeline?“

Lavinia se napila kávy. „A jak jsem už říkala, bylo pravděpodobné, že po našem návratu do Londýna na Pellinga dřív nebo později narazím. Dokonce i džentlmeni, kteří stejně jako Pelling dávají přednost životě na venkově, musejí jednou za čas zajet do města, aby se postarali o své obchodní záležitosti. V každém případě jsem ráda, že si mě zřejmě nevšimnul.“

„To věřím.“ Emeline se na ni chápavě usmála. „Strašný člověk. Doufám, že se zase co nejdřív vrátí domů.“

„Určitě. Pokud si vzpomínám, nepatřil k lidem, kteří vyhledávají společnost.“ Lavinia otočila noviny na další stránku. Teď, když Tobias zná pravdu a nepoužil ji proti ní, na Pellingovi už stejně nezáleží. V každém případě jí život dneska ráno připadal mnohem krásnější a veselejší než včera.

Emeline si vzala trochu džemu z mističky uprostřed stolu. „Potřebovala bych si s vámi o něčem promluvit.“

„Vždyť se mnou mluvíte.“

„Myslím tím, že bych s vámi chtěla projednat něco důležitého.

Přemýšlím o svém povolání.“

„O jakém povolání? Vždyť žádné nemáte.“

Lavinia se neobtěžovala zvednout oči od novin. Na stole vedle šálku s kávou ležel list papíru a tužka. Po dlouhém přemýšlení dospěla k závěru, že než napíše oznámení do novin, bylo by dobré si jich pár prostudovat.

Rozhodla se, že si sepíše seznam obzvlášť působivých slov a obratů, které se objevovaly v nejatraktivnějších inzerátech.

Chtěla si sestavit vhodný slovník pro text, kterým nabídne své detektivní služby veřejnosti.

V ranních novinách objevila spoustu nejrůznějších nabídek.

Většina však nebyla podle jejího názoru nijak zvlášť zajímavá. Byl tu inzerát nabízející pokoj k pronajmutí s krásnou vyhlídkou na park a další upozorňující džentlmeny na dodávku bavlněných látek omezujících pocení.

Zdaleka nejzajímavější oznámení uveřejnil v novinách doktor G. A. Darfield, který nabízel léčbu pro vdovy a vdané dámy, které trpí přecitlivělostí a hysterií. Sliboval mimořádně efektivní terapii vhodnou zejména pro ženy.

„Přesně to si myslím i já," přitakala Emeline. „Žádné povolání nemám."

„Samozřejmě, že ne." Lavinia dumala nad inzerátem týkající se ženské hysterie. „Co si myslíte o obratu mimořádně efektivní léčba?"

„Připadá mi moc odborný. Lavinie, vy mě neposloucháte.

Snažím se s vámi mluvit o své budoucnosti."

„A v čem je problém?" Lavinia zvedla tužku a napsala na papír slova mimořádně a efektivní. „Měla jsem dojem, že je vaše budoucnost jasná. Díky Joan Doveové jsme dostaly pozvánky na dvě nejvýznamnější společenské události sezóny – na ples u Stillwaterových a na bál, který pořádá sama Joan. To mi ostatně připomíná, že máme schůzku s madam Franceskou, abyste si vyzkoušela nové šaty."

„Ano, já vím. Ale já nechci mluvit o plesech a o módě."

Emeline se odmlčela. „Hodlám si totiž najít nějaké zaměstnání, Lavinie."

„Hloupost." Lavinia se zamračila nad inzerátem modistky: Skvělý výběr pro zákazníky s vytříbeným vkusem, kteří mají zájem pouze o nejmódnější dámské a pánské klobouky.

„Žádný džentlmen netouží po manželce, která pracuje. Myslíte, že bych měla popsat svoje služby jako módní?"

„Podle mě můžete jen těžko popsat služby nabízející diskrétní pátrání jako módní."

„Naopak. Když chce člověk přilákat exkluzivní klientelu, musí bez ohledu na služby, které nabízí, působit módním dojmem. Nikdo z vyšších společenských kruhů by nesnesl představu, že nedrží krok s módou."

„Lavinie, nechci si vzít džentlmena z lepší společnosti.

Vlastně si nedokážu představit nic horšího.“

Lavinia si zapsala slovo módní. „Určitě se nechcete provdat za farmáře. Pokud si dobře vzpomínám, ani jedné z nás se na venkově moc nelíbilo.“

„Nemám v úmyslu si vzít farmáře. Rozhodla jsem se, že se stanu vaší společnicí.“

„Jak to myslíte? Už jste mou společnicí. Vždyť se spolu stýkáme každý den. Co byste řekla spojení diskrétním způsobem poskytuji důvěrné, efektivní služby pro potřebné džentlmeny? Zní to zajímavě, nemyslíte?“

„To ano.“ Emeline se lehce zamračila. „Ale nemám zdání, co to znamená.“

„Ani já ne!“ Lavinia vyšpulila rty. „To je trochu problém, že? Možná trochu pozměním slovník –“ V tu chvíli zaslechla, že se otevřely domovní dveře. „Zdá se, že máme hosty. Na společenské návštěvy je trochu brzo. Možná je to nový klient.“

„Spíš to bude pan March.“ Emeline se zakousla do dalšího teplého vdolku. „Všimla jsem si, že už delší dobu si při svých návštěvách nepotrpí na formality.“

„Nikdy si na ně nepotrpěl,“ zamumlala Lavinia. „Určitě si vzpomenete, že když jsme se s ním v našem krámku v Římě seznámily, ve spěchu shodil sochu. Jeho chování se podle mého názoru od našeho prvního setkání ani trochu nezlepšilo.“

Emeline se usmála a způsobně si ukousla vdolku.

Lavinia pozorně poslouchala kroky, které se blížily ke dveřím jídelny. „Asi máte pravdu, ale zdá se, že je to s ním čím dál horší. Tohle je podruhé tenhle týden, kdy nás navštívil v době snídaně.“

Emeline se rozzářily oči. „Možná s ním přijel i Anthony.“

„Nedělejte si zbytečné starosti, paní Chiltonová.“

Táflovanou jídelnou se rozlehl Tobiasův hlas. „Úplně mi bude stačit pár vajíček a vaše báječné brambory.“

Lavinia zjistila, že přes své podráždění zaujatě poslouchá, ostatně jako vždycky, jestli při chůzi nenapadá na nohu.

Když si všimla, že dneska levou nohu příliš nešetří, ulevilo se jí. Proč by to taky dělal, když je venku jasná obloha?

Věděla, že ho zranění většinou trápí při dešti, nebo když se na město snese vlhká mlha.

Tobias se objevil mezi dveřmi a na místě se zastavil.

„Dobrý den, dámy.“

„Pane Marchi.“ Emeline se rozzářila. „Moc rády vás zase vidíme. Pan Sinclair přijel s vámi?“

„Ne. Chtěl mě doprovodit, ale poslal jsem ho vyřídit jednu záležitost.“ Tobias se s odhodlaným výrazem v očích podíval na Lavinii. „Dneska vám to úžasně sluší, madam. Jste jako Venuše, která se právě vynořila z moře. Pohled na vaši krásu zářící v ranním světle povznáší mou duši, rozjasňuje mé myšlenky a inspiruje mě k metafyzickému rozjímání.“

„Jako Venuše?“ opakovala Lavinia s šálkem na půl cesty ústům a ustaraně se zamračila. „Jste v pořádku, Tobiasi?

Připadá mi, jako byste nebyl ve své kůži.“

„Cítím se skvěle, díky.“ Nedočkavě se zadíval na smaltovanou konvici. „Zbylo ještě trochu kávy?“

Emeline odpověděla dřív, než mohla Lavinia dál zkoumat jeho netypický pozdrav.

„Samozřejmě.“ Emeline zvedla konvici. „Prosím, posaďte se. Ráda vás obsloužím. Třeba nás pan Sinclair navštíví, až tu záležitost vyřídí?“

„O tom pochybuju. Zabere mu to skoro celý den.“ Tobias si bez dalších okolků přitáhl židli ke stolu a nabídl si poslední vdolek.

Emeline mu nalila kávu. „Pan Sinclair se nezmínil, že má dnes nějaké povinnosti.“

„To je pravděpodobné, protože žádné neměl, dokud nedostal nápad jmenovat se mým asistentem.“

Emeline prudce zvedla hlavu a s lehkým bouchnutím postavila konvici na stůl. „Asistentem?“

Tobias pokrčil rameny a natáhl se pro máslo a misku s džemem. „Tvrdí mi, že se touží stát detektivem. Říká, že chce, abych mu předal své zkušenosti.“

Emeline seděla jako přikovaná. „Skutečně? To je úžasné.“

„Osobně mě to dost zklamalo.“ Tobias si natřel vdolek máslem a džemem a s chutí se do něho zakousl. „Jak jistě víte, chtěl jsem, aby si našel jistější povolání. Představoval jsem si, že se bude věnovat obchodu. Ale Anthony prohlásil, že jediná další profese, která ho zajímá, je profesionální karbaník.“

„To je ale shoda náhod,“ poznamenala Emeline.

Tobias se na ni nevěřícně zadíval. „Snad tím, slečno Emeline, nechcete naznačit, že vás karban také přitahuje?“

„Samozřejmě, že se nechci stát hazardní hráčkou.“

Emeline vrhla letmý pohled na Lavinii a nenápadně si odkašlala.

„Ale právě jsem tetičce vysvětlovala, že jsem se rozhodla pracovat. A ráda bych začala co nejdřív.“

„A já právě Emeline říkala, že o něčem takovém nemusí vůbec uvažovat.“ Lavinia složila noviny. „Její společenský kalendář je zaplněný do posledního místečka. Stejně nemá na práci čas.“

„To není pravda,“ protestovala Emeline. „Chci dělat to co vy, Lavinie.“

Rozhostilo se krátké, ale nesmírně tíživé ticho.

Lavinia si konečně uvědomila, že jí spadla čelist údivem a určitě nevypadá moc přitažlivě. Silou vůle se jí podařilo ústa zavřít.

„Směšné,“ utrousila.

„Chci být vaší asistentkou, stejně jako je Anthony asistentem pana Marche.“

Lavinia na ni zírala strnulá hrůzou z toho, co právě slyšela.

„Směšné,“ opakovala. „Kdyby vaši rodiče slyšeli, čím se chce jejich milovaná dcera živit, nevěřili by vlastním uším.“

„Rodiče jsou mrtví, tetičko. Nemusíme se na ně ohlížet.“

„Ale dobře víte, jak by na váš nápad reagovali. Když jsem si vás vzala k sobě, přijala jsem jistou zodpovědnost, že vám zajistím takovou budoucnost, jakou by si pro vás přáli oni. Stručně řečeno, dáma si podobným způsobem na živobytí nevydělává.“

Emeline se usmála. „Vy se tak živíte, a přesto si o vás myslím, že jste dáma.“ Podívala se na Tobiase. „Vy snad tetičku Lavinii za dámu nepovažujete, pane?“

„Rozhodně ano,“ pronesl Tobias pobaveným tónem.

„Toho, kdo by tvrdil něco jiného, bych vyzval na souboj.“

Lavinia se na něj otočila. „Tohle je vaše práce, pane. To vy jste nasadil tuhle bláznivou myšlenku Emeline a Anthonymu do hlavy.“

„Obávám se, že pan March s tím nemá nic společného,“ protestovala Emeline.

Tobias spolkl kousek vdolku a zvedl obě ruce, dlaně rozevřené.

„Ujišťuju vás, že jsem se o tom ani s jedním z nich nebavil.“

Emeline se na Lavinii usmála přes okraj šálku s kávou.

„Jestli hledáte viníka, tetičko, tak jste to vy sama. Od prvního dne, kdy jsem se k vám nastěhovala, jste byla mým vzorem.“

„Já?“ Lavinia podruhé strnula ohromením. Napadlo ji, že možná každou chvíli omdlí. Ve skutečnosti ji mdloby ještě nikdy

nepřepadly, ale tenhle pocit, kdy nedokázala hrůzou popadnout dech, musel ztrátě vědomí určitě předcházet.

„Samozřejmě," pokračovala Emeline odhodlaným tónem.

„To, jak jste se dokázala vzpamatovat po ničivých ranách osudu, na mě udělalo hluboký dojem. Po ranách, které by většinu lidí, ať muže, či ženy, zdrtily. Nesmírně obdivuji vaši výjimečnou houževnatost a vynalézavost."

Tobias se usmál. „Nehledě na vaši neuvěřitelnou schopnost získat pozvání na nejvýznamnější a nejvýlučnější společenské události sezóny, Lavinie. Nikdo z mých známých by nedokázal spojit vyšetřování vražd s úspěšným uvedením mladé dámy do společnosti tak, jako před pár týdny vy, madam. Patří vám můj obdiv."

Lavinia se opřela lokty o stůl a zabořila si hlavu do dlaní.

„To je strašné."

„Emeline dělá dobře, když vás považuje za ideál ženského chování." Tobias zvedl šálek s kávou. „Vidět ve vás svůj vzor, je vlastně to nejlepší, co mohla udělat."

Lavinia zvedla hlavu a zamračila se na něj. „Laskavě si ze mě přestaňte utahovat, pane. Nemám na to náladu."

Než stačil Tobias odpovědět, do jídelny vešla paní Chiltonová s plným talířem jídla. „Tady to máte, pane. Vejce s bramborami."

„Děkuju, paní Chiltonová. Jste opravdu báječná kuchařka.

Jestli někdy budete chtít odejít od své současné zaměstnavatelky, doufám, že požádáte o místo v mé domácnosti."

Paní Chiltonová se tiše zachichotala. „Pochybuju, že bych odtud chtěla někdy odejít, pane. Ale děkuju za nabídku.

Budete si ještě něco přát?"

Tobias naklonil mističku na džem, aby zkontroloval její obsah. „Myslím, že nám došel váš skvělý hroznový džem, paní Chiltonová. Přísahám, že je zdaleka nejlepší ze všech, jaké jsem kdy ochutnal."

„Hned vám ho přinesu."

Paní Chiltonová zmizela ve dveřích, které vedly do kuchyně.

Lavinia vrhla na Tobiase mrazivý pohled. Tvářil se, že ho neviděl. Měl hlavu zabořenou do talíře s vejci a bramborami.

„Musím vám poděkovat, že jste se mi nepokusil odloudit kuchařku, pane," poznamenala.

Emeline unikl tichý, dramatický výkřik a vyděšeně se zadívala na hodinky, které měla připíchnuté k živůtku. „Proboha, budete mě muset omluvit." Složila ubrousek a svižně vstala od stolu. „Musím se

jít převléct. Za chvilku se tu zastaví Priscilla s matkou. Slíbila jsem jim, že je dneska dopoledne doprovodím při nákupech.“

„Emeline, počkejte,“ pronesla chvatně Lavinia. „Ještě k tomu vašemu zaměstnání –“

„Probereme to později.“ Emeline jí od dveří rozjařeně zamávala. „Musím si pospíšit. Nechci, aby na mě lady Worthamová musela čekat.“

Než se Lavinia zmohla na slovo, zmizela v hale.

V jídelně se rozhostilo ticho.

Protože zůstali v místnosti jen sami dva, Lavinia se otočila zpátky k Tobiasovi. Odstrčila talíř a položila si ruce na stůl.

„Ten Anthonyho nápad, že chce pracovat jako váš asistent, Emeline evidentně ovlivnil.“

Tobias odložil příbor a podíval se na ni. Všimla si, že pobavení z jeho pohledu zmizelo. Nahradil ho mnohem vážnější výraz plný soucitu a pochopení.

„Věřte tomu nebo ne, Lavinie, chápu vaši starost mnohem víc, než si myslíte. To, že si Anthony vybral povolání detektiva, mě netěší o nic víc, než vás to, že si je vybrala Emeline.“

„Jak bychom jim to mohli rozmluvit?“

„Nemám nejmenší tušení.“ Tobias se napil kávy. „A postupně dospívám k závěru, že to stejně není v našich silách.

Můžeme je vést, ale nemůžeme je řídit.“

„To je strašné. Prostě strašné. Zničí se, jestli nebude opatrná.“

„No tak, Lavinie. Přeháníte. Možná se vám její rozhodnutí nelíbí, ale není třeba kvůli tomu takhle vyvádět.

Vždyť nejde o tragédii.“

„Podle vás možná ne, ale podle mého názoru ano. Tolik jsem doufala, že Emeline bude mít krásný domov a manžela, který se o ni postará, člověka, který jí dokáže zajistit pohodlný život. Žádný urozený džentlmen se nebude chtít oženit s dámou, která pracuje v detektivní kanceláři.“

Tobias na ni upřel svůj záhadný pohled. „Vysnila jste si takové manželství i pro sebe, madam?“

Ta naprosto nečekaná otázka jí vyrazila dech. Pár vteřin nedokázala vymyslet kloudnou odpověď.

„Samozřejmě, že ne,“ odsekla nakonec příkrým tónem.

„Podruhé se už vdávat nehodlám.“

„Proto, že jste svého prvního manžela milovala tak hluboce, že si nedokážete manželství s někým jiným přestavit?“

Zmocnila se jí panika. Diskuse se dostala na nebezpečnou půdu. Nehodlá se o tom bavit, rozhodla se tak, protože by to nevyhnutelně vedlo k bolestným úvahám o tom, jak moc miloval Tobias svou manželku, která zemřela při porodu.

Silně pochybovala, že by mohla někdy soutěžit s Anniným krásným, něžným stínem. Anthony vylíčil svou sestru jako anděla.

Ať jsem kdokoli, usoudila Lavinia, třebas i takzvaný ideál ženy, která se dokáže uživit vlastním důvtipem, anděl rozhodně ne.

„Milý pane,“ odpověděla rychle, „nebavíme se přece o mých názorech na manželství. Jde o Emelininu budoucnost, ne o moji.“

„A také o budoucnost Anthonyho.“

Lavinia si vzdychla. „Já vím. Asi se mají rádi, nemám pravdu?“

„Máte.“

„Emeline je tak mladá.“

„Anthony zrovna tak.“

„Obávám se, že ani jeden z nich nemůže v tak nízkém věku znát své skutečné city.“

„Nemohla jste být o moc starší než Emeline, když jste se provdala. Vy jste své skutečné city znala?“

Lavinia se na židli napřímila. „Samozřejmě, že jsem je znala. Nikdy bych si Johna nevzala, kdybych třebas jen trochu pochybovala, že ho miluju.“

Svou náklonností k Johnovi si byla bezmezně jistá, ale když se ohlédla zpátky, věděla, že šlo o sladké, omamné poblouznění velice romantické mladé ženy. Kdyby John zůstal naživu, jejich láska by nepochybně vyzrála v silnější, hlubší a pevnější vztah. Ale takhle zůstaly na manžela jen matné, útržkovité vzpomínky, které uchovávala v růžovobílé krabičce někde u srdce.

Tobias se hořce usmál. „Jste příšerně umíněná a neústupně přesvědčená o svých názorech, nemám pravdu?“

„Jsem silná, rozhodná osobnost, pane. Možná za to vděčím tomu, že jsem se od mládí věnovala mesmerismu.“

„Spíš bych řekl, že jste se s tak silnou vůlí už narodila, madam.“

Přivřela oči. „Myslím, že totéž by se dalo říct i o vás, pane.“

„To je zajímavé, kolik toho máme společného, že?“ zeptal se mile.

Další den odpoledne vyšel Tobias z klubu, vytáhl z kapsy hodinky a zkontroloval čas. Teprve táhlo na druhou. Nespěchal, a tak se rozhodl, že se trochu projde.

Ignoroval drožku projíždějící kolem a s jistotou se proplétal bludištěm důvěrně známých uliček. Mířil do knihkupectví, kde si domluvil schůzku s Lavinií. Chtěl ji pozvat na zmrzlinový pohár a pak, když mu bude osud nakloněn, ji přemluvit, aby ho doprovodila do rozpadající se zříceniny v parku, kde by se pomilovali v paprscích jarního slunce.

Při pomyšlení na vrchol dnešního odpoledne vrhl zkoumavý pohled na oblohu. Slunce zatím jasně zářilo, ale ve vzduchu byl cítit chlad a Tobias si všiml, že se v dálce hromadí mraky. Nezbývalo mu, než doufat, že nezačne pršet, až budou mít s Lavinií dostaveníčko v parku za sebou.

Před čtrnácti dny je v zásadním okamžiku vyrušila studená sprška, která romantické atmosféře příliš neprospěla.

Hledání vhodných míst pro jejich schůzky ho už začíná obtěžovat, blesklo mu hlavou. Když se chtěl muž jeho věku potěšit s přítelkyní, nebývalo zvykem, aby se musel tajně plížit do odlehlých částí parku nebo se kodrcat v stísněném kočáře. Měl by si s ní užívat v pořádné posteli.

Ale když člověk s někým chodí, postele nejsou obvykle k mání.

Byl asi blok od knihkupectví a pohrával si s myšlenkou, že na den na dva odveze Lavinii do vesnického hostince, když z obchodu s klobouky vyšla víla v růžových šatech a téměř do něho vrazila.

„Pane Marchi.“ Celeste Hudsonová se na něj zpod krempy půvabného, světlounce růžového slamáku se složitě propletenými stuhami zářivě usmála. „To jsem ráda, že vás zase vidím.“

„Paní Hudsonová.“ Chytil ji za loket, aby neupadla. „To je ale překvapení. Jste tu s manželem?“

„Proboha, to ne. Howard nemá pro ženské nákupy pochopení.“

Vesele, perlivě se zasmála. Její smích připomíná bublající potůček, pomyslel si. Ale zaslechl v něm chladný, falešný tón, při kterém se mu vybavily pestrobarevné umělé květiny a zábavní park se zrcadly, v nichž se odrážejí zdeformované postavy. Byl nesmírně rád, že Lavinia se takhle nikdy nesmála.

„Taky nemůžu říct, že nakupování zbožňuji,“ pronesl.

Celeste rozevřela vějíř a koketním, zcela jistě natrénovaným způsobem, se na něj podívala přes jeho okraj.

Tobias si všiml, že listy vějíře zdobí zvláštní vzor, který se třpytil, až oči přecházely. Umělec na něj použil velké množství lesklých korálků. Z blýskavých kuliček vytvořil překrásný ornament, který odrážel světlo a přitahoval k sobě pozornost. Ta věcička se mnohem víc hodí do tanečního sálu než na ulici, pomyslel si. Vzápětí si však uvědomil, že toho ví o ženské módě moc málo na to, aby mohl podobné soudy vynášet.

„Kdepak máte paní Lakeovou?“ zeptala se Celeste hrdelním hlasem. „Nebo snad trávíte dnešní odpoledne sám?“

„Čirou náhodu s ní mám právě teď schůzku.“ Způsob, jakým se Celeste ovívala vějířem, ho dráždil. Odvrátil od ní pohled. „Šla si do knihkupectví, které je nedaleko odtud, vyzvednout knížku poezie.“

„Poezie. To je roztomilé. Taky mám poezii moc ráda.“

Celeste mávla vějířem tak, aby se sluneční paprsky odrazily od třpytivých ornamentů. „Chtěla jsem se do toho knihkupectví zajít podívat. Vadilo by vám, kdybych se k vám připojila, pane Marchi?“

„Samozřejmě, že ne.“

S elegancí, kterou nemohl než obdivovat, se do něho zavěsila a dál se ovívala vějířem.

„Dneska je krásně, že?“ prohodila.

„Hezké počasí nepotrvá dlouho.“

„Ale no tak, pane Marchi, nebuďte takový pesimista.“

„To není pesimismus.“ Zjistil, že tomu vějíři nedokáže uniknout. Celeste s tou věcičkou pohybovala takovým způsobem, že od ní nedokázal odtrhnout pohled. Zmocnilo se ho nutkání vytrhnout jí vějíř z ruky a hodit ho do kanálu. „To je holý fakt.“

Naklonila hlavu ke straně, takže jí růžový slaměný klobouk roztomile rámoval půvabné rysy. „Vidím, že jste muž, který s otevřeným hledím čelí tvrdé realitě života.

Očividně nepatříte k těm, kteří se rádi oddávají snům a fantaziím.“

„Sny a fantazie jsou pro lidi, kteří chtějí sami sebe klamat.“

„Vtom s vámi nesouhlasím, pane.“ Opět se na něj zadívala přes okraj vějíře a oči jí zářily stejně jako blýskavé korálky. „Některé sny a fantazie se můžou splnit. Ale jen těm, kteří jsou za ně ochotni zaplatit.“

„Podle mě je mnohem pravděpodobnější, že jakmile odevzdáte požadovanou částku, zjistíte, že vám v ruce zbyla jen hrst jiskřivých bublinek, které brzy prasknou a zmizí.“

Jiskřivé bublinky, které vypadají úplně stejně jako blýskavé korálky na vějíři, pomyslel si.

Usmála se na něj, rychlým pohybem ruky vějíř pustila a zase ho chytila. „Možná je problém v tom, že jste ještě nikdy o ničem nesnil ani po ničem netoužil. Neměl byste posuzovat hodnotu věcí dřív, než si je osobně vyzkoušíte.“

„Vzhledem k tomu, že mi pravděpodobně nikdo neposkytne vzorky zdarma, zřejmě nebudu mít možnost si nějaký názor na nabízené zboží vytvořit.“

„Ale v tom se hluboce mýlíte.“ Celeste se opět rozesmála a lehce, důvěrně mu stiskla paži. „Můžu vás ujistit, že když člověk zná to správné místo, kde nakupovat, jsou vzorky volně k mání.“

„Jak už jsem vám říkal, nemám nakupování moc rád.“

Vějíř v ruce se jí rozkmital a vysílal kolem sebe droboučké blesky.

„Můžu vám ukázat, kde dostane pár úžasných vzorků zdarma, pane Marchi,“ pronesla tiše. „A navíc vám můžu slíbit, že až zboží vyzkoušíte, budete naprosto spokojen.“

Zadíval se jí do planoucích očích. „Nevadilo by vám, kdybyste ten zatracený vějíř sklapla, paní Hudsonová?

Strašně mi leze na nervy.“

Zamrkala, protože jí očividně vyrazil dech. Vějíř v ruce se jí okamžitě zastavil. Výzva a slib z jejích očí zmizely.

„Ale jistě, pane Marchi.“ S cvaknutím vějíř zavřela.

„Promiňte, netušila jsem, že vás obtěžuje.“

„Paní Hudsonová!“ zvolala hlasitě Lavinia, která byla asi půl bloku od nich. „To je ale překvapení. Nikdy by mě nenapadlo, že potkám vás a pane Marche tady uprostřed ulice.“

Když Tobias uslyšel její hlas, spokojeně se usmál. Byl jasný, energický, přesný opak Celestina přeslazeného projevu.

Pozoroval Lavinii, jak se k nim svižným krokem blíží.

V jedné ruce držela balíček, který nepochybně obsahoval právě zakoupenou sbírku básní a v druhé elegantní slunečník.

Na sobě měla tmavé, smaragdově zelené šaty a zeleně proužkovanou pelerínu.

Další z výtvorů madam Francesky, pomyslel si Tobias.

Rudé vlasy, na kterých měla posazený zelený klobouček, se jí třpytily jako plošky drahokamu.

Těsně před ním se zastavila a chladně se na něj usmála.

„Jdete pozdě," oznámila mu.

Nemá dobrou náladu, uvědomil si. Oči pod tenoučkým závojem kloboučku se jí nebezpečně blýskaly.

„Obávám se, že je to moje chyba," zamumlala Celeste, která zůstala zavěšená do Tobiase. „Náhodou jsme se tu potkali a dali jsme se do řeči. Odpustíte mi, že jsem pana Marche na chvilku zdržela?"

„Z vlastních zkušeností vím, že pan March se nechá jen málokdy zdržet, pokud on sám nechce." Lavinia se opět na Tobiase ledově usmála. „Zřejmě jste se museli bavit o něčem nesmírně zajímavém."

„Bavili jsme se o radostech nakupování," zachraňoval situaci Tobias. Krátkým, ale rozhodným pohybem paže se mu podařilo zbavit Celestiných půvabných prstíků.

„O nakupování?" Lavinia vytáhla obočí. „Pokud si vzpomínám, nepatří právě k vašim oblíbeným činnostem." Otočila se zpátky k Celeste. „Když už mluvíme o nákupech, zahlédla jsem váš vějíř, paní Hudsonová. Je velice zvláštní.

Můžu se zeptat, kde jste ho koupila? Chtěla bych si pořídit podobný."

„To se vám asi nepodaří." Celeste si schovala vějíř do kabelky. „Vyrobila jsem si ho sama."

„Neříkejte." Lavinia na ni obdivně vykulila oči.

„V tom případě klobouk dolů. Mně bohužel umělecký talent chybí."

„Určitě máte nějaký jiný, paní Lakeová."

Tobias si všiml jejího nápadně ironického tónu. Bublající potůček dávno zmizel.

„Tím se také utěšuju," přitakala Lavinia s očividně předstíranou skromností. „Například, že mám talent k nákupům.

Myslím si totiž, že jsem schopná na první pohled rozeznat levné, podřadné zboží."

„Opravdu?" Celeste ztuhla, ale blahosklonný úsměv jí z tváře nezmizel. „Já naopak vždycky okamžitě poznám podvodníky a šarlatány. S takovými lidmi se ve vašem oboru podnikání setkáváte asi často, nemám pravdu?"

„Co tím myslíte?"

Celeste lehce pokrčila jedním ramenem. „Že se může kdokoli prohlásit za detektiva a chlubit se kvalifikací, kterou nelze ověřit.“

„Prosím?“

„Jak může proboha potenciální klient vědět, jestli skutečně jedná s člověkem, který je oprávněn soukromé pátrání provádět?“ zeptala se Celeste nevinně.

„Pokud je chytrý, vybere si detektiva stejným způsobem jako odborníka na mesmerismus,“ odpověděla Lavinia medovým tónem. „Spoléhá na reference.“

„Na vás se snad dají sehnat nějaké reference, paní Lakeová?

To mě opravdu překvapuje.“

Nejvyšší čas zasáhnout, usoudil Tobias. Představa, že bude muset vstoupit do téhle výměny názorů, se mu nijak nezamlouvala, ale jako její příležitostný obchodní partner měl vůči Lavinii jisté povinnosti. Netroufal si stát stranou a sledovat, jak se nechává zatáhnout do hlasité a trapné hádky přímo uprostřed ulice. Nikdy by mu neodpustila, že jí dovolil se takhle veřejně znemožnit.

„Když už mluvíme o obchodních záležitostech, paní Hudsonová,“ pronesl právě v okamžiku, kdy Lavinia otevřela ústa, aby odpověděla na Celestino poslední popíchnutí, „soudím, že vy s panem Hudsonem máte z doby, kdy působil v Bathu, skvělá doporučení.“

„Samozřejmě, že máme.“ Celeste vrhla na Lavinii zamračený pohled. „Howard poskytoval své služby pouze těm nejbohatším zákazníkům. O to jsem se postarala.“

„Pochybuju, že jste měli exkluzivnější klientelu než my,“ odsekla Lavinia.

„Opravdu?“ Celeste se na ni soucitně zadívala. „Podle mě je vysoce nepravděpodobné, že byste mohla mezi své pacienty počítat tak vznešené džentlmeny, jako jsou lord Gunning a lord Northampton.“

Lavinia otevřela ústa, aby jí odpověděla. Tobias ji však pevně uchopil za paži a stiskl ji tak silně, že upoutal její pozornost. Vrhla na něj rozladěný pohled, ale zůstala zticha. „Působivé,“ pronesl chvatně. „Bohužel, paní Lakeová zatím žádné urozené klienty nezískala, ale snad bude mít v budoucnu větší štěstí. A teď nás musíte omluvit. Máme schůzku.“

„Nemáme schůzku,“ protestovala Lavinia.

„Ale ano, máme,“ odporoval Tobias. „Zřejmě jste na ni zapomněla.“ Usmál se na Celeste. „Hezký den, madam.“

Celeste se k němu otočila. Do očí se jí vrátil jiskřivý pohled a hlas měla opět vřelý a zastřený. „Hezký den, pane Marchi. Bylo mi potěšením. Doufám, že se zase brzy potkáme.

Velice ráda bych s vámi dokončila ten rozhovor, kde může člověk zdarma sehnat vzorky jistého, velice speciálního zboží.“

„Už se nemůžu dočkat,“ pronesl.

Obrátil se na podpatku, rychlým krokem vyrazil dopředu a táhl Lavinii za sebou.

Chvilku mlčeli. Cítil, že se Lavinia třese vzteky.

„Určitě vám došlo,“ ucedila Lavinia, „že se vás tím hloupým vějířem pokoušela zhypnotizovat.“

„Jistě, napadlo mě. Byla to zajímavá zkušenost. Zejména vzhledem k tomu, že se nám včera pokusila nabulíkovat, že nemá pro mesmerismus vlohy.“

Lavinia si s neskrývaným pohrdáním odfrkla. „Pochybuju, že je nějak mimořádně nadaná. Ale víc než rok pracovala s Howardem, a tak je možné, že od něho pár základních dovedností pochytila.“

„A rozhodla se je na mně vyzkoušet? Proč by to dělala?“

„Nebuďte směšný. Podle mě je vysvětlení naprosto jasné.

Snažila se vás svést a myslela si, že jí k tomu pomůžou její chabé mesmerické znalosti.“

Tobias se usmál. „Opravdu si myslíte, že jí šlo o tohle?“

„Jsem si tím naprosto jistá. Evidentně se jí líbíte, přímo ji fascinujete, proto se vás rozhodla ulovit.“

„Nesmírně by mi to lichotilo, kdybych neměl intenzivní dojem, že Celeste rozděluje všechny muže do dvou kategorií:

Buď jsou pro ni Užiteční, nebo Neužiteční. A já mám ošklivé podezření, že patřím do té první.“

Lavinia sklonila slunečník, aby na Tobiase lépe viděla.

„Vy si myslíte, že vás chce nějak využít?“

„Samozřejmě to zraňuje mou hrdost. Nicméně jsem dospěl k závěru, že je to to nejpravděpodobnější vysvětlení, proč se o mě zajímá.“

„A jak si představuje, že by vás mohla využít, pane?“

„Ať se propadnu, jestli to tuším,“ připustil.

„Hloupost.“ Lavinia se do něho pevněji zavěsila. „Jednoduše ji přitahujete a usoudila, že by se mohla trochu pobavit.“

Tobias se usmál. „Protože nejsem člověk, který se dá uvést do hypnózy každým mesmeristou, který právě jde kolem, pravděpodobně nikdy nezjistíme, co měla ve skutečnosti za lubem.“

„Zřejmě ne.“

„Nežárlíte náhodou, Lavinie?“

„Na její mimořádně omezené mesmerické dovednosti?

V žádném případě.“

„Ne na Celestin léčitelský talent.“ Ztišil hlas. „Na to, že se jí líbím.“

Zírala přímo před sebe. „Existuje snad nějaký důvod, proč bych na ni měla žárlit?“

„Ne.“

Rozzářila se. „Pak se o tom nemusíme bavit.“

„Musíme. Vy se tomu ale vyhýbáte.“

„Podívejte, Tobiasi. Jste čestný muž. Na vaše slovo je spolehnutí. Samozřejmě, že vám věřím.“

„To není odpověď na otázku, kterou jsem vám položil.“

„Ten nesmysl s bezplatnými vzorky.“ Lavinia se na něj podezíravě zadívala. „Nabízela se vám, nemám pravdu?“

„Vždyť mě znáte, drahoušku. Nikdy jsem nepochopil podstatu flirtu ani neovládám dvojsmyslné narážky, takže nedokážu říct, o čem přesně mluvila.“

„Zatraceně!“ Lavinia se zastavila a otočila se k němu.

„Přesně tohle dělala. Ta coura vám nabízela bezplatný vzorek nesmírně levného zboží, které prodává. Ta má ale nervy.“

„Stejně žárlíte.“ Z jakéhosi důvodu ho to potěšilo.

„Raději řekněme, že té ženské nevěřím ani nos mezi očima.“

„V tomhle bodě s vámi naprosto souhlasím.“ Tobias se ohlédl na místo, kde před několika minutami stála Celeste.

„To zboží je možná laciné, ale pochybuju, že všechno, co paní Hudsonová nabízí – včetně vzorků – bude bezplatné.“

7

Pohled na neosvětlené skladiště, které se tyčilo ve tmě u řeky, ji na okamžik vyděsil. Poprvé za celou dobu se jí zmocnil skutečný strach. Začalo to v dlaních studeným, svědivým pocitem, který se jí šířil vzhůru do paží a postupně do celého hrudníku. Zničeho nic měla dojem, že se nedokáže nadechnout.

Co se to s ní děje? Byla už skoro u konce. Dostala se příliš daleko, aby v tomhle okamžiku ztratila odvahu.

Zhluboka se nadechla a ten znervózňující pocit zmizel.

Opět se plně kontrolovala. Čeká ji skvělý život. Dokončit tuhle noční akci je jediné, co musí ještě udělat, a pak se jí konečně otevře cesta do nablýskaných tanečních sálů a elegantních salónů londýnské smetánky.

Zvedla lucernu, zamířila ke skladišti a opatrně otevřela dveře. Zrezivělé panty pronikavě zaskřípaly.

Na prahu se opět zastavila a pozorně studovala potemnělý vnitřek budovy. Třepotavé světlo lucerny vrhalo ostré stíny na hromadu prázdných beden a lodních sudů. V jednu děsivou chvíli jí připomněly památníky a náhrobní kameny roztroušené po opuštěném hřbitově. Přejel jí mráz po zádech.

Teď už je na návrat moc pozdě. Už jsi zašla moc daleko.

Celou tu cestu z toho příšerného krámku. Brzy se budeš pohybovat v nejvyšších společenských kruzích.

Z jednoho kouta mezi dvěma velkými bednami se ozval rychlý, hopkavý zvuk. Trhla sebou. Krysy, pomyslela si. Jsou to jen krysy prchající před světlem.

Uslyšela za sebou kroky a zaplavila ji další vlna chladného strachu. To je v pořádku, uklidnila se v duchu. Dostal její vzkaz a přišel na schůzku, přesně jak ho instruovala.

Ještě s ním musí vyřídit tuhle poslední záležitost, a tím to všechno skončí. A pak vzhůru do zlaté budoucnosti!

„Moje drahá Celeste," pronesl zabiják hlasem tak tichým a něžným jako milenec. „Už na vás čekám."

Věděla, že něco není v pořádku. Projela jí další vlna ochromující hrůzy. Začala se otáčet a horečně se ovívala vějířem. Otevřela ústa,

aby mohla promluvit a smlouvat o svůj život. Proto si s sebou nevzala ten náramek. Její plán měl jedinou slabinu, a tak než se dohodnou na nové ceně, nechala Modrou Medúzu ukrytou v bezpečí jako pojistku, že jí její obchodní partner neublíží.

Ale nestihla ze sebe vypravit jediné slovo. Okamžitě jí přehodil kolem krku vázanku a umlčel ji dřív, než mohla využít své výmluvnosti a zachránit si život. V posledních okamžicích, kdy jí mozek postupně zahalovala rudá temnota, s děsivou jistotou pochopila, že udělala osudnou chybu.

Tušila, že by se mohl chovat nemilosrdně, pochopila, že je tou věcí posedlý. Jeho šílenství však rozpoznala až teď.

Když bylo po všem, spokojeně zkontroloval výsledek své práce. To stvoření už nikdy nebude na něm ani na žádném jiném muži zkoušet své triky.

Zvedl Celestinu kabelku, otevřel ji a vysypal její obsah na podlahu. Byly v ní běžné drobnosti, které ženy nosí při sobě. Uviděl kapesník a pár drobných na drožku, kterou si už jejich majitelka nezastaví. Ale to, co hledal, v kabelce nebylo.

Projelo jím zděšení. Vrátil se k tělu a klekl si vedle něho, aby prozkoumal záhyby a kapsy jeho pláště.

Ani tam nic nenašel.

Zmocnil se ho stísněný pocit na hranici paniky. Ovládl se a rychle jí dlaní přejel po šatech.

Stále nic.

Nadzvedl jí sukně, aby zjistil, jestli něco neskrývá mezi stehny.

Ani tam hledaný předmět neobjevil.

V zoufalství vstal a zvedl lucernu, aby prozkoumal okolní podlahu. Možná ho upustila během smrtelného zápasu.

Ale o pár minut později si musel přiznat strašlivou skutečnost.

Modrá Medúza je pryč. A on zavraždil jediného člověka, který mu mohl říct, kde je schovaná.

8

„Nezbylo ještě pár těch vajec na kari, paní Chiltonová?“

Tobias otočil stránku ranních novin, které si s sebou přinesl. „Jsou báječná.“

„Ještě vám jich trochu přinesu, pane.“ Paní Chiltonová se zachichotala a zamířila ke dveřím, které vedly do kuchyně.

„A po vejcích bych si dal ještě jeden koláček s rozinkami,“ dodal. „Opravdu se vám povedly, paní Chiltonová.“

„Udělala jsem jich pár navíc,“ ujistila ho. „Jako bych tušila, že se dneska objevíte.“

Dveře se za ní s houpnutím zavřely.

„Skutečně.“ Lavinia zvedla hlavu od svých novin a přes stůl si Tobiase změřila. „Tohle je už potřetí tenhle týden, co jste k nám přišel na snídani. Začíná se z toho stávat zvyk, pane. Podle vašich ranních příchodů bychom si mohli seřizovat hodiny.“

„V mém věku musí muž o své tělo pečovat. Pravidelný režim a bohaté snídaně jsou prý pro dobré zdraví nezbytné.“

„Takže vy jste se rozhodl obě tyhle důležité zásady zkombinovat a každé ráno u nás posnídat, je to tak?“

„Díky zdejší návštěvě se také každé ráno projdu na čerstvém vzduchu, což zdraví také nesmírně prospívá.“

„Dneska ráno jste sem nepřišel. Přijel jste drožkou. Viděla jsem vás.“

„Vyhlížíte mě, že?“ S potěšeným výrazem odložil noviny.

„Přijel jsem drožkou, protože včera v noci pršelo, pro případ, že byste si toho nevšimla. Venku je stále poněkud vlhko.“

„Ach, drahoušku.“ Lavinia si skousla ret a její podrážděnou náladu dočasně přehlušila starost. „Bolí vás ta noha hodně?“

„Po dobré snídani o ní nebudu vědět.“ Napil se kávy s výrazem člověka, který je zvyklý si první jídlo dne rozkošnicky vychutnat. „Mimochodem, už jsem vám řekl, že mi dneska ráno připomínáte mořskou vílu se sluncem ve vlasech, která si hraje ve vlnách jižního moře?“

Vrhla na něj mrazivý pohled. „Na takový ubohý humor je ještě moc brzy, pane.“

Dveře jídelny se opět otevřely. Dovnitř vpochodovala paní Chiltonová s talířem vajec na kari a dvěma rozinkovými koláčky. „Tady to je, pane. Jen si poslužte."

„Bože, paní Chiltonová, vaříte přesně tak, jak muž potřebuje, aby mohl čelit dalšímu dni."

V dálce se ozvalo hlasité zabušení na dveře.

Lavinia se zamračila. „Pravděpodobně nějaký Emelinin přítel. Paní Chiltonová, sdělte mu, prosím, že odešla na procházku s panem Sinclairem."

„Jistě, madam."

Paní Chiltonová zmizela v hale. Ale když se o chvilku později otevřely domovní dveře, Lavinia nezaslechla některého z Emelininých známých. Halou se rozlehl hluboký, zvučný hlas Howarda Hudsona.

„Hudson." Tobias se zatvářil otráveně. „Co tu k čertu hledá v tak necivilizovanou hodinu?"

„Možná bych vám měla připomenout, že vy sám jste se nás rozhodl navštívit ještě mnohem dřív." Lavinia zmačkala ubrousek a chvatně vstala. „Jestli mě omluvíte, půjdu se podívat, co chce."

„Doprovodím vás."

„To není nutné."

Tobias její poznámku ignoroval. Byl už na nohou. Z jeho pohledu poznala, že nehodlá sedět v jídelně, zatímco ona půjde přivítat Howarda.

„Opravte mě, jestli se mýlím," pronesla, když zamířila ke dveřím, „ale mám dojem, že vám doktor Hudson nepadl moc do oka."

„Ten chlap je mesmerista. Nevěřím lidem, kteří se téhle profesi věnují."

„Já jsem taky mesmeristka, pane."

„Bývalá mesmeristka," opravil ji, zatímco za ní kráčel halou. „Začala jste podnikat v jiném oboru, pokud si vzpomenete."

„To jistě, ale taky si vzpomínám, že se vám příliš nezamlouvá ani moje nová kariéra."

„To je zase úplně jiná záležitost."

Právě v tu chvíli dorazila ke dveřím salónu, takže nemusela na jeho poznámku odpovídat.

Howard nervózně přecházel před oknem, ramena měl strnulá a ohnutá napětím. Oblečení měl pomačkané. Neobtěžoval se módním uzlem na vázance. Zapomněl si také naleštit boty.

Přestože stál zády k nim, takže mu neviděla do tváře, Lavinia okamžitě pochopila, že se stalo něco strašného.

„Howarde?“ rychle k němu zamířila. Těsně za sebou cítila Tobiase. „Co se děje? Stalo se něco?“

Howard se otočil a upřel na ni svůj bezedný pohled.

Chvíli jí připadalo, že se přenesla do zvláštní metafyzické roviny. Náhle kolem ní zavládl naprostý klid. Rachocení kočáru v ulici zničehonic zeslábló, jako by přicházelo z obrovské dálky.

Silou vůle ze sebe ten podivný dojem setřásla. Zvuky všedního dne se vrátily a znervózňující pocit zmizel. Howardův pohled jí opět připadal normální.

Podívala se na Tobiase a spatřila, že Howarda zaujatě studuje, ale zdálo se, že si krátké, velice zvláštní změny atmosféry nevšiml. Možná si to jen představovala, pomyslela si.

„Celeste je mrtvá,“ pronesl těžce Howard. „Předevčírem v noci ji zavraždil nějaký poberta. Nebo mi to tak alespoň řekli.“ Přitiskl si prsty ke spánkům. „Pořád tomu nedokážu uvěřit. Kdybych včera ráno, když mi to přišla policie oznámit, její tělo na vlastní oči neviděl, přísahám, že bych…“

„Panebože!“ Lavinia se pohnula dopředu. „Posaďte se, Howarde. Řeknu paní Chiltonové, aby udělala čaj.“

„Ne.“ Se zmateným výrazem se zhroutil na kraj pohovky.

„Nedělejte si se mnou starosti, prosím. Stejně bych ho nedokázal vypít.“

Lavinia se posadila vedle něho. „Mám tu trochu sherry.

To vás určitě postaví na nohy.“

„Ne, děkuju,“ zašeptal. „Musíte mi pomoct, Lavinie.

Jsem naprosto zoufalý.“

Tobias došel k oknu a otočil se tak, aby měl ranní slunce v zádech. Lavinia tenhle jeho zvyk dobře znala. Věděla, že se tak postavil proto, aby měl obličej ve stínu a získal lepší výhled na Howarda.

„Povězte nám, co se stalo,“ pronesl Tobias bezvýrazným tónem. „Hezky od začátku.“

„Uhm, jistě. Samozřejmě.“ Howard si konečky prstů masíroval skráně, jako by se snažil utřídit si utrápené myšlenky. V očích měl hrůzu a zoufalství. „Všechno mi zatím připadá trochu zmatené, víte. Jeden šok za druhým.

Obávám se, že jsem se ještě nestačil vzpamatovat. Nejdřív zpráva o její smrti a pak to další.“

Lavinia se dotkla jeho rukávu. „Uklidněte se, Howarde, a udělejte, co vám řekl Tobias. Hezky nám všechno od začátku povězte.“

„Od začátku.“ Howard si pomalu položil ruku na stehno a nepřítomně zíral na koberec. „Asi před čtrnácti dny mi poprvé došlo, že má Celeste milence.“

„Ach, Howarde,“ pronesla tiše Lavinia.

Podívala se na Tobiase, který Howarda soustředěně pozoroval.

Z předchozí zkušenosti věděla, že hodnotí situaci a chladně zvažuje informace. Jeho schopnost zůstat nad věcí ji fascinovala a dráždila současně. Když se v podobném stavu ocitl, zapomněl na emoce a soucit, které bývají za podobných okolností přirozené.

„Celeste je – byla tak mladá a krásná,“ pronesl po chvilce Howard. „Nemohl jsem uvěřit, že mě potkalo takové štěstí, když souhlasila, že si mě vezme. V koutku duše jsem asi vždycky tušil, že je to riskantní krok a že ji jednou ztratím. Myslím, že to byla pouze otázka času. Ale miloval jsem ji. Co jsem mohl dělat?“

„Víte jistě, že měla milence?“ zeptal se Tobias neutrálním tónem.

Howard zachmuřeně přikývl. „Nevím přesně, jak dlouho jejich vztah trval, ale jakmile jsem pochopil pravdu, nemohl jsem před ní zavírat oči. Věřte mi, že jsem se o to všemožně snažil.“

„Zeptal jste se jí na to?“ chtěl vědět Tobias.

Lavinia sebou při tom neomaleném způsobu, jakým Howarda zpovídal, škubla. Snažila se mu nenápadně naznačit, aby postupoval ohleduplněji, ale zřejmě si toho nevšiml.

Howard potřásl hlavou. „Nedokázal jsem to. Řekl jsem si, že je mladá, že ten vztah není nic víc než malé dobrodružství.

Doufal jsem, že ji ten druhý muž začne nakonec nudit.“

Tobias z něho nespustil oči. „Víte, kdo to byl?“

„Ne.“

„Určitě vás to ale muselo zajímat,“ naléhal Tobias.

Při jeho lhostejném tónu Lavinia zpozorněla. Pronesl tu větu naprosto klidně a bez emocí, ale když spatřila jeho pronikavý, chladný pohled, zatajila dech. Náhle jí bylo všechno jasné. Pokud by se Tobias někdy ocitl na Howardově místě, udělal by všechno proto, aby toho muže odhalil. Nechtěla myslet na to, co by následovalo pak.

„Myslím, že s ním měla předevčírem v noci dostaveníčko,“ zašeptal Howard. „Dobře jsem ji znal. Vždycky, když se s ním chystala na schůzku, byla vzrušená a nedočkavá.

Měli jsme jít na přednášku o živočišném magnetismu. Dával ji džentlmen jménem Cosgrove, který tvrdil, že léčbou pomocí mesmerických technik dosahuje obrovských úspěchů.

Celeste však předstírala na poslední chvíli nevolnost a prohlásila, že zůstane doma. Trvala na tom, abych šel sám. Dobře věděla, jak moc jsem se těšil, až Cosgrovea uvidím na vlastní oči pracovat.“

„Takže vy jste se té přednášky zúčastnil?“ ujistila se Lavinia.

Snažila se o uklidňující, jemný tón, aby kompenzovala Tobiasovy nezdvořilé způsoby.

„Ano. Ukázalo se však, že ten muž je podvodník, což mě hluboce zklamalo. Když jsem přišel domů, zjistil jsem, že je Celeste pryč. Věděl jsem, že je s ním, ať už to byl kdokoli. Celou noc jsem nezamhouřil oka a čekal na ni.

Domů se už nevrátila. Druhý den ráno mi policie oznámila, že se její tělo našlo v jednom skladišti u řeky. Celý den a půl jsem strávil jako v mlze a zařizoval pohřeb.“

„Ubodal ji nožem?“ zeptal se Tobias téměř lhostejně.

„Nebo ji snad zastřelil?“

„Prý ji uškrtil.“ Howard zdrceně zíral na protější zeď.

„Řekli mi, že když ji našli, měla stále kolem krku vázanku, kterou k tomu ten grázl použil.“

„Panebože!“ Lavinia bezděčně zvedla ruku ke krku a polkla.

„Jsou nějací svědci?“ zajímal se Tobias.

„Pokud vím, tak ne,“ odpověděl tiše Howard. „Nikdo se nepřihlásil a nedělám si naděje, že se to změní. Jak už jsem řekl, policie se domnívá, že ji zavraždil nějaký poberta.“

„Neznám moc pobertů, kteří vraždí pomocí vázanky,“ poznamenal Tobias klidným tónem. „Celkem vzato, vlastně ji ani nenosí. Z vlastní zkušenosti musím říct, že pobertové se o módu moc nezajímají.“

„Policie se domnívá, že vrah tu vázanku ukradl nějakému džentlmenovi, kterého ten večer oloupil,“ vysvětlil Howard.

„Trochu přitažené za vlasy,“ zamumlal Tobias.

Zní příšerně otrle, pomyslela si Lavinia. „To by stačilo, pane.“

Na chvilku se odmlčeli.

Howard s Tobiasem se celou tu dobu napjatě pozorovali.

Lavinia věděla, že jde o mlčenlivou, mimořádně znervózňující záležitost mezi dvěma muži, ze které bývají ženy zcela vyloučeny.

„Kdo to tělo našel?“ zeptal se Tobias.

Howard potřásl hlavou. „Záleží na tom?“

„Mohlo by,“ opáčil Tobias.

Howard si opět promnul spánky, jako by se chtěl soustředit.

„Myslím, že muž, který mě přišel informovat o Celestině smrti, se zmínil, že k němu policii dovedl jeden z těch tuláků, kteří přespávají v opuštěných budovách u řeky. Ale je tu ještě jedna věc, o které vám musím říct, Lavinie. Stalo se něco moc zvláštního.“

Položila mu ruku na rameno. „O co jde?“

„Měl jsem včera v noci návštěvu.“ Howard na ni vrhl skrz rozevřené prsty pronikavý pohled. „Vlastně se už skoro rozednívalo, když ten člověk přišel. Poslal jsem hospodyni pryč, protože jsem u sebe po Celestině smrti nedokázal nikoho snést. Bušil na dveře tak dlouho, až jsem se probudil a šel mu otevřít.“

„Kdo to byl?“ chtěla vědět Lavinia.

„Velice nepříjemný chlapík, který se celou dobu držel ve stínu, takže jsem si ho nemohl pořádně prohlédnout.“ Howard si pomalu položil ruce na stehna. „Představil se jako pan Nightingale. Tvrdil, že zařizuje nejrůznější transakce.“

„Jaké transakce?“ zajímal se Tobias.

„Prohlásil, že funguje jako zprostředkovatel pro lidi, kteří chtějí mimořádně diskrétním způsobem, jak doslova řekl, prodat nebo koupit starožitnosti. Zřejmě garantuje anonymitu jak kupce, tak prodávajícího.“

„Jinými slovy, ty transakce nejsou vždycky legální,“ upřesnil Tobias.

„Ano, taky mě to napadlo.“ Howard si těžce vzdychl.

„Ten muž, pan Nightingale, mi sdělil, že se doslechl o velice cenném předmětu, který byl nedávno ukraden a o tom, že Celeste byla do té krádeže zapletena.“

To Lavinii ohromilo. „Celeste, že by ukradla starožitnost?“

„Také jsem tomu ani na okamžik nevěřil.“ Howard přešel tu eventualitu netrpělivým mávnutím aristokratické ruky. „Moje Celeste nebyla zlodějka. Nicméně se podle Nightingalea v podsvětí proslýchá, že ji někdo zabil kvůli té zatracené věci.“

„Víte, o co se jednalo?“ zeptal se Tobias a poprvé za celou tu dobu projevil skutečný zájem.

Howard se zamračil. „Nightingale mi to popsal jako starobylý zlatý náramek z antického období. Byl objeven tady v Anglii jako pozůstatek na doby, kdy byla tahle země římskou provincií. Je v něm

zasazen zvláštní modrý kámen, do kterého je vytesán obraz Medúzy.“

„Co po vás pan Nightingale chtěl?“ zajímala se Lavinia.

„Ta věcička je zřejmě velice vzácná a pro jisté sběratele má nesmírnou cenu.“

„A pan Nightingale pracuje pro sběratele, kteří se specializují na neobvyklé starožitnosti.“ usoudil Tobias.

„Tak mi to alespoň řekl.“ Howard se na něj nepodíval.

Soustředil se pouze na Lavinii. „Nightingale se domnívá, že vím, kam ten náramek se vzácným kamenem zmizel.

Otevřeně mi naznačil, že bych za něj mohl dostat malé jmění. Nabídl mi odměnu, když mu ho předám.“

„Co jste na to řekl?“ zeptal se Tobias.

„Co jsem mohl říct?“ Howard roztáhl ruce. „Vysvětlil jsem mu, že o Medúze nic nevím. Zřejmě mi nevěřil a varoval mě, že mi v každém případě hrozí vážné nebezpečí.“

„Proč vám hrozí nebezpečí?“ chtěla vědět Lavinia.

„V podsvětí se prý proslýchá, že je kámen na prodej a bude po něm pátrat nespočet sběratelů. Někteří, jak tvrdil, jsou nesmírně nebezpeční, a aby získali to, po čem touží, nezastaví se před ničím. Přirovnal je ke žralokům ve vodě, kteří krouží kolem potápějící se lodi. Říkal, že jsem jako osamělý trosečník, který se snaží udržet na vraku.“

„Pokoušel se vás vyděsit,“ poznamenala Lavinia.

„A musím říct, že se mu to podařilo.“ Zdálo se, že se Howard ponořil do sebe. „Nightingale mě přesvědčoval, že by bylo nejlepší, kdybych mu tu starožitnost okamžitě předal. Slíbil, že toho nebudu litovat. Ale to já nemůžu udělat, protože náramek nemám.“

Zatímco uvažovali o jeho slovech, rozhostilo se krátké ticho.

Tobias trochu změnil postoj, opřel se ramenem o okenní rám a založil si ruce v podpaží. „Co o tom náramku ještě víte?“

Howard se na něj nepodíval. Dál upíral zrak na Lavinii, která se snažila tvářit co nejpovzbudivěji a nejsoucitněji.

„Nikdy jsem tu věcičku neviděl,“ odpověděl Howard.

„Můžu vám jen říct to, co jsem se dozvěděl od Nightingalea. Povídal, že se mu říká Modrá Medúza. Ten název nepochybně souvisí se zvláštní barvou drahokamu.“

„Medúza," opakoval zamyšleně Tobias. „Kdysi to byla krásná žena s nádhernými vlasy, která nechtěně urazila Athénu a ta ji proměnila v odpornou nestvůru. Stala se jednou ze tří Gorgón."

„Tou, která dokázala měnit lidi v kámen," dodala Lavinia.

„Nikdo ji nedokázal zabít, protože při pohledu na ni zemřel. Nakonec ji přemohl Perseus, který – velice chytře, jak jsem si vždycky myslel – se k ní připlížil, když spala, a aby ji viděl, použil jako zrcadlo svůj štít. Tak jí mohl useknout hlavu, aniž se na ni přímo podíval."

„Nepřipadá mi to jako obzvlášť okouzlující obrázek pro vzácný klenot," zamumlal Howard.

„Ve skutečnosti se objevuje na starověkých špercích dost často," vysvětlila Lavinia. „Když jsem byla v Itálii, viděla jsem tam spoustu starých prstenů a přívěsků s kameny, které zachycovaly hlavu Medúzy. Lidé věřili, že její podobizna dokáže ochránit před zlem."

„Něco v tom smyslu jako proměň svého nepřítele nebo příčinu hrozby v kámen, hmm?" Tobias pokrčil rameny.

„To má jistou logiku."

Howard si odkašlal. „Nightingale mi tvrdil, že obrázek Medúzy v tomhle zvláštním náramku je jedinečný. Prý jde o znamení dávného, záhadného kultu, který nějakou dobu tajně vzkvétal tady v Anglii. Kromě ženské hlavy s pronikavým pohledem a hady místo vlasů je na kameni znázorněna hůlka."

„Řekl vám pan Nightingale o tom šperku ještě něco dalšího?" zeptala se Lavinia.

Howard se zamračil. „Jen to, že náramek je z nesmírně čistého, kvalitního zlata, které svou strukturou připomíná propletené hady."

„Zajímavá věcička," pronesla tiše Lavinia.

Tobias se na ni podíval. „Už jste se s něčím podobným setkala?"

„Ano. Viděla jsem pár takových zlatých náramků v Itálii.

Byly v nich zasazeny drahokamy nejrůznějších barev.

Našly se v jedné hrobce spolu s nějakými mincemi ze čtvrtého století. Musím říct, že byly neuvěřitelně krásné.

Jejich tepaný vzor z pokroucených lístků byl tak jemný, že připomínal zlatou krajku."

Howard z ní stále nespouštěl zrak, jako by byla jeho jedinou nadějí. „To je všechno, co o Modré Medúze vím.

Nightingale tvrdí, že Celeste zemřela kvůli ní. Ale já tomu nevěřím. Alespoň ne úplně."

„Co se tedy podle vás stalo?“ zeptal se Tobias.

„Dlouho jsem o tom přemýšlel,“ přiznal smutně Howard.

„Dospěl jsem k závěru, že ačkoli moje Celeste nebyla zlodějkou, byla mladá a impulzivní. Možná ji svedl na scestí její přítel.“

Lavinia ztuhla. „Chcete tím naznačit, že ji přesvědčil, aby pro něj ten náramek ukradla, a pak ji zavraždil?“

„To je podle mě jediné logické vysvětlení.“ Howard sevřel ruku v pěst a položil si ji na stehno. „Jsem přesvědčený, že ten lump si předevčírem domluvil s Celeste schůzku.

Určitě jí řekl, aby s sebou ten náramek přinesla. Moje sladká, nevinná Celeste za ním přišla v noci do skladiště a ta stvůra ji uškrtila vázankou a šperk jí vzala.“

Lavinia pohlédla na Tobiase, co té teorii říká. Vypadal zamyšleně. Nebo se nudí, usoudila z jeho nečitelného výrazu.

Nikdy to nedokázala rozlišit.

Otočila se zpátky k Howardovi. „Je mi to všechno strašně líto.“

„Lavinie, musíte mi pomoct.“ Howard se nečekaně natáhl a vzal ji za ruce. „Nevím, na koho jiného se obrátit.

Říkala jste, že máte něco jako detektivní kancelář. Chci si vás najmout, abyste našla muže, který zabil mou Celeste.“

„Howarde –“

„Prosím, drahá přítelkyně. Nightingale mě varoval, že mi hrozí nebezpečí, ale mně na tom nezáleží. Chci, aby byla smrt mé milované manželky spravedlivě potrestána.

Nemůžete mě odmítnout. Úpěnlivě vás prosím, najděte jejího vraha.“

„Samozřejmě, že vám pomůžeme, příteli,“ odpověděla Lavinia.

Tobiasův výraz se bez varování změnil. Spustil ruce k bokům a napřímil se. „Lavinie, než ten případ přijmeme, rád bych si s vámi promluvil mezi čtyřma očima.“

„Nesmysl,“ namítla. „Už jsem se rozhodla. Je na vás, jestli se ke mně jako můj obchodní partner připojíte, nebo tu práci odmítnete. Na to máte přirozeně právo.“

„Zatraceně!“ zaklel Tobias.

„Děkuju, drahoušku.“ Howard zvedl Lavinii ruce a políbil je. „Ani nedokážu vyjádřit, jak jsem vám vděčný.“

Tobias ho sledoval jako ostříž pozorující myš. „Když už mluvíte o vděčnosti, Hudsone, je tu ještě drobná otázka týkající se odměny.“

„Peníze nejsou problém,“ ujistil ho Howard.

„To rád slyším,“ odpověděl Tobias.

9

„Mně se ten případ nelíbí, Lavinie.“

„Všimla jsem si, že se vám nezamlouvá, pane. Ve skutečnosti jste již dal své mínění jasně najevo. Choval jste se k Howardovi dost neomaleně.“

Vklouzla do malé pracovny, zamířila rovnou ke stolu a posadila se. Z nějakého zvláštního důvodu, který si musela ještě ujasnit, se jí s Tobiasem vždycky řešily nepříjemné záležitosti lépe, když je oddělovala velká mahagonová plocha.

Odmítala si připustit, že by se ho bála, ale nemohla opomenout skutečnost, že dokázal projevit děsivě silnou vůli a jistou umíněnost, před kterou se musel mít prozíravý člověk na pozoru.

Tady v pracovně, usazená za velkým stolem, má hlavní slovo ona, pomyslela si. Většinou.

„Budu k vám upřímný.“ Tobias sevřel okraj krbové římsy a klesl před krbem do podřepu. „Já Hudsonovi nevěřím.“

Sledovala, jak rozdělává oheň a uvědomila si, že při této nenáročné činnosti vždycky odlehčuje levou nohu, dokonce i když ho údajně nebolí. Nadechla se, aby se ho na staré zranění zeptala, ale ovládla se dřív, než jí ta věta vyšla z úst. Její soucit by ho rozladil, zejména když byl v takovém rozpoložení.

Sepjala ruce na desce stolu. „Nenávidíte všechny mesmeristy natolik, že se nedokáže k Howardovi chovat objektivně.

To mi od vás připadá velice omezené, pane.“

Tobias pozoroval plameny, které se mu podařilo vykřesat.

„Hudson nám neřekl celou pravdu.“

V mlčenlivé prosbě zvedla oči ke stropu. Ale seshora žádná pomoc nepřišla.

„Jistě, samozřejmě,“ pronesla, aniž se obtěžovala zakrýt netrpělivost. „Je mi jasné, že podle vašeho profesionálního názoru klient vždycky lže, ale nechápu, proč bychom měli tuhle předpojatou a poněkud zcestnou teorii uplatňovat i na Howarda. Je to očividně zoufalý, zdrcený muž, který si nepřeje nic jiného, než najít vraha své manželky.“

„Neřekl bych, že chce vypátrat jejího vraha.“

Ohromeně se na něj podívala. „Jak to proboha myslíte?

Samozřejmě, že chce abychom ho odhalili.“

„Spíš mám dojem, že touží získat ten zmizelý náramek.“

V první chvíli si myslela, že se přeslechla. „Prosím? Podle vás tedy nechce Howard zjistit, kdo mu zavraždil ženu?“

„V každém případě chce vypátrat jejího milence.“ Tobias se pevně chytil za krbovou římsu a pomalu se napřímil.

„Protože si myslí, že právě on má ten náramek.“

„Tobiasi, uvažujte logicky. Milenec je současně vrahem.“

„To nemusí být tak docela pravda.“

Došel k oknu a zadíval se do zahrady za domem. „Jako profesionál bych řekl, že nejpravděpodobnějším vrahem Celeste je doktor Howard Hudson osobně.“

Jeho jistota jí vyrazila dech. Chvilku jí trvalo, než se zase vzpamatovala.

„Zbláznil jste se, pane?“ podařilo se jí konečně zašeptat.

„Vím, že ho pokládáte za rodinného přítele. Ale zapomeňte na osobní vztahy a zkuste se zamyslet nad jinou verzí událostí.“

„O jakou verzi jde?“

„O moji.“ Tobias se neotočil. „Seběhlo se to asi takhle: Hudson se dozví, že ho jeho mnohem mladší a nesmírně půvabná manželka podvádí s jiným mužem. Rozhodne se zjistit, o koho jde. Jednou večer se vymluví na návštěvu přednášky o mesmerismu, kterou pořádá jeho konkurent, ale odejde dřív. Vrátí se domů a sleduje svou ženu na schůzku. Najde ji samotnou, možná jak čeká na svého přítele. Ve vzteku na ni vychrlí své obvinění. Dojde k příšerné hádce, při které ji uškrtí vázankou.“

Lavinia se zhluboka nadechla. „A co milenec?“

Tobias pokrčil rameny. „Možná se objeví uprostřed hádky, uvědomí si, k čemu došlo a uteče dřív, než si ho Hudson všimne. Možná se vůbec neukáže.“

„Ale proč by Howard Celeste zabil? Miloval ji.“

„Oba dobře víme, že se láska může pod vlivem zrady a vzteku přetavit v nenávist.“

Chtěla něco namítnout, ale když si vzpomněla na jejich poslední případ, rozmyslela si to.

Stojací hodiny hlasitě tikaly.

„Chápu vaše argumenty," pronesla nakonec. „Nevěřím, že Howard Celeste zabil, ale je mi jasné, že o tom může profesionální detektiv, který ho nezná osobně, pochybovat."

„A mně je zase jasné, že si přejete věřit, že je Hudson čestný a upřímný. Vím, jak moc pro vás znamená, že jste se s ním znovu setkala. Je to koneckonců člověk, kterého vaši rodiče považovali za svého přítele. Máte s ním spojené vzpomínky na šťastné dětství. Připomíná vám čas, kdy jste nebyla na světě tak sama."

Neochotně si přiznala, že má pravdu. Potěšilo ji, že opět viděla starého rodinného přítele, protože Howard byl součástí její minulosti. Připomněl jí láskyplnou, klidnou náruč rodiny, ve které vyrůstala, dokud byli její rodiče naživu.

Život byl tehdy jednodušší. Budoucnost se zdála růžová a jasná, bez černých mraků nad hlavou.

„Samozřejmě, že jsem měla radost, když jsem se s Howardem po tolika letech zase setkala," pronesla prudce.

„Ale určitě jsem kvůli tomu neztratila soudnost. Znám Howarda lépe než vy, Tobiasi. Nikdy jsem nezažila, že by se přestal ovládat. Pokud si dobře vzpomínám, vždycky se dokonale kontroloval. Je to vědec. Nikdy jsem si nevšimla, že by měl sklony k násilí."

„Znáte ho jako hosta svých rodičů. Z vlastní zkušenosti vím, že při návštěvách se lidé chovají, jak nejlépe dokážou."

Nespouštěl oči z malé zahrady za domem. „O tom, co se odehrává v jeho nitru, nemáte nejmenší tušení. Nemůžete ho znát tak, jako ho znala jeho žena."

Zamyslela se nad tím. „To zní rozumně."

S předstíraným údivem na tváři se na ni ohlédl. „Překvapila jste mě, madam. Nečekal jsem, že se mnou budete tak ochotně souhlasit."

„Neřekla jsem, že s vámi souhlasím. Vlastně je to podle mě naprostý nesmysl. Ale dokážu teď pochopit, jak jste ke své teorii dospěl. Vraťme se ale k naší záležitosti. Mám se tedy domnívat, že dáváte od tohoto případu ruce pryč, Tobiasi?"

„Zatraceně!"

Otočil se tak prudce, že leknutím narazila zády do opěradla.

„Udělal bych to jedině v případě," pronesl, „kdybych vás přesvědčil, abyste se toho případu vzdala. Ale vidím, že se mi to asi nepodaří."

„Přesně tak."

Během pár vteřin překonal volný prostor mezi nimi, naklonil se přes stůl a položil své velké ruce na hromadu lejster, které se povalovaly na desce.

„Chci, abychom si ujasnili jednu věc, Lavinie. Nepřeju si, abyste v případu, který souvisí s vraždou, podnikala pátrání na vlastní pěst.“

„Do toho, jaké případy se rozhodnu vyšetřovat, vám nic není.“

„Zatraceně, jestli si myslíte, že dovolím, abyste riskovala vlastní krk –“

„To by stačilo, pane.“ Lavinia vstala. „Vždycky jste měl nesnesitelnou tendenci udělovat mi příkazy a od té doby, co jsme vyšetřovali vraždy v muzeu voskových figurín, nápadně zesílila. Vlastně se vůbec poslední dobou chováte panovačně a musím přiznat, že mi to na mužích dost vadí.“

„Nechovám se panovačně,“ ucedil skrz zuby.

„Ale ano, chováte. Zřejmě to máte natolik zažité, že si ani nevšimnete, když tak se mnou začnete jednat.“

„Jen se do téhle situace pokouším vnést trochu logiky.“

„Ne, snažíte se mi dávat rozkazy a mně se to nelíbí. Dobře mě poslouchejte, pane.“ Trochu se předklonila, takže měla obličej těsně u jeho. „Buď jsme rovnocenní obchodní partneři, nebo ten případ vyřeším sama. Rozhodněte se.“

„Jste v každém případě ta nejtvrdohlavější a nejumíněnější žena, jakou jsem kdy potkal.“

„A vy jste, pane, ten nejarogantnější a nejpanovačnější muž jakého znám.“

Dlouho se zamračeně pozorovali přes mahagonovou desku.

„Hergot!“ Tobias se prudce napřímil. V očích mu doutnal vztek. „Nemám na vybranou. Samotná ten případ prostě řešit nebudete.“

V duchu si oddychla. Po pravdě řečeno, s vyšetřováním vraždy měla jen málo zkušeností. Aby byla přesná, řešila vlastně pouze jeden případ, takže se necítila pevná v kramflecích.

Musela se toho o své nové profesi ještě spoustu naučit a Tobias byl jediný člověk, který jí mohl předat nějaké vědomosti.

„Takže jsme domluveni,“ uzavřela debatu. „Jdeme do toho případu společně.“

„Ano.“

„Skvělé.“ Rychle se opět posadila. „Myslím, že nejdřív bychom si měli vypracovat plán postupu, ne? Pokud si vzpomínám, máte plánování rád.“

Tobias se nepohnul. „Mám. Jen lituju, že nemám takový, který by mi umožnil s vámi účinněji jednat, Lavinie.“

Chladně se na něj usmála. „Ale, ale. Není to tak dlouho, co jste prohlašoval, že jsem ideálem ženy, který by měla Emeline následovat.“

„Nechápu, jak jsem mohl něco takového tvrdit. Asi jsem nebyl dočasně při smyslech.“ Prohrábl si vlasy. „Všiml jsem si, že se mi to ve vaší přítomnosti stává často.“

Rozhodla se jeho poznámku ignorovat. „Vraťme se k našemu plánu, pane. Podle mě musíme k našemu případu přistoupit z několika odlišných úhlů.“

Zamyšleně si mnul čelist. „Máte pravdu. Naším úkolem je vypátrat starožitnost. Také je třeba najít jejího majitele, člověka, kterému ji ukradli.“

„Trochu se ve starožitnostech vyznám. Znám spoustu lidí, kteří s nimi obchodují. Krádež tak vzácného náramku, jako je Modrá Medúza, se dlouho neutají. Co kdybychom se pustili tímhle směrem?“

„Dobře. Vy se postaráte o oficiální starožitnictví a obchodníky. Já si vezmu na starost zbytek.“ Tobias začal přecházet po místnosti. „Usměvavý Jack má spoustu kontaktů v podsvětí. Určitě bude toho záhadného člověka, který si říká pan Nightingale, znát. Požádám ho, aby mi s ním domluvil schůzku.“

Lavinia usoudila, že je to vhodná příležitost, aby s tobiášem projednala záležitost, o které už několik dní přemýšlela.

Nenápadně si odkašlala.

„Když už jste se zmínil o svých stycích v podsvětí,“ zamumlala, „podle mě by bylo užitečné, kdybych se s vaším přítelem Usměvavým Jackem seznámila osobně.“

„To nepřipadá v úvahu. Gryphon není vhodné místo pro dámy.“

Čekala, že bude proti, připomněla si v duchu. „Mohla bych tam jít v přestrojení, ostatně jako vy, pane.“

„A za co se hodláte převléknout?“ Ironicky se usmál.

„Za prostitutku?“

„Proč ne?“

„V žádném případě.“ Přestal se usmívat a přísně si ji změřil. „S tím, že bych vás seznámil s Usměvavým Jackem, nepočítejte.“

„Ale třeba ho budu někdy v budoucnu potřebovat. Jen si představte tu výhodu, kdybychom se na něj mohli v případě nutnosti obrátit oba

dva. Nemusel byste se obtěžovat pokaždé, když s ním bude třeba něco projednat.“

„Nenamáhejte se, Lavinie. Neseznámím vás s ním.“

Musel si všimnout, že se nadechla a chce opět něco namítnout, protože okamžitě zvedl ruku, aby ji umlčel. „Bude lepší, když se vrátíme k našemu plánu. Jestli jste se rozhodla vzít tenhle případ, nemáme na podobné dohady čas.“

„Snažíte se změnit téma hovoru, pane.“

„Nesnažím, madam, já ho měním.“

I když jí to bylo proti srsti, musela připustit, že má pravdu. Na hádky není čas. Neochotně ustoupila, opřela si lokty o stůl a položila si bradu do dlaní.

„Mohla by se nám hodit výpomoc,“ dumala. „Říkám to nerada, ale musím vás upozornit, že tenhle případ nám nabízí ideální možnost zaučit naše nováčky.“

Tobias se zastavil před stolem a zadíval se na ni. Oba chvíli mlčeli, ale Lavinia přesně věděla, na co Tobias myslí.

Oba cítili za své mladší svěřence hlubokou zodpovědnost.

Ironicky se usmála. „Nemáte o nic větší chuť zaučovat Anthonyho do tajů svého podnikání než já Emeline, že?“

Tobias si hlasitě vzdychl. „Ann by nikdy nesouhlasila, aby se Anthony podobné činnosti věnoval.“

„Ale Ann by přece o ničem takovém nikdy rozhodovat nemohla, nemám pravdu?“ pronesla tiše. „Je to Anthonyho volba.“

„Totéž se dá říct o vás a o Emeline. Do toho, co chce dělat, jí nemáte co mluvit.“

„Já vím. Jen jsem doufala, že jí zajistím takový život, jaký by si pro ni představovali její rodiče. Ti by přirozeně chtěli, aby se dobře vdala.“ Zamračila se. „Ale musím přiznat, že když jsem tuhle zahlédla na ulici Oscara Pellinga, uvědomila jsem si, že manželství vždy pro ženu neznamená bezpečí a jistotu.“

Tobias se na ni upřeně zadíval. Neodpověděl. Jeho pronikavý pohled ji z jakéhosi důvodu uvedl do rozpaků. „Ale to teď není podstatné, že?“ Odhodlaně se napřímila a odsunula stranou list s poznámkami na inzerát, který si chtěla dát do novin. Vzala do ruky pero a čistý papír. „Posaďte se, pane. Nejlepší bude, když si náš plán sepíšeme, ne?“

„Možná.“ Posadil se naproti ní. „Kromě toho, že musíme najít bývalého majitele náramku, je třeba zjistit, kdo ve skutečnosti byla Celeste Hudsonová.“

Oklepala špičku pera o kalamář. „Na to se můžeme zeptat Howarda.“

„Neurazte se, Lavinie, ale nevím, jestli se můžeme na jeho odpovědi spolehnout.“

„Chcete tím naznačit, že nám o ní napovídá lži? Proč by to dělal?“

„Pokud není vrahem, jak tvrdíte, pak můžeme přinejmenším říct, že neprokoukl její pravou povahu.“

„V tom posledním bodě máte možná pravdu,“ přisvědčila, „ale určitě nebyl výjimkou, co myslíte?“

„Ne,“ připustil Tobias. „Pochybuju, že by většina bohatých mužů znala své manželky lépe. Což samozřejmě platí i naopak.“

„Jak tedy zjistíme, jaká Celeste doopravdy byla?“

Lehce se usmál. „Udělám přesně to, co by měl podle vás člověk podniknout, když si chce vybrat kvalifikovaného mesmeristu nebo detektiva. Seženu si na ní reference.“

„Jaké reference?“ Náhle se jí vybavil rozhovor, který se mezi ní a Celeste odehrál před dvěma dny na ulici. „Aha, myslíte ty dva džentlmeny z Bathu, o kterých se zmínila.

Lorda Gunninga a lorda Northamptona?“

„Přesně tak.“

„Znáte je osobně?“

„Ne, ale Crackenburne nepochybně ano. A pokud ne, bude vědět o někom, kdo je zná.“

„To mi připomíná… Několikrát jste se zmínil o lordu Crackenburneovi. Zdá se, že je pro vás velice užitečný.“

„Zná vlastně všechny džentlmeny z vyšších vrstev a mnoho těch, kteří se pohybují na okraji společnosti.“

„Měl byste mě s ním seznámit.“ Sladce se na něj usmála.

„Přece by vám to nevadilo. Právě jste zdůraznil, že je to džentlmen.“

„Nemám námitek,“ souhlasil Tobias. „Ale asi se mi to nepodaří.“

Přestala se usmívat. „Proč ne?“

„Protože Crackenburne od smrti své ženy svůj klub téměř neopouští. Proto je taky pro mě tak užitečný. Ví, co se povídá, dřív než kdokoli jiný.“

Lavinia se na něj zamračila. „Někdy přece musí chodit domů.“

„Nevšiml jsem si.“

„No tak, Tobiasi, člověk přece nemůže bydlet v klubu.“

„Může, když chce. Klub je pro džentlmena něco jako druhý domov.“

„Ale –“

S okázalým zájmem se zadíval na stojací hodiny. „Nezdá se mi, že máme čas se dohadovat, vám ano?“

Cítila, že se jí napjaly svaly na čelisti, ale věděla, že má pravdu. Neochotně se zadívala na papír před sebou.

„Dobře, pane,“ pronesla. „Když se chcete chovat jako hrubián.“

„Samozřejmě, že se chci chovat jako hrubián. Mám pro to vlohy.“ Naklonil se nad stůl a nechápavě se zadíval na jeden z papírů, které odsunula stranou. S mírně zmateným výrazem přimhouřil oči.

„Co to je?“ zeptal se a nahlas přečetl: „Nabízím exkluzivní služby klientům z nejvyšších vrstev, kteří mají zájem o soukromé pátrání?“

„Uhm? Ach ano, už jsem se vám přece zmínila, že si chci dát oznámení do novin. Sestavila jsem si seznam nejpůsobivějších slov a obratů, které se v inzerátech vyskytují.“

Natáhla ruku pro papír, který Tobias ohromeně studoval.

„To mi připomíná, že jsem v ranních novinách zahlédla velice zajímavou noticku. Měla bych si ji poznamenat dřív, než na ni zapomenu.“

Tobias se na seznam, který napsala na papír, zamračil.

„Výslovně jsem vám přece řekl, že bych vám inzerát v novinách nedoporučoval. Určitě přiláká spoustu podivných existencí. V našem oboru je lepší, když nás doporučí spokojený klient.“

„Klidně si provozujte svou praxi postaru, ale já se rozhodla získávat klienty moderním způsobem. Člověk na sebe musí nějak upoutat pozornost.“

Natočil hlavu, aby si přečetl další řádek. „Důvěrné a efektivní služby pro potřebné džentlmeny?“

Spokojeně si prohlížela výsledky své práce. „Měla jsem dojem, že to zní přesvědčivě. Zejména ten obrat potřební džentlmeni. Připadá mi velice… no, přesvědčivý, nemyslíte?“

„Skutečně velice přesvědčivý.“

„Přirozeně nechci, aby to vypadalo, že nabízím služby pouze potřebným džentlmenům.“

„Přirozeně.“

„Chci oslovit také dámy. Myslela jsem, že bych mohla místo toho použít obrat potřebným klientům.“ Odmlčela se, protože ji napadl další výraz. „Jak by znělo tohle: Soukromé, důvěrné služby pro potřebné dámy a džentlmeny?“

Na opačné straně stolu zavládlo hluboké ticho. Prudce zvedla hlavu. Tobias měl lehce zdvižené koutky. Ten výraz dobře znala. Chvíli tomu nemohla uvěřit.

„No?“ zaútočila. „Co si o tom myslíte?“

„Jen vás můžu ujistit, že jakýkoli inzerát, k němuž použijete jako předlohu text určený potřebným džentlmenům, který vyšel v ranních novinách, přivede na váš práh nesmírně zajímavou přehlídku klientů,“ pronesl Tobias.

„Vy jste ten inzerát viděl?“

„Abych řekl pravdu, tak ano. Vlastně jsem si ho dost důkladně prostudoval.“

„Což potvrzuje moje slova, že je chytlavý.“ Zaváhala.

„I když musím přiznat, že přes zajímavý obrat, který obsahuje, jsem nepochopila, jaké služby firma vlastně nabízí.“

„Je to inzerát na kondomy, Lavinie.“

10

To odpoledne, krátce po druhé hodině, vešla Lavinia do starožitnictví. Emeline jí byla v patách a nemohla se dočkat úkolu, který je čekal.

Edmund Tredlow, rozcuchaný mužík ve zmačkaných kalhotách a s mizerně uvázanou, pomuchlanou vázankou pod krkem, přestal oprašovat sochu lascivně vyhlížejícího Pana a zamžoural na ně skrz brýle.

„Paní Lakeová. Slečna Emeline. To jsem rád, že vás zase vidím.“ Odložil prachovku a běžel se sklonit nad Laviniinou rukou v rukavičce. Když vzhlédl, spatřili v jeho mírně šilhajících očích důvěrně známý lesk. Lavinia věděla, že nijak nesouvisí s obdivem k její osobě, nebo dokonce s primitivním chtíčem. Tredlowa vzrušila představa, že by mohli po vášnivém smlouvání uzavřít nějaký obchod.

„Dobrý den, pane Tredlowe.“ Lavinia rychle vyprostila ruku z jeho sevření. „Zastavily jsme se u vás na kus řeči, jestli tedy máte čas.“

„Znamená to snad, že máte na prodej další starožitný kousek?

Musím se přiznat, že navzdory mým pochybnostem se mi toho Apolla, kterého jste sem před několika týdny přinesly, podařilo prodat za velice slušnou sumičku. Sběratel, kterému jsem sošku ukázal, z ní byl přímo nadšený.“

„Naštěstí jsme na tom v současné době celkem slušně, takže se dalších nádherných kousků, které jsme si přivezly z Itálie, nemusíme zbavovat,“ pronesla zdvořile Lavinia.

„Ale byla bych vám moc vděčná, kdybyste mi mohl jako vynikající odborník na starožitnosti s něčím poradit.“

Tredlowovi se na tváři okamžitě objevil ostražitý výraz.

„Co byste konkrétně potřebovala vědět?“

Emeline se na něj oslnivě usmála. „Tetička mi několikrát vyprávěla, že v celém Londýně nezná jiného obchodníka, který by měl o trhu s historickými předměty takový přehled jako vy, pane.“

Tredlow zrudl jako krocan. Lavinia se nejprve vyděsila, že dostal záchvat mrtvice. Pak jí došlo, že je to ruměnec.

Ohromeně na něj zírala, neschopná odtrhnout od toho neskutečného pohledu zrak.

„Pohybuji se v tomhle oboru už spoustu let," vykoktal Tredlow. „Snad tedy o starožitnostech něco vím."

„O tom jsem hluboce přesvědčená." Emeline se s obdivným výrazem rozhlédla po krámku. „Prodáváte tak úžasné věci, pane. Přísahám, že tak nádhernou sbírku řeckých váz, jako je tahle, jsem neviděla v žádném jiném obchodě ve městě."

„Mám tu jen to nejlepší zboží." Tredlow se nadýmal jako páv. „Musím totiž dbát na svou pověst."

Tváří se jako muž, kterého právě navštívila siréna, pomyslela si Lavinia. Tredlow byl na vrcholu blaha.

Emeline na něj zamrkala. „Škoda, že dneska nemám čas, mohl byste mi ukázat celou vaši sbírku, pane. Určitě by to bylo nesmírně zajímavé."

„Přijďte kdykoli jindy, slečno Emeline." S dychtivým výrazem si zamnul ruce. „Ujišťuji vás, že mi bude ctí vás trochu poučit. Když už mluvíme o těch řeckých vázách, v zadní místnosti mám pár mimořádně zajímavých kousků s velice zvláštními vzory. Prodávám je pouze zákazníkům s tím nejvytříbenějším vkusem. Nechtěly byste se na ně podívat?"

Lavinia toho začala mít dost. Řecké vázy, které Tredlow skladoval v rozlehlé, přeplněné místnosti v zadní části obchodu, už kdysi viděla. Vzory, které se na nich vyskytovaly, nebyly ani trochu vhodné pro mladé, svobodné dámy.

Hlasitě si odkašlala. „Abychom se vrátili k účelu naší návštěvy, pane Tredlowe."

Ignoroval ji, protože evidentně nedokázal z Emeline spustit oči.

Dívka se na něj usmála. „Tetička od vás nutně potřebuje poradit, pane. Byl byste nesmírně laskavý, kdybyste jí pomohl."

„Cože? Ach, ano." Tredlow sebou trochu škubl, podařilo se mu odtrhnout pohled od Emeline a neochotně se otočil k Lavinii. „Co pro vás mohu udělat, paní Lakeová?"

„Jak už jste možná slyšel, pane, příležitostně provádím diskrétní pátrání pro jisté vysoce postavené osoby."

Z Tredlowova pohledu vyprchaly poslední zbytky okouzlení.

Lascivnost opět vystřídal ostražitý výraz, který měl před chvilkou. „Ano, zmínila jste se, že se snažíte podnikat v dosti zvláštním oboru."

„Tetička mě přijala jako svou asistentku,“ oznámila mu Emeline. „Zaučuje mě.“

Tredlow se zatvářil ustaraně. „Podle mě to není vhodné zaměstnání pro mladé dámy.“

„Je to mnohem vhodnější, než kdyby se šla podívat na vaši soukromou sbírku řeckých váz,“ poznamenala Lavinia.

„Ale teď bych ráda vyřešila záležitost, kvůli které jsme tady, pane.“

Rozježené licousy mu čile poskočily. „Předpokládám správně, že když jste sem přišla obchodně, hodláte mi za mou odbornou radu zaplatit?“

„Samozřejmě.“ Lavinia se významně odmlčela. „Jestli mi bude připadat užitečná.“

Tredlow se zhoupl na patách. „Ale jistě, jistě. Tak co byste tedy chtěla vědět?“

„Dozvěděly jsme se, že byl před několika dny ukraden starobylý antický náramek. Starožitnost byla zřejmě objevena tady v Anglii, nepochází z Itálie. Jde prý o šperk z tepaného zlata se zvláštním modrým kamenem, na němž je vyobrazena hlava Medúzy. Pod ní je do drahokamu vytesána kouzelná hůlka. Už jste o té krádeži slyšel?“

Tredlowovi znovu divoce poskočily rozježené licousy, jak zamyšleně vyšpulil rty. Očividně ho to hluboce zaujalo.

„Mluvíte o Modré Medúze?“ zeptal se ostře.

„Ano, znáte ji?“

„Slyšel jsem o ní.“ V očích se mu objevil lstivý výraz.

„Ale nevěděl jsem, že ji někdo ukradl. Jste si tím jistá?“

„Téměř ano.“

„Modrá Medúza,“ opakoval tiše Tredlow pro sebe.

„Ukradená. Zajímavé. Ta zpráva se určitě rychle roznese.“

Lavinia nevěnovala jeho nového tónu o nic větší pozornost než tomu, jakým mluvil s Emeline. „Pane Tredlowe, rády bychom se dozvěděly, komu ten šperk původně patřil.“

Zašilhal na ni skrz brýle. „Protože očividně neznáte jeho totožnost, soudím, že ten náramek nehledáte pro něj.“

„Ne. Najal si nás někdo jiný.“

„Chápu. Uhm, pokud byl tedy náramek ukraden, zloděj s největší pravděpodobností vyhledá nějakého obchodníka se starožitnostmi. Bude se potřebovat poradit s někým, kdo dokáže tu věcičku správně ocenit a možná mu i pomoct ji diskrétně prodat.“

Lavinia se náhle vyděsila. Podívala se na Emeline a všimla si, že ji napadlo totéž.

Otočila se zpět k Tredlowovi. „Upřímně bych vám radila, pane, abyste ani na okamžik neuvažoval o tom, že byste se do té transakce zapojil. Ten člověk už spáchal jednu vraždu a velice pochybuji, že by se zastavil před další."

„Vraždu?" Tredlow na ni vykulil oči. Máchl rukou a o krok couvl. „Nespletla jste se?"

„Uškrtil jednu ženu, zřejmě aby ji umlčel."

„Proboha! To je strašné." Tredlow zaváhal. „Určitě nešlo o nějakou nehodu?"

„To sotva. Uškrtil ji vázankou."

„Chápu." Tredlow si zhluboka vzdychl. „Taková tragédie.

Podobné věci obchodu neprospívají."

„Pokud ovšem člověk nepodniká v mém oboru," poznamenala Lavinia. „Ale vraťme se ke jménu majitele toho náramku. Měla jsem dojem, že mi ho chcete říct."

„Nejdřív se dohodneme na odměně."

Lavinia si vzpomněla na Howardova sklíčená slova: Peníze nejsou problém. „Kolik za tu informaci, kterou bych určitě mohla bez potíží získat kdekoli jinde, budete chtít, pane Tredlowe?"

Tredlow se se svým obvyklým nadšením pustil do smlouvání. Byla to jeho druhá nejoblíbenější činnost po sbírání řeckých váz s erotickými náměty. Naštěstí, pomyslela si Lavinia, už sama několikrát smlouvání zažila.

Nedávný pobyt v Římě byl v mnoha ohledech nesmírně poučný.

„Pokud vím, je majitelem Medúzy lord Banks," pronesl Tredlow, když se konečně dohodli. „Vím to jen díky tomu, že se ten náramek asi před rokem a půl objevil v obchodě mého kolegy Prendegasta. Prendegast se se mnou radil o ceně. Víte, pokud jde o britsko-římské starožitnosti, není si moc jistý v kramflecích."

„Aha," pronesla Lavinia neosobním tónem. Velice dobře věděla, že mezi Prendegastem a Tredlowem panuje dávná rivalita.

„Později jsem Prendegasta potkal a ptal se ho, co se s náramkem stalo. Zmínil se, že ho prodal Banksovi. To mě dost překvapilo. Jeden čas se Banks o starožitnosti intenzivně zajímal, ale před několika lety, po smrti své ženy, se většiny svých nejlepších kousků zbavil. Netuším, k čemu Modrou Medúzu potřeboval, ale je to tak."

„Zajímalo by mě, proč se lord Banks o krádeži nikomu nezmínil?“ pronesla Emeline se zmateným výrazem.

Tredlow si odfrkl. „Jeho lordstvo je už hodně staré, víte.

Jednou nohou v hrobě, abych tak řekl. Slyšel jsem, že má slabé srdce a v posledních měsících mu vynechává paměť.

Pravděpodobně si nemůže vzpomenout, co měl k snídani, natož jestli je, nebo není majitelem Modré Medúzy. Podle mě vůbec netuší, že mu ji někdo ukradl.“

„To by samozřejmě vysvětlovalo, proč tu krádež neoznámil.“

Lavinia poklepala špičkou boty o podlahu a přemýšlela o nové informaci. „Kdo by mohl být vhodnější obětí než člověk, který nemá zdání, že mu něco chybí?“

„Ale určitě s ním bydlí v domě někdo, kdo by si všiml, že se náramek ztratil,“ namítla Emeline.

Tredlow pokrčil rameny. „Pokud vím, jeho jedinou příbuznou je jeho neteř. Myslím, že se jmenuje paní Rushtonová.

Nastěhovala se k němu před několika měsíci, potom, co se dozvěděla, že je na smrtelné posteli. Možná nečekala, že vydrží tak dlouho.“

Lavinie se zmocnilo vzrušení. Tobias jí řekl, že oblíbeným podezřelým bývá netrpělivý dědic.

„Tahle paní Rushtonová bude po lordu Banksovi dědit?“

„Pokud vím tak ano.“

„Zajímá se o starožitnosti?“ zeptala se Lavinia a snažila se nedat najevo svou rostoucí nedočkavost.

Tredlow zavrčel: „Kdyby ta dáma měla vážný zájem o starožitnosti, určitě bych ji tu někdy viděl. Protože ji však dosud neznám, mohu s jistotou tvrdit, že sběratelkou není a netuší, jakou má taková věc, jako je Modrá Medúza, cenu.“ Zamyšleně se zamračil. „Nepřekvapilo by mě, kdyby si dosud nevšimla, že náramek zmizel.“

„Přesto je toho plné podsvětí,“ poznamenala Emeline.

Tredlow její poznámku přešel mávnutím ruky. „Pravděpodobně se o tom zmínil samotný zloděj, aby přilákal potenciální kupce.“

„Nevíte náhodou, kde lord Banks bydlí?“ zeptala se rychle Lavinia.

„Myslím, že Jeho lordstvo žije ve zchátralém sídle na Edgemere Square.“

„Děkujeme, pane Tredlowe.“ Zavázala si stuhy kloboučku.

„Velice jste nám pomohl.“ Otočila se a zamířila ke dveřím. „Pojďte, Emeline, musíme si pospíšit.“

Tredlow capkal za nimi a zdvořile jim podržel dveře.

Hluboce se jim uklonil a pak se na Lavinii upřeně zadíval.

„Kdy bych měl očekávat svou odměnu, paní Lakeová?“

„Nebojte se.“ Lavinia zvedla ruku v rukavičce a bezstarostně mu zamávala na rozloučenou. „Dostanete ji, jakmile mi zaplatí můj klient.“

„Podívejte –“

Lavinia hbitě proklouzla dveřmi, aby se vyhnula další konverzaci. Emeline vrhla na Tredlowa medový úsměv a následovala ji. Dveře se za nimi zavřely.

Venku před obchodem se Emeline podívala na Lavinii.

„Když se Tredlow zmínil o Banksově neteři paní Rushtonové, všimla jsem si, že se mu v očích objevil mazaný výraz.

Už mi začíná docházet, co znamenal. Máte nějaké vysvětlení?“

„Napadlo mě, že Banksova neteř paní Rushtonová je do té záležitosti nějak zapletená. Buď ten náramek sama ukradla –“

„To mi připadá dost nepravděpodobné. Koneckonců, měla ten náramek zdědit stejně jako zbytek Banksova bohatství.“

„Nebo je obětí stejně jako samotný Banks. Jak jste právě poznamenala, měla po něm dědit. Když někdo okrade Bankse, tratí na tom současně i ona.“

„Což znamená?“

„Že by mohla být potenciální klientkou Lakeové s Marchem.“

Emeline se na ni obdivně zadívala. „Tetičko, to je úžasná dedukce. Právě jste objevila dalšího klienta, o kterého bude na tomhle případu zájem.“

„To doufám.“ Lavinia se snažila držet při zemi. Nebylo to snadné. Dva klienti by znamenali dvojnásobnou odměnu.

„Pan March bude mít radost,“ poznamenala Emeline.

„Jsem zvědavá, jestli mou iniciativu náležitě ocení.“ Lavinia se zamračila. „V poslední době začal k mému podnikání zaujímat nápadně majetnický postoj.“

„Majetnický?“

„Ano.“ Lavinia se zastavila a počkala, až kolem nich přejede farmářský povoz. „Někdy bych to dokonce nazvala panovačný. Pořád mi určuje, co bych měla a co neměla dělat. Dokonce se mi odvážil říct, že bych si neměla dávat inzerát do novin.“

„Bože.“

„Jako kdyby mu bylo něco do toho, jak se rozhodnu přilákat klienty.“

„Určitě to myslí dobře.“

„Hloupost. Jde mu o to, aby mě od mého podnikání odradil. Podle mého názoru se mu nelíbí, že když na případu nespolupracujeme jako partneři, jsem pro něj vlastně konkurence.“

„Ale tetičko, je přirozené, že cítí povinnosti vám poradit v záležitostech, které souvisí s vaším podnikáním. Koneckonců, má mnohem víc zkušeností než vy.“

„Dělá všechno proto, abych na něm zůstala při pátrání závislá.“

„Proč to říkáte?“

„Tak například mě odmítá seznámit se svými informátory z podsvětí. Právě dneska ráno jsem mu navrhla, že by mi mohl přestavit majitele krčmy, který se jmenuje Usměvavý Jack. Odmítl.“

„Naprosto ho chápu,“ namítla Emeline. „Pan March má zcela jistě pocit, že je nevhodné, abyste se radila s majitelem krčmy.“

„Pokud vím, pan March se o to, co je vhodné, a co ne, nikdy moc nestaral,“ prohlásila Lavinia. „Ani na okamžik nevěřím, že se mě pokouší chránit před nevhodnými známostmi. Mnohem pravděpodobnější je, že si chce nechat Usměvavého Jacka jen pro sebe.“

„Opravdu si to myslíte?“

„Samozřejmě. Jako důkaz můžu uvést, že mě také nechtěl seznámit s lordem Crackenburnem.“

„Hmm.“

„Vymlouval se, že prý lord Crackenburne nikdy neopouští svůj klub.“

„To mi připadá dost zvláštní.“

„Kromě toho, že mi neustále radí bez ohledu na to, jestli ho o to požádám a odmítá mě seznámit se svými kontakty, určitě jste si všimla, že pan March si k nám zvykl pravidelně chodit na snídani.“

Emeline přikývla. „Opravdu je u nás skoro každé ráno.“

„Živit muže s jeho apetitem leze příšerně do peněz.“

„Panu Marchovi chutná, že?“

„Máte pravdu, Emeline,“ přitakala vážně Lavinia. „Bohužel, mu chutná u nás.“

„Myslím, že vás chápu,“ poznamenala tiše Emeline.

„Máte pocit, že vás pan March omezuje.“

„Naopak. Panu Marchovi nestačí, že člověka omezuje.

Touží ho rozdupat v prachu a nechat ho tam bezvládného ležet.“

„Lavinie, nikdy by mě nenapadlo –“

„Stručně řečeno, musím mu dokázat, že svou práci zvládnu bez jeho neustálého dohledu a že si dokážu se stopami a podezřelými poradit bez jeho pomoci. Čímž se dostáváme zpátky k paní Rushtonové.“

Emeline se na tváři objevil zvědavý výraz. „Jak to myslíte?“

„Na Edgemere Square to odtud není daleko. Cestou domů se u ní zastavíme.“

„Skvělé. Už se nemůžu dočkat, až na vlastní oči uvidím vaše vyšetřovací metody.“

„Když už mluvíme o metodách…“ začala Lavinia.

„Ano?“

„Musím říct, že na mě hluboce zapůsobilo, jak jste svým medovým úsměvem a bezostyšným koketováním zpracovala pana Tredlowa. Díky vám celkem úspěšně spolupracoval.

Moc jste mi tím pomohla.“

„Děkuju.“ Emeline pochvala potěšila. „Moje metoda vyšetřování se od vaší zřejmě liší, ale má své opodstatnění.“

„Skutečně, především když člověk jedná s muži. Je těžké se té metodě naučit?“

„Pro mě je naprosto přirozená.“

Tobias si natáhl nohy před sebe, sepjal ruce a zadíval se na Crackenburnea. V tuhle hodinu panoval v klubu klid. Jedinými zvuky bylo praskání ohně v krbu, cinkání šálků o talířky a šustění novin.

„Další případ?“ zeptal se Crackenburne, aniž zvedl hlavu od novin.

„Najal si nás s paní Lakeovou jeden její starý přítel, doktor Howard Hudson.“

„Aha, to je ten mesmerista, jehož ženu někdo uškrtil.“

„Nikdy mě nepřestane udivovat, že znáte veškeré nejnovější informace.“ Tobias upřel pohled do krbu. „Paní Hudsonovou zřejmě zavraždil její milenec kvůli starobylému náramku, který pro něj ukradla.“

„Neříkáte to moc přesvědčeně.“

„Celeste Hudsonová byla velice krásná dáma, mnohem mladší než její manžel, ráda flirtovala a možná se zapletla do tajného milostného románku.“

„Chápu. Jinými slovy, domníváte se, že ji zabil její manžel.“

„Ano, myslím si, že je to vysoce pravděpodobné. To je ale jediné, o čem na té historce pochybuju. Je téměř jisté, že Celeste Hudsonová měla milence a že se spolu rozhodli ten náramek ukrást. Lavinia je však přesvědčená, že Hudson vraždu ani krádež nespáchal a chce pouze potrestat smrt své manželky. Já si naopak myslím, že se ve skutečnosti snaží najít starožitnost, která tu noc zmizela.“

Crackenburne zachrochtal. „Nechci zchladit vaše nadšení, ale musím vás upozornit na stinnou stránku tohoto zvláštního případu.“

„Není třeba, už jsem ji zaregistroval. Kdyby se ukázalo, že mám pravdu a Hudson svoji manželku doopravdy zavraždil, s největší pravděpodobností bychom s Lavinií nedostali za vyšetřování slíbenou odměnu.“

„Uhm, přesně tak.“ Crackenburne složil noviny a zamžoural na Tobiase přes okraje brýlí: „Můžu pro vás ještě něco udělat?“

„Co mi můžete říct o lordu Gunningovi a lordu Northamptonovi?

Vím o nich jedině to, že bydlí v Bathu nebo jeho okolí a zřejmě patřili mezi Hudsonovy klienty.“

Crackenburne se nad tou otázkou zamyslel a pak pokrčil rameny. „Asi vám moc nepomůžu. Pokud jde o džentlmeny, které mám na mysli, jsou staří, nemocní a bohatí.

Oba jsou členy tohoto klubu, ale neviděl jsem je tu už spoustu let.“

„To je všechno?“

„Bohužel ano. Ale jestli chcete, pokusím se zjistit další informace.“

„To by od vás bylo laskavé,“ prohlásil Tobias.

„Musím říct, že mi to vaše podnikání připadá celkem zábavné.“ Crackenburne zvedl šálek s kávou. „Skoro stejně zajímavé, jako když jste za války pracoval pro britské tajné služby.“

„Jsem rád, že se bavíte,“ usmál se Tobias. „Ale mezi námi, dospěl jsem k závěru, že moje kariéra špiona mi umožňovala mnohem jednodušší a klidnější život a působila mi mnohem méně stresu než příležitostná spolupráce s paní Lakeovou.“

Sídlo Banksových byla rozlehlá, deprimující hromada kamení postavená v gotickém slohu. Stála na odlehlém místě a tyčila se několik podlaží nad velkou zahradou obehnanou vysokou zdí. Úzká okna horních pater zakrývaly tmavé závěsy. Lavinia usoudila, že by

se stavba skvěle hodila do strašidelného románu o duších a podivném kostlivci.

„Dokonce i kdyby člověk nevěděl, že uvnitř pomalu umírá pán domu, poznal by to zvenku," pronesla Emeline.

„Je to dost depresivní místo, co?" Lavinia zabušila mosazným klepadlem na dveře.

„Ale jak jinak by to tady mohlo vypadat? Jeho lordstvo koneckonců umírá. A dává si s tím na čas."

Otevřela jim hospodyně a zamžourala na ně, jako by ji slunce venku zaskočilo.

„Přišly jsme za paní Rushtonovou." Lavinia jí podala navštívenku. „Prosím, dejte jí tohle a řekněte jí, že jde o velice naléhavou záležitost."

Hospodyně zírala na kartičku, jako by jí písmenka nicneříkala, a pak se zamračila. „Paní Rushtonová tu dneska odpoledne není. Šla k lékaři."

„K lékaři?" opakovala Lavinia. „Copak je nemocná?"

„Má slabé nervy. Před několika týdny začala navštěvovat nějakého mesmeristu. Tvrdí, že se teď cítí mnohem líp. Já tedy žádný rozdíl nevidím, ale zkrátka a dobře, není dneska doma."

Hospodyně zabouchla dveře Lavinii před nosem.

Emeline planuly oči vzrušením. „Paní Rushtonová chodí k mesmeristovi."

„Hmm." Lavinia zamířila dolů po schodech. Neobtěžovala se zakrýt svou spokojenost. „To je zajímavá informace, že?"

„Ale co z toho plyne?"

„Ještě neví, k čemu nám to bude, ale je zřejmé, že tu existuje nějaká spojitost."

Emeline jí byla v patách. „Kdy panu Marchovi o našem novém objevu povíte?"

Lavinia se nad tím chvíli zamyslela. „Dneska večer, až se uvidíme na plese u Stillwaterových. Možná, že tu informaci zjistí sám. Chci jen, aby věděl, že jsem ji objevila jako první. Nehodlám poslouchat, jak si za to přivlastňuje zásluhy. Ani náhodou."

11

„Našel jsem Oscara Pellinga.“ Anthony se všemožně snažil zamaskovat svou pýchu a vzrušení. „Nebylo to snadné. Než jsem zjistil, že bydlí U Medvědí hlavy v Shuttle Lane, musel jsem projít snad tisíc zájezdních hostinců.“

„Skvělá práce.“ Tobias odhrnul závěs na okně kočáru a zkontroloval potemnělou ulici. Bylo krátce po deváté.

Nepřehlédnutelný zápach řeky mu prozradil, že jsou skoro na místě. „Dozvěděl jste se něco o tom, proč přijel do města?“

„Mluvil jsem s jedním štolbou z hostince.“

Tobias se na něj podíval a lehce se zamračil. „Doufám, že jste se neprozradil? Nechci, aby Pelling věděl, že ho sledujeme.“

„Samozřejmě jsem se choval velice nenápadně.“ Anthony se zatvářil uraženě. „Trochu jsme si poklábosili o koních, o tom, v kolik odjíždějí dostavníky a o úrovni venkovské šlechty, která u nich během svého pobytu v Londýně bydlí. Prostě takové ty klasické řeči.“

„No a dál? Co jste zjistil?“

„Nic zvláštního. Paní Lakeová měla pravdu. Pelling si tu vyřizuje obvyklé záležitosti. Koneckonců, je to zámožný člověk. Má schůzku se svými bankéři. Štolba mi řekl, že prý je objednaný u krejčího a u ševce. Prostě samé běžné pochůzky bohatého muže, který jezdí do Londýna jednou za čas.“

„Hmm.“ Tobias nad jeho zprávou chvíli uvažoval.

„O Pellingových obchodních záležitostech štolba asi nic nevěděl, že?“

„Ne, samozřejmě, že ne. Je to koneckonců pouhý sluha.“

Anthony se na okamžik odmlčel. „Pokud jde o informace osobního charakteru, prozradil mi jedině to, že Pelling tráví večery u jedné prostitutky, která má rajón v okolí hostince.“

„Najděte tu ženu!“ nařídil Tobias.

Anthony polkl a zrudl jako pivoňka. „Uhm –“

„Stalo se něco?“

„Ne, co by se stalo?“ pronesl chvatně Anthony. „Hned se ji pokusím vyhledat.“ Stísněně si odkašlal. „Pokud by vám to nevadilo,

byl bych moc rád, uhm, kdybyste se o tom úkolu nezmiňoval paní Lakeové ani slečně Emeline.“

Tobiasovi došlo, že Anthony by se propadl studem, kdyby se Emeline dozvěděla, že vyslýchal prostitutky.

„Nebojte se,“ uklidnil ho. „Neřekl jsem jim ani to, že se zajímáme o Pellinga. Nechci je zbytečně děsit.“

„Paní Lakeová vám asi nepoděkuje, že jste jí to zatajil,“ varoval ho Anthony.

„Pokud nepřijdeme na něco důležitého, není třeba, abychom ji informovali o každém našem kroku. V každém případě, až objevíte to děvče, se kterým Pelling spává, dejte mi vědět. Rád bych je vyslechl osobně.“

Zdálo se, že se Anthonymu hluboce ulevilo. „Když myslíte.“

„Myslím.“ Tobias se podíval z okna. „Jsme na místě.“

Zaťukal na strop drožky, aby dal kočímu znamení.

Kočár se s rachocením zastavil. Tobias otevřel dveře, chytil se okraje kabiny a pomalu vystoupil na chodník.

Přestalo pršet a noha ho dnes bolela mnohem méně než včera, ale ani tak neměl velkou chuť naskakovat do kočárů a vyskakovat z nich tak jako kdysi. Za to, že teď vystupoval z dopravních prostředků mnohem důstojněji než v mládí, mohlo podle jeho názoru zranění, které utrpěl v Itálii, ne to, že má na krku čtyřicítku.

„Nezapomeňte kočího požádat, aby na nás počkal,“ připomněl mu Anthony. „Nerad bych zůstal v těchhle končinách bez dopravy. A už vůbec ne v tuhle noční dobu.“

Seskočil na chodník s bezstarostnou lehkostí, nad níž si Tobias v duchu povzdychl.

„Za pár minut jsme zpátky.“ Hodil muži na kozlíku několik mincí. „Buďte tak laskavý a počkejte na nás.“

„Jistě, pane.“ Kočí si mince strčil do kapsy a sáhl po láhvi džinu. „Spolehněte se.“

Tobias vykročil k rozzářeným oknům krčmy. Cítil Anthonyho nedočkavost.

„Nezapomeňte, že dokud nebudeme v Jackově kanceláři, musíte držet jazyk za zuby.

Váš přízvuk by vás okamžitě prozradil. Je to jasné?“

Anthony se ušklíbl. „Ujišťuju vás, že tentokrát jsou mi vaše instrukce stejně jasné, jako když jste mi je dneska večer dával desetkrát před tím.“

„Pokud mám tendenci se opakovat, vede mě k tomu dobrý důvod. Hádka s některým z místních štamgastů by bylo to poslední, co bychom dneska večer potřebovali.“

„Přísahám, že budu mlčet jako hrob.“

Tobias se podíval na zlověstné jantarové světlo, které vycházelo z oken krčmy a potřásl hlavou. „Asi tomu nebudete věřit, ale Lavinia mě požádala, abych ji sem vzal a seznámil ji s Usměvavým Jackem. Chtěla se převléct za prostitutku.“

Anthony se na něj ohromeně zadíval. „Zatraceně! Doufám, že jste odmítl?“

Tobias se pobaveně usmál. „Do takových podniků člověk dámy nevodí. Ale myslím, že se na mě naštvala. Má dojem, že ji schválně nechci seznámit se svými informátory.“

„Ale to je pravda, ne?“

„Samozřejmě, že je. Ale dělám to pro její dobro. Přece ji do téhle části města nemůžu brát s sebou. Občas se chová lehkomyslně. Nechci ji v tom zbytečně podporovat.“

Tobias se zastavil před dveřmi Gryphonu a naposled se zadíval na svého společníka.

Anthony měl na sobě hrubý oblek přístavního dělníka.

V těžkých botách a nepadnoucích kalhotách a kabátu vypadal, jako by se právě vracel ze šichty, při níž celý den vynášel náklad z lodi zakotvené v blízkém přístavu. Vlasy ostříhané podle poslední módy měl schované pod beztvarým kloboukem staženým hluboko do čela, který chránil jeho tvář před zvědavými pohledy.

Tobias se na noční výpravu vyparádil podobně. Lehké kulhání dodávalo jeho přestrojení za dělníka výrazně autentický ráz. Zákazníci Gryphonu si vydělávali na živobytí nejrůznějšími riskantními způsoby, někteří legálně, jiní nelegálně. Každý druhý měl dřevěnou nohu, chybějící prst, pásku přes oko nebo ošklivou jizvu.

„Tak jdeme.“ Tobias pootevřel dveře do zakouřené krčmy.

„Nikomu se nedívejte do očí. Mohl by to považovat za urážku.“

„Myslím, že jste mi to už taky několikrát říkal.“ Anthonymu se pod krempou klobouku zablýskly zuby v úsměvu.

„Uklidněte se. Nemusíte se ničeho bát. Nezklamu vás.“

„Dneska večer jsem nervózní z toho, že možná zklamu já vás,“ pronesl tiše Tobias.

Anthony se k němu prudce obrátil. „Takhle o tom nesmíte uvažovat. Rozhodl jsem se sám.“

„Tak dost,“ přerušil ho Tobias. „Jdeme na to.“

Otevřel dveře a s nápadným kulháním vešel do hlučné putyky. Anthony ho následoval.

Hučící oheň v masivním krbu vrhal na přeplněnou místnost ďábelské světlo, které se sem skvěle hodilo. Na všech dřevěných lavicích a židlích seděli muži, kteří si sem zašli na skleničku, zahrát si karty a zaflirtovat se statnými číšnicemi.

Tobias se prodral davem. V jednu chvíli se ohlédl, aby se ujistil, že má Anthonyho za sebou a všiml si, že jeho společníka přikoval pohled na kypré dívčiny k podlaze.

Když se naklonily, aby postavily na stůl tři džbánky piva, hrozilo, že jim velká, dmoucí se ňadra vypadnou z živůtku.

„Všechny vypadají jako barokní sochy,“ zamumlal Tobias.

„Usmívajícímu Jackovi se takové líbí.“

Anthony se usmál.

Prošli chodbou a zastavili se před dveřmi Jackovy kanceláře.

Byly pootevřené. Tobias zaťukal a strčil do nich.

„Dobrý večer, Jacku.“

Tobias se neobtěžoval použít silnější výraz. V téhle místnosti nemusel nic předstírat. Znali se s Jackem z minulosti, kdy pracovali v britských tajných službách. Jack měl díky své dřívější profesi pašeráka možnost získávat informace, které byly pro Británii nesmírně užitečné.

V posledních letech se Jack rozhodl změnit povolání a stal se majitelem krčmy, ale jeho talent shromažďovat z rozhovorů užitečná fakta a informace se nezměnil. Fungoval v tomhle prostředí stejným způsobem jako Crackenburne v klubu pro džentlmeny.

Jack si právě naléval brandy. Zvedl hlavu, a když spatřil mezi dveřmi Tobiase s Anthonym, široce se usmál. Dlouhá jizva, která vedla od ucha k ústům, změnila jeho tvář v děsivý škleb umrlce.

„Dete na vteřinu přesně, Marchi. Vostatně jako vobvykle.“

Jack se se zájmem zadíval na Anthonyho. „A koho ste to s sebou přived?“

„To je můj švagr Anthony Sinclair.“ Tobias zavřel dveře.

„Už jsem vám o něm říkal. Trochu ho zaučuju.“

„Těší mě, že vás konečně poznávám, pane Sinclair.“ Jack se přidušeně zasmál. „Tak vy chcete bejt detektivem?“

„Ano, pane," pronesl pyšně Anthony.

Jack přikývl. „Mám radost, když podnikání zůstane v rodině. A pokud de vo zaučení, nikde nenajdete většího vodborníka, než je tady March. Nikoho, kdo by uměl líp vyšťourat tajemství vostatních lidí, neznám. Důkazem, že má pro to povolání talent, je, že ho za tu dobu ještě nikdo nepodříz."

„Díky za skvělé doporučení," zamumlal Tobias. „Kdyby vám to nevadilo, přešel bych k naléhavějšímu tématu.

Dneska odpoledne jsem od vás dostal vzkaz. Máte nějaké informace o Nightingaleovi?"

„Za chvíli vám to vysvětlím. Ale nejdřív si sedněte a dovolte, abych vám nalil sklenku brandy."

Tobias si od krbu přitáhl těžkou židli s vysokým opěradlem.

Otočil si ji, jak bylo jeho zvykem, a obkročmo se na ni posadil. Anthony ho pozoroval a pak rychle udělal s druhou židlí totéž, co jeho švagr. Stejně jako Tobias si složil ruce na opěradle a uchopil sklenici, kterou mu Usměvavý Jack podal.

„Přiznávám, že pana Nightingalea moc neznám."

Usměvavý Jack obešel široký stůl a uvelebil se v hlubokém ušáku. „Vobchoduje s ukradenejma starožitnostma, šperkama a uměleckejma předmětama. Má jen ty nejlepší a nejdražší kousky. Prej se chlubí exkluzivní klientelou.

Vobávám se, že se pohybuje v mnohem vyšších kruzích než já."

„Nesmysl." Tobias se napil brandy. „Podle mého názoru není mezi pašováním a vlastnictvím krčmy a obchodováním s kradenými starožitnostmi a uměleckými předměty žádný rozdíl. A pokud jde o exkluzivní klientelu, určitě se nemusíte před Nightingalem stydět."

Usměvavý Jack se přidušeně zasmál. „Vaše laskavý slova mě potěšily, příteli. Ale vraťme se k Nightingaleovi.

Specializuje se na vobchody mezi klientama, který chtěj zůstat z nejrůznějších důvodů v anonymitě. Pořádá pro ně aukce a dražby."

Anthony se zamračil. „Jak taková nelegální dražba funguje?"

Usměvavý Jack se pohodlně opřel do křesla a nasadil poučný výraz. „Nightingale dělá svejm klientům prostředníka.

Informuje zainteresovaný strany vo předmětu, kterej je na prodej, a nabídne cenu. Všem zúčastněným zaručuje anonymitu. Shrábne za to tučnou vodměnu a zdá se, že mu ten kšeft slušně vynáší."

Tobias zamyšleně bubnoval prsty o dřevěné opěradlo židle. „Prodává někdy kradené zboží?"

Jack si položil ruku na obrovské břicho a chvíli nad tím uvažoval. „To nevim. Ale kdyby šlo vo velký prachy, určitě by si takovou příležitost nenechal ujít.“

„Zmínil jste se o jeho exkluzivní klientele,“ poznamenal Tobias. „Znáte jména lidí, kteří s ním obchodovali?“

„Ne. Dostává prachy za absolutní diskrétnost. Nightingale ji dokáže zaručit. Koneckonců, jeho výrobním prostředkem je jeho pověst. Dává si velkej pozor, aby si ji nepošramotil.“

Tobias si vzpomněl na slova, která si nechala Lavinia vytisknout na navštívenky: Diskrétnost zaručena. „Zdá se, že moje společnice paní Lakeová není jediná, kdo chce nalákat exkluzivnější klientelu na slib diskrétnosti.“

Jack pokrčil mohutnými rameny. „Podnikatel musí udělat všechno pro to, aby měl zisk. Jak ste chtěl, vzkázal sem Nightingaleovi, že byste se s nim rád setkal. Vodpověděl mi takovou rychlostí, že se podle mě stejně jako vy nemůže dočkat, až si s váma vo tom ukradeným náramku promluví.“

„Kdy a kde?“

„Bohužel, to bude záležet na něm. Nemusíte se vo nic starat. Najde si vás.“

„Nemám času nazbyt.“

Jack se ušklíbl. „Mám dojem, že se s nim brzy uvidíte.

Hodně brzy.“

Tobias se opět napil brandy a nechal ruku se sklenicí klesnout. „Můžete mi o Nightingaleovi ještě něco říct?

Dokázal byste ho popsat?“

„Setkal sem se s nim jen jednou nebo dvakrát, ale abych vám řek pravdu, kdyby šel proti mně na ulici a normálně mě pozdravil, asi bych ho nepoznal. Nightingale si dává velkej pozor, aby ho jeho klienti ani vobchodní společníci nezahlídli za denního světla.“

To Anthonyho zaujalo. „Nedokážu si představit, jak ty jeho schůzky probíhají.“

„Pracuje jen v noci a nikdy nevychází ze stínu. K doručování vzkazů využívá kluky z ulice.“ Jack svíral v širokých dlaních sklenku brandy. „Z toho mála, co sem z něho viděl, mi připadá, že je dost malej. Podle hlasu bych řek, že už neni mladej, ale ani ne starej nebo ňáká křehotinka.

Jednou sem ho zahlíd v mlze na ulici a řek bych, že ňák divně chodí.“

„Jak divně?“ zeptal se Tobias.

„Jako by trochu napadal na nohu, jestli víte, jak to myslim.

Vsadil bych se, že ji měl kdysi zlomenou a kosti mu špatně srostly.“

„Vzhledem k tomu, v jakém oboru se pohybuje, by mě takové zranění ani nepřekvapilo,“ poznamenal Tobias.

„Pravděpodobně se dostal do sporu s nějakým nespokojeným klientem.“

„Je to možný.“

Anthony se podíval na Tobiase, jako by žádal o dovolení promluvit.

„Ano?“

„Jen mě napadlo, že Nightingale třeba kulhá proto, aby ho nikdo nepoznal.“

Tobias se přidušeně zasmál. „Skvělý postřeh. To je docela dobře možné.“

Jack se zadíval na Tobiase a chápavě na něj mrknul.

„Řek bych, že ten váš novej asistent bude docela šikovnej.“

„Toho jsem se obával,“ pronesl Tobias.

Anthony se usmál, evidentně spokojený sám se sebou.

Jack se otočil zpátky k Tobiasovi. „Takže ste se se svou příležitostnou vobchodní partnerkou pustili do dalšího případu, co?“

„Náš klient tvrdí, že jeho ženu zavraždil člověk, který ji přemluvil, aby pro něj ten náramek ukradla,“ pronesl neutrálně Tobias.

„Aha, myslíte tu manželku mesmeristy.“

Anthony se napřímil. „Vy jste o té vraždě slyšel?“

„Samozřejmě.“ Jack se zhluboka napil brandy. „Každá taková informace se do Gryphonu dřív nebo pozdějc donese.“ Pozorně studoval Tobiase. „Zase hledáte vraha, příteli?“

„Zatím to tak vypadá.“

Anthony se na Tobiase překvapeně zadíval. „Jak to myslíte? Přece je jasné, že paní Hudsonovou někdo zavraždil?“

„Ano, ta dáma je mrtvá,“ souhlasil Tobias. „Ale nejsem si jistý, jestli vraha náhodou neznáme.“

„Už rozumím,“ pronesl Anthony.

„Ta dáma si tu noc, kdy zemřela, domluvila schůzku se svým milencem,“ pokračoval Tobias trpělivým tónem.

„Její manžel tušil, že je mu nevěrná, a připouští, že o dostaveníčku věděl. Večer navštívil přednášku o mesmerismu.

Tu dámu našli později uškrcenou. To jsou jediná fakta, která v tomhle případu známe.“

Anthony se stále tvářil zmateně, ale Jack přikývl. Na zjizveném obličeji se mu objevil chápavý výraz.

„Myslíte si, že ji Hudson na schůzku sledoval a tam ji v záchvatu žárlivosti uškrtil, že?“ zeptal se.

Tobias pokrčil rameny. „No, klidně se to tak stát mohlo.“

„A teprve pak zjistil, že z domova vodešla s cenným náramkem a že ta věcička zmizela.“ Jack si odfrknul. „Mluví vo spravedlnosti, co?“

„Počkejte!“ vyhrkl chvatně Anthony. Otočil se k Tobiasovi.

„Podle vás si tedy Hudson najal vás a paní Lakeovou, abyste našli milence jeho ženy ne proto, že chce potrestat smrt své ženy, ale že chce získat náramek?“

„Přesně tak,“ přitakal Tobias.

„Ale jestli se domníváte, že Hudson lže, proč jste ten případ vzal?“ chtěl vědět Anthony.

„Neměl jsem na vybranou.“ Tobias dopil brandy. „Moje obchodní partnerka mi dala jasně najevo, že je rozhodnutá hledat milence a náramek beze mě.“

„A vy jste nechtěl, aby vyšetřovala tak nebezpečný případ sama,“ dokončil Anthony.

„Vyjádřil jste to naprosto přesně.“ Tobias pohlédl na Jacka. „Chcete nám k tomu ještě něco říct?“

„Jen bych vám radil, abyste byli vopatrný,“ varoval je Jack. „To, že je v tom případě namočenej Nightingale, mi dělá trochu starosti. Zaslech sem, že některý jeho zákazníci sou nejen strašně bohatý, ale když prej chtěj získat nějakej vzácnej kousek do sbírky, dokážou jít i přes mrtvoly.“

„To je zvláštní. Už jsem jednou podobnou radu slyšel.“

Tobias vstal a položil na stůl prázdnou skleničku. „Jdeme, Tony. Jestli máme dorazit na ples k Stillwaterovým před půlnocí, musíme si pospíšit. Jen doufám, že nás Nightingale nenechá dlouho čekat.“

„O tom silně pochybuju,“ ujistil ho Jack. „Ale jistě vám můžu říct jen to, že pokud k tý schůzce dojde, bude se konat v noci.“

12

Krátce po půlnoci stála Lavinia s Tobiasem na okraji elegantního tanečního sálu lady Stillwaterové a sledovala Anthonyho, jak se s Emeline půvabně otáčí při waltzu. Zmocnil se jí pocit nevyhnutelnosti.

„Moc jim to spolu sluší, že?“ zeptala se Tobiase.

„Máte pravdu,“ přitakal lhostejně. „Vím, že máte v úmyslu Emeline provdat za bohatého muže, ale láska si někdy nedá poroučet.“

Lavinia dál pozorovala tančící pár. „Třeba jde jen o přechodné pobloudnění.“

„Nedělejte si zbytečně naděje. Já se obávám nejhoršího.“

Překvapeně zamrkala. „Považujete za nejhorší, že se do sebe zamilovali?“

„Tak se na to díváte vy, nemám pravdu?“ opáčil Tobias stejným, naprosto bezvýrazným tónem.

Z jakéhosi podivného důvodu jí jeho souhlas, že zamilovat se je ta nejhorší možnost, zkazil náladu. Naštvaně dumala, jestli Tobiasovi připadá možnost, že by se mohl zamilovat on sám, stejně děsivá jako v případě Anthonyho a Emeline.

„Bohužel vám musím sdělit, že Anthony zatím projevuje pro detektivní práci slušné nadání,“ dodal Tobias. „Když k ní teď přičichl, velice pochybuju, že ho dokážu přesvědčit, aby si vybral nějaké perspektivnější zaměstnání.“

Lavinia v jeho hlase zaslechla ponurou rezignaci a pochopila.

Jako náhradní otec svého mladšího švagra dělal, co bylo v jeho silách, aby mu zabezpečil slušnou budoucnost stejně, jako se ona snažila zajistit pohodlný život Emeline.

„Myslíte, že jsme oba selhali?“ zeptala se tiše.

„To nevím,“ odpověděl. „Ale řekl bych, že když je člověk vidí spolu tak šťastné, jen těžko může tvrdit, že jim dovolujeme, aby si úplně zničili život.“

Při té poznámce se trochu usmála. „Na té lásce přece jen něco je, nemám pravdu?“

„Něco ano. Ale co přesně, to se neodvažuju hádat.“

Nevěděla, co tím chce říct, a tak se rozhodla změnit téma hovoru. „Musím poznamenat, že pro detektivní práci projevuje nadání nejen

Anthony. Emeline dnes odpoledne použila při výslechu pozoruhodnou techniku.“

„Musím vás obě pochválit, jak rychle jste dnes získaly informace o spojení mezi lordem Banksem a náramkem.“

„Děkuji.“ Ta pochvala ji na okamžik vyvedla z míry.

Pak se vrátila ke své záležitosti. „Věc se má tak, že Tredlow prakticky roztál, když se na něj Emeline usmála a polichotila mu, že patří k nejvyhlášenějším obchodníkům se starožitnostmi. Přísahám, že by z něho ty informace vytáhla, i kdybych u toho nebyla a neslíbila mu za jeho radu odměnu.“

„Šarm je vždycky užitečný a slečna Emeline ho má na rozdávání.“

Lavinia přikývla. „Vždycky jsem věděla, že ho má v sobě, ale přiznávám, že teprve dneska jsem si uvědomila, jak může být takový dar užitečný v detektivní praxi.“

„Hmm.“

„Když jsem dneska odpoledne sledovala Emelinin skvělý výstup, něco mě vlastně napadlo.“

Nastala krátká, ostražitá pauza.

„O co jde?“ zeptal se opatrně Tobias.

„Hodlám ji požádat, aby mě svou techniku, s jejíž pomocí získává od mužů informace, naučila.“

Tobias se málem udávil šampaňským, které chtěl právě spolknout. Vyprskl a začal kašlat.

„Proboha, pane, jste v pořádku?“ Lavinia vyděšeně zalovila v kabelce posázené korálky, kterou jí madam Francesca vnutila, protože jí prý ladí k šatům. Vytáhla z ní kapesník a vrazila ho Tobiasovi do ruky. „Tady. Vezměte si ho.“

„Díky,“ zamumlal do čtverce jemně vyšívaného hedvábí.

„Ale spíš bych potřeboval velkou sklenici klaretu.“

Z podnosu číšníka procházejícího kolem uchvátil další sklenku se šampaňským. „Ale zatím mi bude muset stačit tohle.“

Když ohromeně sledovala, že jedním douškem vypil polovinu jejího obsahu, Lavinia se zamračila. „Zase vás trápí ta vaše noha?“

„To není noha, co mě trápí.“

Přehlédla významný záblesk v jeho očích. „Tak co to tedy je?“

„Drahoušku, máte spoustu skvělých vlastností. Ale jako váš loajální příležitostný obchodní partner vám musím říct, že podle mého názoru by byla jakákoli vaše snaha naučit se, jak okouzlit muže, aby vám prozradili svá tajemství, naprostým plýtváním času.“

Fakt, že považoval šarm za dovednost, která je nad její schopnosti, ji ťal do živého.

„Chcete tím naznačit, pane," pronesla chladným tónem, „že nedokážu muže přimět, aby přede mnou roztáli?"

„Ale vůbec ne." Uličnicky se na ni usmál. „Já například před vámi příležitostně roztávám."

Lavinia se zamračila. „Zřejmě vám můj nápad, že se naučím šarmantnímu chování, připadá směšný, nemám pravdu?"

„Bohužel musím přiznat, že podle mě nemá schopnost okouzlit druhé pohlaví ani jeden z nás. Můžete mi věřit, protože Anthony se mě čirou náhodou snaží pár podobných triků naučit."

To ji ohromilo. „Opravdu?"

„Ano. V poslední době jsem to na vás jednou či dvakrát vyzkoušel, a pokud můžu soudit, nemělo to žádný efekt."

„Vy jste se mě snažil okouzlit?"

„Co mi síly stačily. Ovšem vy jste si mého ubohého snažení ani nevšimla."

„Kdy to proboha bylo –" Zarazila se, protože se jí vybavily jeho nedávné řeči při snídani. „Už chápu. Tenkrát, jak jste tvrdil, že vám připomínám Venuši."

„A taky jsem vás přirovnával k mořské víle. Snažil jsem se vás okouzlit i celou tu dobu, než jsme dneska ráno došli z mého domu k vám."

„To, že vy sám nedokážete nikoho okouzlit, ještě neznamená, že se to nemůžu naučit já."

„Nenamáhejte se zbytečně, drahoušku. Dospěl jsem k závěru, že šarm je vrozená vlastnost. Buď se s ní člověk narodí, jako například Emeline a Anthony, nebo mu prostě chybí a nedokáže ji získat, ani kdyby se na hlavu postavil."

„Nesmysl."

„Ostatně nechápu, proč toužíte umět okouzlovat muže," poznamenal Tobias. „Dokážete si poradit i bez toho."

„Doufám, že to nemyslíte jako urážku, pane?"

„Nemyslím."

Přimhouřila oči. „Třeba by se mi líbilo okouzlovat muže, kdybych to uměla."

„Například mě?" Mile se na ni usmál. „To je skvělý nápad, ale je to zbytečné, drahoušku. Mám vás rád takovou, jaká jste."

„Opravdu, Tobiasi?"

„Opravdu. Snad se známe natolik dobře, že nemusíme jeden druhému říkat samozřejmosti a nesmyslné lichotky.“

„Asi máte pravdu, nicméně mi ta technika připadá mimořádně užitečná, a než se toho nápadu vzdám, jsem pevně rozhodnutá ji osobně vyzkoušet.“

„Doufám, že budete opatrná, madam. Nejsem si jistý, jestli bych dokázal silnou dávku vašeho šarmu ve zdraví přežít.“

Měla toho škádlení už plné zuby. „Nemusíte si dělat starosti, pane. Neměla jsem v úmyslu plýtvat tak vzácným uměním na vás. Podle mě jste k šarmu stejně naprosto lhostejný.“

„Nepochybně.“ Ztišil hlas, takže Lavinia pochopila, že si z ní už neutahuje. „Nicméně, pokud se rozhodnete svůj šarm vyzkoušet, musím trvat na tom, abyste své výzkumy prováděla na mně.“

V jeho očích zahlédla záblesk, který byl nebezpečný a vzrušující současně, ale nevěděla, co si z toho vybrat.

Myslí to ironicky, usoudila. Právě v takové situaci by se jí schopnost okouzlit muže hodila.

„Proč bych měla své výzkumy provádět na vás, pane?“ zeptala se bezstarostně.

„Nemůžu vám dovolit, abyste ohrozila dalšího nevinného džentlmena.“

„Vy, pane, určitě nevinný nejste.“

„To byl jen takový řečnický obrat.“ Zadíval se jí přes rameno.

„Když už mluvíme o člověku, který zná cenu šarmu, támhle vidím paní Doveovou.“

Lavinii trochu zklamalo, že si Joan vybrala k tomu, aby ji v přeplněném tanečním sálu vyhledala, právě tenhle okamžik. Tyhle slovní přestřelky s Tobiasem jí vždy spolehlivě zvedly náladu a nabily ji energií.

Nicméně povinnosti mají přednost.

Nasadila milý úsměv a otočila se, aby pozdravila nádhernou ženu, která se k nim nezadržitelně blížila.

Joan Doveové bylo asi pětačtyřicet, ale ve světle plavých vlasech nebyly zrádné šedivé proužky naštěstí vidět.

Díky jemným, klasickým rysům a skvělému vkusu jí lidé často hádali méně let, než jí ve skutečnosti bylo. Teprve když si ji člověk prohlédl důkladněji, všiml si jemných vrásek v koutcích očí a protřelého pohledu v očích, pochopil, že je mnohem starší.

Přestože od smrti jejího manžela uběhl už celý rok, Joan stále nosila pouze černou a šedivou barvu. Šaty proto nehýřily barvami, ale vždycky je měla ušité podle poslední módy. O to se postarala madam Francesca.

Dnes večer působila v stříbrném saténu zdobeném nádhernými černými růžičkami neskonale elegantním dojmem.

Měla hluboký výstřih, který odhaloval její půvabná ramena a část ňader.

Sukně jí spadaly v dokonalých záhybech ke kotníkům.

„Ááá, tady jste, Lavinie. Tobiasi.“ Joan se na oba usmála. „Moc ráda vás tu dneska večer vidím. Všimla jsem si, že Emeline s Anthonym se na parketu skvěle baví.“

„Máte pravdu.“ Lavinia se spokojeně usmála. „Je to pro ně další velká společenská příležitost a ani nedokážu vyjádřit, jak jsem vám vděčná, že jste nám zařídila pozvání.“

„To nestojí za řeč. Když teď chodím trochu víc do společnosti, je v mém vlastním zájmu, aby se podobných akcí účastnili lidé, které ráda vidím. Považuji vás s Tobiášem nejen za dobré přátele, ale také za své kolegy.“

Lavinia se krátce podívala na Tobiase. Rozuměli si beze slov, stačil jim k tomu jediný pohled. Představa, že v nich Joan vidí své kolegy, je znervóznila.

Nedávno jim totiž navrhla, aby s ní konzultovali obtížné případy, ve kterých by mohly být užitečné její rozsáhlé styky. Ve skutečnosti byla svým nápadem, který považovala za nové hobby, naprosto unesená.

Ačkoli Joan byla jejich prvním významným klientem a Lavinia jí bude vždycky vděčná nejen za to, že si je najala, ale také, že ji seznámila s madam Franceskou, existoval pádný důvod, proč o jejím návrhu, že se stane jejich konzultantkou, pochybovat. Na druhou stranu jim však nabídla své služby zdarma.

Joan byla záhadná žena s temnou minulostí. Jedna z mála věcí, kterou o ní Lavinia věděla, bylo, že její manžel Fielding Dove řídil před svým nečekaným odchodem rozsáhlou kriminální organizaci známou jako Modrá komnata.

V době své největší slávy měl syndikát rozsáhlé legální i nelegální obchodní zájmy, které sahaly daleko za hranice Anglie.

Komnata se po Doveově loňské smrti údajně rozpadla a následně zhroutila. Ale Tobias se díky svým informátorům z podsvětí dozvěděl, že nezanikla úplně. Pouze fungovala pod novým vedením.

A pokud mohli Lavinia s Tobiasem soudit, nejpravděpodobnějším šéfem byla Joan Doveová.

Některé věci, pomyslela si Lavinia, je lepší nevědět.

„S radostí vám mohu oznámit, že dnes večer intenzivně pracuji na případu pro detektivní kancelář Lakeová&March," pronesla nadšeně Joan.

Vzrušení v jejím hlase Lavinii zaujalo, takže se zadívala na přítelkyni pozorněji. Tahle veselá nálada pro ni nebyla v poslední době typická. Možná Joan konečně přestala truchlit.

„Lakeová&March," opakovala zamyšleně Lavinia. „To zní skvěle."

„Osobně musím říct, že se mi to nelíbí," prohlásil Tobias.

„Pokud musíte naše příležitostné partnerství nějak oficiálně nazývat, Joan, používejte označení March&Lakeová."

„Nesmysl," odsekla Lavinia. „Lakeová&March je mnohem vhodnější."

„Nesouhlasím," protestoval Tobias. „Starší společník se vždy uvádí na prvním místě."

„Věk je samozřejmě důležitý, i když by mě nikdy nenapadlo, abych na ten váš schválně upozorňovala. Nicméně –"

„Když jsem řekl starší společník, měl jsem na mysli starší, pokud jde o dobu, po kterou se v daném oboru pohybuje," poznamenal Tobias. „Ne svůj věk."

Lavinia se sladce usmála a s tázavým výrazem se obrátila zpátky k Joan. „Takže, co jste nám chtěla sdělit, madam?"

„Myslíte před tím, než jste mě tak hrubě přerušili svým malicherným dohadováním o vhodný název pro vaši obchodní spolupráci s panem Marchem?" Joan se pobaveně zablýsklo v očích. „Ale jistě, chtěla jsem vám sdělit informace, které kolují mezi jistými lidmi z vyšších kruhů, kteří se zajímají o starožitnosti."

Tobias nechal klesnout ruku se sklenicí šampaňského a pozorně se na Joan zadíval. „To mě nesmírně zajímá, madam."

„Já to věděla," pronesla Lavinia plná vzrušení. „Zpráva o zmizelé Medúze pronikla mezi smetánku, nemám pravdu?

Právě proto jsem se s vámi dneska dopoledne spojila a požádala vás o pomoc, Joan. S vašimi společenskými kontakty máte ideální možnost se o podobných věcech dozvědět.“

„Jsem moc ráda, že vám mohu v té záležitosti pomoct.“

Joan dál pozorovala dav na parketu a ztišila hlas do důvěrného tónu. „Doslechla jsem se, že informace o Modré Medúze zaujala jistého sběratele, nesmírně bohatého a mocného džentlmena, o němž se říká, že do své sbírky vždycky získá všechno, co si umane.“

„Jak víte, že touží po náramku s Medúzou?“ zeptala se Lavinia.

„Protože jen málokdy přijímá pozvání do společnosti, i když na seznamu hostů nikdy nechybí. To, že se dostavil na tenhle ples, je důkazem, že má o náramek zájem. Nedokážu si představit, jaký jiný důvod by ho sem přivedl.“

Lavinia sledovala Joanin pohled a spatřila muže stojícího se skupinkou vedle několika palem. Byl elegantně oblečený a choval se s chladnou arogancí a očividnou sebedůvěrou, která pramenila z jeho postavení a bohatství. Vtom se podobal většině dalších mužů, kteří byli dnes večer na plese.

Z toho důvodu by se vlastně neměl od těch, kteří ho obklopovali, lišit. Ale jakýmsi nedefinovatelným způsobem mezi nimi vyčníval i přesto, že se o to zřejmě vůbec nesnažil. Pokud snad o něco usiloval, pak o to, aby mezi ně svým nenápadně elegantním oblečením a způsoby zapadl.

Marně, pomyslela si Lavinia s pohledem upřeným přímo na něj. Okamžitě věděla, kterého muže má Joan na mysli. V moři barevných rybek působil jako špatně maskovaný žralok.

Vypadá jako Tobias, uvědomila si stísněně. Jakmile jí to došlo, musela si loknout šampaňského.

Po fyzické stránce toho měli společného jen málo. Zaprvé byl ten muž mnohem starší než Tobias – táhlo mu na padesát. A za další, vpředu mu výrazně ustoupily vlasy, což přitahovalo pozornost k jeho vysokému čelu a mohutnému profilu.

„Kdo to je?“ zeptala se Lavinia.

„Lord Vale,“ pronesla tiše Joan.

Když zaslechla její tón, Lavinia se na ni rychle podívala.

Zaujatý výraz, který v jejích očích spatřila, ji překvapil.

Napadlo ji, že si ještě nikdy nevšimla, aby si Joan prohlížela nějakého muže tímhle způsobem.

Joan se Vale líbil.

„Zatraceně,“ zamumlal Tobias. „Vale je do toho případu namočený?“

„Vypadá to tak,“ odpověděla Joan. „A co víc, podle mě tuší, že ho s Lavinií vyšetřujete. Neexistuje prostě žádný jiný důvod, proč by se dnešního plesu zúčastnil.“

„Sakra!“ Tobias nechal klesnout ruku s nedopitým šampaňským.

„Klidně bych si takovou komplikaci odpustil.“

Lavinia se na něj podívala. „Proč máte z Valea takový vítr?“

Tobias se dál upřeně díval na muže na opačné straně místnosti. „Jak Joan právě říkala, Vale je sběratel s velice vytříbeným vkusem. Proslýchá se, že pokud se nedá předmět, který se rozhodne získat, koupit za peníze, klidně se uchýlí k jiným metodám.“

„Je zakladatelem nesmírně výlučného klubu,“ pokračovala Joan. „Jeho členové si říkají Znalci. Mohou do něho vstoupit pouze lidé, kteří sbírají ty nejexotičtější a nejneobvyklejší starožitnosti. Klub má omezený počet členů a volná místa se vyskytují jen vzácně. Když k tomu náhodou dojde, zájemce, aby ho zařadili na seznam kandidátů, musí darovat zajímavý kousek do soukromé klubové sbírky.“

Odmlčela se. „Nedávno se jedno místo uvolnilo.“

Tobias se na Joan zamyšleně zadíval. „Jak to víte?“

„Protože vloni zemřel můj manžel. Byl členem Znalců už mnoho let.“

„Zajímalo by mě, proč Vale nechal to místo tak dlouho volné,“ prohodil Tobias.

„Třeba se žádný vhodný kandidát nepřihlásil,“ napadlo Joan. „Nezapomeňte, že zájemci o členství nestačí, když do sbírky daruje nádherný starožitný kousek, musí být navíc neobvyklý a nesmírně vzácný. Takovou věc není snadné objevit.“

Lavinia zatajila dech. „Náramek s Medúzou by Znalci určitě do své sbírky bez váhání přijali, nemám pravdu?“

„Jistě. Sbírka klubu je v pravém slova smyslu soukromá, protože k ní nemá přístup nikdo jiný než oni. Pochybuju, že by se Vale nebo některý z členů ptal na původ daru, kdyby byl náležitě exotický a vzácný.“ Joan se opět zadívala na Valea. „Podle toho, jak se Jeho lordstvo dneska večer chová, bych řekla, že nemá v úmyslu složit ruce do klína a doufat, že Modrou Medúzu objeví jiný sběratel a věnuje ji jejich muzeu. Vale je rozhodnutý ji získat sám.“

Tobias se na ni podíval. „Znáte ho dobře?“

Joan zaváhala. „Když byl manžel naživu, občas nás navštěvoval. Fielding ho měl rád. Vážili si jeden druhého.

Ale nemůžu říct, že bych Valea dobře znala. Myslím, že to nemůže tvrdit nikdo.“

„Ne,“ souhlasil Tobias. „Asi ne.“

„Setkal jste se s ním?“ zeptala se Joan.

„Crackenburne nás kdysi představil. Ale stejně jako vy nemůžu tvrdit, že bych ho dobře znal. Každý z nás se pohybuje v naprosto jiných společenských kruzích.“

„Podívejte, rozloučil se s nimi,“ upozornila je Lavinia.

„A jde směrem k nám.“

„Je to tak,“ pronesl tiše Tobias. „Měla jste pravdu, Joan.

Ví, že s Lavinií ten případ vyšetřujeme.“

Sledovali, jak Vale elegantně kráčí po okraji tanečního sálu, tu a tam téměř nepostřehnutelně kývne hlavou a jednou či dvakrát se zastaví, aby někoho pozdravil. Ale ačkoli se pohyboval, jako by neměl konkrétní cíl, Lavinia věděla, že míří k místu, kde ve výklenku stála jejich trojice.

„Určitě se od vás bude snažit získat nějaké informace,“ varovala je Joan. „Bude se samozřejmě chovat zdvořile, ale je to nesmírně chytrý člověk. Dávejte si pozor na jazyk, ať mu něco nechtěně neprozradíte.“

V tu chvíli se Vale vynořil z davu a zastavil se před nimi.

Lavinia ho nenápadně studovala a všimla si, že se od Tobiase liší po fyzické stránce ještě v jedné věci.

Vale měl neklidné oči romantického básníka.

„Joan.“ Dvorně se sklonil k její ruce v rukavici. „Jsem moc rád, že opět chodíte mezi lidi. Už dávno jsem vás neviděl.“

„Dobrý večer, Valee.“ Joan mu elegantním pohybem ruku vyprostila. „Znáte mé přátele? Paní Lakeová a pan March.“

„Marchi.“ Vale na Tobiase kývl a pak se otočil k Lavinii.

„Těší mě, paní Lakeová.“

Když ji uchopil za ruku, všimla si, že má na prstě zvláštní kovový prsten. Tvarem připomínal malý klíč. Nasadila okouzlující úsměv, který doplnila lehkou úklonou.

„Lorde Valee.“

Zdálo se, že ho nijak zvlášť neoslnila. Pouze se krátce sklonil nad její rukou a otočil se zpátky k Joan.

„Smím vás požádat o tanec, madam?“ zeptal se.

Joan se zarazila. Člověk by si toho drobného zaváhání téměř nevšiml. Kdyby se na ni Lavinia nepodívala, úplně by jí uniklo.

„Ale jistě," odpověděla Joan, která se rychle vzpamatovala.

Když ji Vale odváděl pryč, vrhla na Lavinii zmatený pohled.

Lavinia sledovala, jak pár vplouvá na parket.

„Tolik, pokud jde o získávání informací," pronesla. „Zdá se, že si Vale chtěl jen zatančit."

„Tím bych si nebyl tak jistý. Jak už Joan říkala, Vale je mazaný." Tobias ji uchopil za loket. „Pojďte, tady jsme už zbyteční a docela rád bych se nadýchal čerstvého vzduchu."

„Je tu trochu dusno, že?"

Nechala se nasměrovat k francouzským dveřím, které vedly na terasu. Vyšli do svěží jarní noci.

Tobias se u nízké kamenné zídky nezastavil. Šel dál a táhl Lavinii za sebou po kamenném schodišti do zahrady osvětlené lucernami.

Po pěšině kráčeli k potemnělé zimní zahradě, která se nacházela za domem. Okna velkého skleníku se v měsíčním světle oslnivě leskla.

Lavinia dumala nad překvapeným, nejistým výrazem, který zahlédla Joan v očích, když ji Vale odváděl na parket.

Existovalo jen velmi málo věcí, které by dokázaly Joan vyvést z míry, ale Valeovo pozvání k tanci k nim zřejmě patřilo.

„Napadá mě, jestli se s Joan, pokud jde o důvody, které sem dnes večer Valea přivedly, přece jen nemýlíte," poznamenala.

„Jak jste na to sakra přišla?"

„Měla jsem prostě dojem, že si Vale chtěl s Joan zatančit a ne zjišťovat, jak pokračuje naše pátrání."

„Vale dokáže své úmysly mistrovsky maskovat. A Joan to podle mě umí stejně dobře jako on."

Když zaslechla jeho očividně podrážděný tón, překvapeně zamrkala. „Vy se zlobíte?"

„Ne."

„Ale ano, zlobíte. Dáváte to jasně najevo. Máte špatnou náladu. Co se proboha stalo? Rozladilo vás, že se vás Vale na nic nevyptával?"

„Ne."

„Tobiasi, někdy jste opravdu nesnesitelný."

Před skleníkem se Tobias zastavil a otevřel skleněné dveře.

Když zjistila, že chce vstoupit dovnitř, Lavinia zaváhala.

„Myslíte, že se to smí?"

„Kdyby majitel chtěl, aby se dovnitř nechodilo, zamknul by dveře.“

„Přesto si myslím –“

Jemně ji vtáhl do vlhkého prostředí a zavřel za nimi dveře. Do nosu jí udeřila těžká vůně úrodné půdy a rostoucí zeleně. Nespočtem oken sem proudilo tolik měsíčního světla, že zřetelně viděli řady palem, kapradin a dalších rostlin naaranžovaných do úhledných uliček. Usmála se příjemnému teplu, které ji obklopilo.

„Není to nádherné?“ Přejela pohledem bujný porost, pomalu vykročila uličkou a tu a tam se zastavila, aby přičichla ke květině. „Takhle podle mě vypadá procházka džunglí. Doufám jen, že nepotkáme hady nebo divou zvěř.“

Tobias s ní srovnal krok. „Kdybych byl na vašem místě, moc bych na to nespoléhal.“

„Jste pořád rozladěný.“ Přejela rukou po dlouhém, lesklém listu.

„Nechoďte k ní moc blízko.“ Tobias ji odtáhl od rostliny.

„Tenhle druh neznám, ale nemá cenu riskovat.“

Podrážděně se otočila. „Už mám té vaší nálady plné zuby.

Povězte mi, co se děje, Tobiasi.“

Upřel na ni neproniknutelný, zamyšlený pohled. „Jestli to tedy chcete vědět… když jsem sledoval, jak Vale odvádí Joan na parket, najednou se mě zmocnila neovladatelná chuť si s vámi zatančit.“

Ani kdyby jí najednou oznámil, že umí létat, nedokázalo by ji víc překvapit.

„Vy jste dostal chuť si se mnou zatančit?“

„Sám nechápu, co to do mě vjelo.“

„Aha.“

„Vždycky jsem nerad tančil,“ pokračoval. „A s tou mojí nohou to už vůbec nepřipadá v úvahu. Naprosto bych se na parketu zesměšnil.“

V dálce slyšela, jak z tanečního sálu vycházejí tlumené tóny waltzu. Zaplavila ji vlna radosti. Do šera se na něj usmála.

„Tady vás nikdo neuvidí,“ pronesla tiše.

„Jen vy.“

„To ano, ale já už vím, že nejste směšný, a ať uděláte nebo řeknete cokoli, nikdy se tím v mých očích nezesměšníte.“

Dlouze se na ni zadíval. Pak k ní pomalu natáhl ruce a vzal ji do náruče.

A poprvé během jejich bouřlivé známosti spolu tančili.

Tančil nemotorně a opatrně, jako by se bál, že jí náhodou šlápne na nohu nebo ji strhne na podlahu skleníku. Ale na tom nezáleží, pomyslela si. Důležité bylo, že se z dálky ozývala hudba a v tmavých vlasech se mu lesklo měsíční světlo.

Důležité bylo, že se v okolním vzduchu vznášela vůně exotických květin, které rostly v dalekých krajích. Důležité bylo, že ji objímal a že se na vzácný okamžik zastavil čas. Ta scéna, která v sobě měla metafyzické kouzlo, jako by pocházela přímo z některé z jejích milovaných básnických sbírek.

Tobias se pomalým, rozvážným tempem otáčel v uličce tropických rostlin. Položila mu hlavu na široké rameno.

Waltz zněl jako hudba z pohádky. Měsíční světlo připomínalo tekuté stříbro. Bujná vegetace, která je obklopovala, představovala kouzelnou zahradu.

Když dotančili k malé besídce na opačném konci skleníku, zastavil se a pevně ji objal. Políbil ji na nahé rameno.

„Tobiasi."

Projela jí vlna touhy. Objala ho kolem krku a zvedla k němu obličej.

Z jeho polibku se jí zatočila hlava.

Uvolnil jí rukávy z ramen a stáhl hluboce vystřižený živůtek do pasu. S ohromující něžností uchopil silnýma, zručnýma rukama její ňadra. Cítila, jak jí palci přejíždí po bradavkách a zachvěla se rozkoší.

Posadil se na polstrovanou lavičku v besídce a přitáhl si ji obkročmo na stehna. Rukama jí přejel po nohou ukrytých pod vzdouvajícími se saténovými sukněmi. Když pod ní něžně vklouzl dlaní, vrátila hlavu dozadu.

Jedním prstem přejel po škvírce a nechal ho na malém, napjatém hrbolku nahoře. Zhluboka se nadechla a vyšla vstříc jeho ruce.

Rozepnul si kalhoty. Natáhla ruku a objala ho prsty.

Palcem pohladila širokou, pulsující špičku jeho mužství.

Zasténal rozkoší.

„V podobných okamžicích," zamumlal jí do důlku na krku, „o vašich hypnotických schopnostech nepochybuju.

Vždycky mě spolehlivě přivedete do transu."

„Možná jsem šikovná hypnotizérka, ale vy, pane, jste přímo čaroděj."

Pohltilo je kouzelné měsíční světlo.

13

Bylo to poprvé, co od Fieldingovy smrti tančila.

Joan měla zvláštní pocit, když s ní Vale klouzal po tanečním parketu.

Netušila, že by ještě někdy mohla tančit s nějakým mužem waltz, ani ve snu ji nenapadlo, že by se mohla ještě někdy oddávat hudbě a půvabným pohybům s někým jiným než s milovaným Fieldingem. Přesto se nacházela v objetí jednoho z jeho nejnebezpečnějších přátel a připadala si jako omámená.

„Máte nádherné šaty, madam," pronesl Vale. „Ale všiml jsem si, že stále nosíte smutek, i když tomu je už víc než rok, co Fielding zemřel."

„Chybí mi," hlesla.

„Chápu. Taky mi chybí. Fielding byl můj přítel. Ale podle mě by určitě nechtěl, abyste zbytek života chodila oblečená pouze v tmavých odstínech."

Nevěděla, co na to říct. Pravdou bylo, že až donedávna by ji ani nenapadlo, že by mohla smutek sundat. Netoužila po tom. I když si to nechtěla přiznat, v hloubi duše se smířila s tím, že bude nosit tyhle skličující barvy až do smrti.

V posledních týdnech ji však začala jistota, že je odsouzená prožít svůj život ve smutku, opouštět. Lavinia s Tobiasem zlomili prokletí, které na ní leželo. Našli odpovědi na otázky obklopující Fieldingovu smrt, které jí nedaly dlouhé měsíce pokoj. Jakmile se dozvěděla pravdu, zbavila se zármutku, o kterém se domnívala, že nikdy nezmizí.

„Uvidíme," pronesla.

Vale se usmál, její odpověď ho tentokrát uspokojila.

Opět provedl dlouhou, klouzavou otočku.

Je to úžasný tanečník, pomyslela si Joan. Uvolnila se a oddala se nádherným tónům waltzu a jeho spolehlivému, pevnému objetí.

„Máte velice zajímavé známé," utrousil po chvíli Vale.

Ta poznámka ji okamžitě vrátila do reality. Tohle nebyl krásný sen. Vale nedělá nic bezdůvodně. Musí být ve střehu.

„Zřejmě myslíte paní Lakeovou a pana Marche," odpověděla lehkým tónem. „Jsou skutečně nesmírně zvláštní.

Ale já se v jejich společnosti cítím příjemně."

Tlumeně se zasmál. „O tom není pochyb, madam, protože vy sama jste velice zvláštní." Odmlčel se a udělal s ní další otočku. „Paní Lakeovou neznám, ale o panu Marchovi jsem už pár věcí slyšel."

„Překvapujete mě, pane. Nikdy by mě nenapadlo, že dáte na pomluvy."

„Moc dobře víte, že mě, stejně jako kdysi Fieldinga, zajímá jen jistý druh klepů."

„Tak co se o panu Marchovi povídá?" zeptala se.

„Kromě jiného to, že za války pracoval jako špion a že se i nadále živí dosti neortodoxním způsobem." Vale se na ni vědoucně podíval. „Prý provádí soukromá šetření pro lidi, kteří se z nějakého důvodu rozhodnou vyhnout Bow Street."

„To je velice zvláštní povolání."

„Přesně tak."

„Ale v každém případě zajímavé."

Vale se zamračil. „Doslechl jsem se, že pan March a údajně jeho dobrá přítelkyně paní Lakeová v současně době pátrají po jisté starožitnosti."

„Aha."

Vale se zatvářil pobaveně. „Co tím myslíte, madam?"

„Z vaší poznámky jsem pochopila, že po ní pátráte také."

S předstíraným zklamáním si povzdychl. „Nemá smysl něco zastírat, madam. Znáte mě až příliš dobře."

„Naopak, pane. Vůbec vás neznám. Ale pokud jde o vzácné starožitnosti, vím, že se o ně zajímáte."

„Máte samozřejmě pravdu. Za ta léta jsme přece vy, já a Fielding o radostech sběratelství mnohokrát mluvili, že?"

Opět se s ní otočil. „Pochopil jsem, že i vy se ve starožitnostech velice dobře vyznáte."

„Netvrdím, že jsem odbornice, ale když jste o nich v mé přítomnosti s Fieldingem diskutovali a chlubili se svými přírůstky, připouštím, že jsem pár informací pochytila," souhlasila Joan.

„A samozřejmě jste po něm zdědila skvělou sbírku, nemám pravdu? Prozraďte mi, madam, hodláte ji rozšiřovat?"

Nech ho hádat, pomyslela si. Drž jazyk za zuby.

„Na otázku, jestli hodlám získat Modrou Medúzu," pronesla, „zatím vám odpovědět nemůžu. Ještě jsem se nerozhodla."

„Chápu." Přestal tančit a šikovně ji vmanévroval do klidného výklenku. Neustále ji však držel v náručí. „Nerad bych se dozvěděl, že jsme rivalové."

„Ale kdybyste po ní zatoužil, jistě by vám to nezabránilo o ni usilovat, že?"

Usmál se, ale neodpověděl. „Mám strach z něčeho jiného, madam."

„Neříkejte, pane. Myslela jsem, že se ničeho nebojíte."

„Naopak. Jste vdovou po jednom z mála mužů, které jsem kdy nazýval svým přítelem a při mé zodpovědnosti k Fieldingově památce by bylo neslušné, kdybych se vás nesnažil chránit před nebezpečím."

„Ujišťuji vás, že mi v téhle záležitosti žádné nebezpečí nehrozí."

„Dělá mi starost, že se v tom případu angažujete, Joan."

„O mě si dělat starosti nemusíte, lorde," usmála se Joan.

„Ujišťuji vás, že se o sebe dokážu postarat. Manžel mě naučil spoustu věcí, nejen ty, které souvisely se starožitnostmi."

„To samozřejmě chápu." Její odpověď ho zřejmě nepotěšila, ale zdvořile sklonil hlavu. „Omlouvám se, pokud jsem zasahoval do vašich soukromých záležitostí."

„Nemusíte se omlouvat, pane. Musím vám s radostí oznámit, že s tím pátráním paní Lakeové a panu Marchovi pomáhám."

To ho ohromilo. Kdyby neviděla jeho šokovaný výraz na vlastní oči, nikdy by nevěřila, že by ho to dokázalo tak překvapit. Ucítila jemný záchvěv triumfu.

„Vy jim pomáháte?" opakoval bezvýrazným tónem.

„Zatraceně, Joan. O čem to k sakru mluvíte?"

Tlumeně se zasmála. „Uklidněte se, lorde. Mám to pouze jako koníčka." Měla radost, že ho tak vyvedla z míry.

„Ale velice zábavného, pokud mohu soudit."

„Nechápu."

„Je to naprosto jednoduché. Mám konexe, které jim chybějí. Když mi připadá, že by jim mohly být mé známosti k něčemu dobré, snažím se je využít."

Ústa se mu trpce stáhla. „Já jsem jedna z těch známostí?

Proto jste přijala mé pozvání k tanci? Abyste mohla pro Marche a paní Lakeovou něco zjistit?"

„Ale vůbec ne, pane. Tančím s vámi, protože jste mě o to požádal a protože mě to těší.“

V očích se mu podrážděně zablýsklo, ale uctivě se jí sklonil nad rukou. „Doufám, že jste se dobře bavila, madam.“

„To ano, pane, i když je mi jasné, z jakého důvodu jste sem dnes večer přišel. Chcete získat náramek a zjistit, jakou roli v té záležitosti hrajeme já a mí přátelé. Doufám, že jste s výsledky svého pátrání spokojený.“

Vale se napřímil, ale ještě chvíli držel její ruku ve své.

„Chtěl bych vás varovat, Joan. Ta záležitost s Medúzou je velice nebezpečná.“

„Budu si to pamatovat, pane.“

Vypadal rozladěně, ale oba věděli, že proti její účasti na vyšetřování případu nemůže nic dělat.

„Hezký zbytek večera, madam,“ rozloučil se.

„Vám taky, lorde.“ Rezervovaně se uklonila. „Bylo mi ctí, že jste se dnes večer rozhodl obnovit naši starou známost, i když vím, že vás k tomu vedly postranní motivy.“

Na odchodu se na okamžik zastavil. „Potěšení bylo na mé straně. Rád bych vás však ujistil, že v tomhle bodě se mýlíte. Nepožádal jsem vás o tanec jen proto, že jsem se chtěl dozvědět něco o tom náramku.“

„Ne?“

„Pozval jsem vás na parket,“ pokračoval, „protože jsem si s vámi chtěl zatančit.“

Než dokázala vymyslet vhodnou odpověď, zmizel v davu.

Dlouho tam stála a přemýšlela, jak moc se jí ten krátký okamžik ve Valeově náruči líbil.

Tobias otevřel oči a studoval odlesk stříbrného světla na blízkém listu. Ležel na zádech na polstrované lavičce s jednou nohou ukotvenou na podlaze. Lavinia na něm seděla, sukně měla vykasané přes jeho stehna, ňadra přitisknutá na jeho hruď. Díval se do noci na opačné straně oken skleníku a přál si, aby se nemusel pohnout.

Přemítal, jestli Lavinii někdy připadá tohle řešení stejně nepohodlné jako jemu. Co by dal za teplou postel.

Lavinia se zavrtěla, začala se k němu tulit, ale pak zničehonic ztuhla.

„Proboha!“ Opřela se mu dlaněmi o hrudník a posadila se. „Je strašně pozdě. Musíme se vrátit do sálu. Joan, Anthony nebo Emeline si už určitě všimli, že jsme zmizeli.

Bylo by příšerně trapné, kdyby se nás někdo z nich vydal hledat a našel nás tu takhle.“

Tobias se pomalu posadil a skrz skleněné panely ve střeše skleníku vyhodnotil pozici měsíce. „Nebyli jsme pryč tak dlouho. Pochybuju, že si naší nepřítomnosti všimli.“

„V každém případě se musíme okamžitě vrátit.“ Pracně zápasila se živůtkem šatů. „Jsem rozcuchaná?“

Sledoval, jak se upravuje, „Vypadáte skvěle.“

„Díkybohu.“ Vytáhla si rukávy na ramena, vstala a natřásla si sukně. „Nedokážu si představit nic trapnějšího, než že bych se vrátila do elegantního sálu lady Stillwaterové a vypadala, jako když… jako když…“

„Jako když jsme se milovali?“ Postavil se a zastrkal si košili do kalhot. „Podle mě by to nikoho moc nepřekvapilo.“

„Cože?“ vyjekla Lavinia, prudce se otočila a vytřeštila na něj oči. „Chcete snad říct, že všichni vědí, že my dva jsme –“ Zmlkla a divoce máchla jednou rukou.

„Že jsme milenci?“ Když viděl její zděšený výraz, usmál se. „Podle mě ano.“

„Ale jak je to možné? Nikomu jsem to neřekla.“ Zamračila se na něj. „Tobiasi, přísahám, jestli jste s někým probíral podrobnosti z našeho soukromí, uškrtím vás.“

„Hluboce jste mě urazila, madam.“ Natáhl k ní obě ruce s dlaněmi vzhůru. „Jsem džentlmen.

Nikdy by mě nenapadlo někomu takové soukromé záležitosti vykládat. Ale musím říct, že naši přátelé a příbuzní by museli být naprostí hlupáci, kdyby jim nedošlo, že spolu chodíme.“

„Ach, bože!“ Vypadala zděšeně. „Myslíte to vážně?“

„Uklidněte se, Lavinie. Nejsme přece dva mladí, nezkušení lidé, kteří musejí dbát na svou pověst. Oba máme už něco za sebou a získali jsme jistou imunitu. Pokud zachováme rozumnou míru diskrétnosti, každému bude šuma fuk, co děláme ve svém soukromí.“

„Ale co Emeline s Anthonym? Neměli bychom jim jít příkladem?“

„Ne,“ odpověděl stroze. Nasoukal se do kabátu. „To po nás nemůže nikdo chtít. Pro lidi v našem věku a s našimi zkušenostmi

platí jiná pravidla. Emeline s Anthonym to vědí stejně tak dobře jako my.“

Zaváhala. „Uhm, asi máte pravdu. Nicméně se musíme chovat diskrétně a v budoucnu si dávat v podobných situacích větší pozor.“

„Souhlasím, že vaše obavy, pokud jde o diskrétnost, nejsou zcela neopodstatněné. Navíc jsem si všiml, že tohle ukrývání má několik dalších záporů. Neustále musíme hledat místa, kde by nás nikdo nerušil. Zastřešených objektů je málo, a když žádný neseženeme, jsme vydáni napospas počasí.“

„To ano. Ale nedávno jsem o tom přemýšlela a dospěla jsem k závěru, že to má i své klady.“

Projel jím záchvěv hrůzy. „Například?“

„Bojím se, aby nás někdo nepřistihl a vždycky šílím hrůzou, když se máme sejít. A pak je tu ta věc s diskrétností.

Ale když to shrnu, musím přiznat, že mi to občas připadá velice podnětné.“

„Podnětné,“ opakoval klidně.

„Ano,“ přitakala nadšeně. „Vypadá to divně, ale dospívám k závěru, že moje vzrušení souvisí do jisté míry právě s rizikem, že na nás někdo přijde.“

„Vzrušení.“

„Jistě. A vzhledem k tomu, jak často měníme místa našich schůzek, mi to pokaždé připadá jako poprvé.“

„Jako poprvé.“

Panebože, jí se začalo to skrývání a nepohodlné miliskování líbit. To je jeho vina, pomyslel si. Stejně jako doktor Frankenstein v tom novém strašidelném románu, o kterém slyšel, stvořil monstrum.

„Kolik jiných lidí se podle vás bude milovat ve skleníku?“ pokračovala s hlubokým vědeckým zájmem.

„Nemám tušení.“ Tobias opatrně otevřel dveře. „A abych se přiznal, je mi to úplně fuk.“

„Víte,“ nedala se zastavit, „některé z našich odvážnějších schůzek mi připomínají scény z básní. Zejména z Byrona, jak si vzpomínám.“

„Zatraceně!“ Zastavil se a obrátil se k ní. „Nevím jak vy, ale já rozhodně nemám v úmyslu strávit zbytek života najímáním špinavých drožek a pátráním po odlehlých místech v parku, kdykoli se chceme –“

Zaslechl zaskřípání boty na štěrku a strnul. Prudce se otočil, takže měl Lavinii schovanou za zády.

„Je tam někdo?“ zavolal. „Ukažte se.“

Na opačné straně živého plotu zaregistroval rychlý pohyb.

Kolem bujné vegetace se prosmykla nízká, mohutná postava a zastavila se těsně před místem, na které dopadalo měsíční světlo. Muž měl na sobě nařasený plášť, který ho zahaloval od krku ke kotníkům. Beztvarý klobouk měl stažený do tváře. Stál tam, nachýlený a shrbený a v ruce držel vycházkovou hůl.

„Nezlobte se, že jsem vás vyrušil,“ omluvil se cizinec chraplavým hlasem. „Domníval sem se, že ste už skončili.“

Lavinia pozorovala podivného chlapíka přes Tobiasovo rameno. „Kdo jste, pane?“

„Pan Nightingale, nemám pravdu?“ Tobias nespustil z cizince oči. „Slyšel jsem, že dáváte přednost nočním schůzkám.“

„Máte pravdu, pane. Tma poskytuje soukromí, který jinak těžko najdete.“ Nightingale se lehce uklonil. „Těší mě, že vás poznávám.“

„Jak jste se dostal do zahrady?“ zeptala se Lavinia. „Lady Stillwaterová ji nechává přísně střežit. Nedokážu si představit, jak jste sem mohl proklouznout.“

„Za noci jako je tahle, kdy spousta lidí přichází a vodchází, se mi podařilo projít hlavnim vchodem. Ale nebojte se, nezdržim se dlouho.“ Chraplavě se svému soukromému vtipu zasmál. „Nerad totiž tančim.“

„Co po nás chcete?“ chtěl vědět Tobias.

„Doslech sem se, že hledáte jistou starožitnost.“

„Přesněji řečeno, hledáme osobu, která zavraždila, aby tu starožitnost získala,“ opravila ho Lavinia.

Nightingale učinil neohrabaný pohyb, jakoby pokrčil rameny. „Jinejma slovama, hledáte Modrou Medúzu, že?“

„Přesně tak,“ souhlasila Lavinia. „Pokud ji najdeme, nepochybně odhalíme vraha. Můžete nám v tom pomoct?“

„Vraždy mě nezajímaj, i když vám přeju, abyste toho vraha našli,“ pronesl Nightingale. „Stručně řečeno, vražda mi kazí kšeft. Samozřejmě připouštim, že ho tu a tam vokoření a někdy dokonce v jistejch kruzích zvýší ceny.

Ale bohužel ji může zrovna tak snížit. Víte, existuje spousta klientů, který znervózní, dyž se dozvědej vo vraždě.“

„Proč se o náramek zajímáte vy?“ chtěl vědět Tobias.

„Už ste slyšeli vo malým, velice exkluzivním klubu, kterej se menuje Znalci?“ zeptal se tiše Nightingale.

Lavinia se prudce nadechla, ale mlčela.

„Jistě," přitakal Tobias. „Co to má co společného s tímhle případem?"

„Počet členů je vomezenej. Jen vzácně přijímaj další.

Dochází k tomu jen tehdy, dyž některej z nich umře, vzdá se členství nebo ho vyloučej. Vo volný místa je vobrovskej zájem."

„Jen pokračujte," pobídl ho Tobias.

„Čirou náhodou je jedno takový místo už rok volný," pokračoval tiše Nightingale, „a proslýchá se, že ho chtěj konečně zaplnit. Prej už začali přijímat žádosti."

„Zájemce musí údajně darovat do soukromé klubové sbírky nějaký starožitný předmět," poznamenal Tobias.

„Členem klubu se pak stane člověk, který podle Znalců nabídne ten nejzajímavější."

„Ste velice dobře informovanej, pane Marchi." Nightingale pochvalně přikývl. „Konečný rozhodnutí je na správci klubový sbírky a termín pro přijímání žádostí končí za necelejch čtrnáct dní."

„Myslíte si, že se Modrá Medúza bude správci líbit, nemám pravdu?" zeptal se Tobias.

„Správce má nejraději britsko-římský starožitnosti. Je prej jima posedlej." Nightingale potřásl hlavou. „Vosobně to nechápu. Většina sběratelů s vytříbeným vkusem zbožňuje starověký památky z ciziny. Podle mě se dá jen těžko srovnávat šutr vobjevenej na nějakým poli v Anglii s dokonalou sochou z Pompejí. Ale znáte to. Proti gustu žádnej dišputát."

„Vzhledem k tomu, že správce dává přednost starožitnostem nalezeným v Anglii," poznamenala Lavinia, „určitě by Modrou Medúzu do klubové sbírky nadšeně uvítal."

„Máte pravdu." Nightingaleovi se v hlubokém stínu beztvarého klobouku zaleskly oči. „Takže je jasný, že ten, kdo ji správci nabídne, má členství jistý."

„Proč vlastně po náramku pátráte?" chtěl vědět Tobias.

„Hodláte usilovat o přijetí mezi Znalce?"

„Já?" Nightingale se opět chraplavě zasmál, jako by Tobias pronesl něco neskonale vtipného. „To by mě ani ve snu napadlo. Já nejsem sběratel. Mě starožitnosti zajímaj jen kvůli prachům. Mám totiž v úmyslu zorganizovat soukromou dražbu a pozvu na ni jen pár zazobanejch klientů."

„Klientů, kteří by se chtěli stát členy klubu a za starožitnost, která jim zajistí přijetí, zaplatí jakoukoli částku?“ zeptal se Tobias.

„Přesně tak,“ přitakal Nightingale.

„Dejme tomu, že náramek najdeme,“ pokračoval Tobias, „ale proč bychom ho pak proboha měli dávat vám?“

„Slyšel sem, že ste vobchodník, pane. Nabízim vám návrh.

Jestli tady s paninkou náramek vypátráte, dám vám za něj pěknou sumičku.“

„To bohužel nepůjde,“ skočila jim Lavinia do řeči.

Tobias si odkašlal. „Uhm, Lavinie –“

„Pokud náramek náhodou objevíme,“ nedala se přerušit, „budeme ho muset vrátit jeho právoplatnému majiteli.“

„Kterej brzo umře, jak sem slyšel.“ Nightingale si tiše odfrknul. „Tam, kam odejde, ho určitě potřebovat nebude.“

„To neznamená, že máte právo mu ho ukrást!“ vyštěkla Lavinia.

Tobias podnikl další pokus. „Lavinie, myslím, že už to stačilo.“

„Neříkám přece, že bych ten zatracenej náramek ukrad,“ zavrčel Nightingale. „Dělám vám vobchodní návrh.“

Lavinia vystrčila bradu a podívala se na Nightingalea.

Ten chlapík, pomyslel si Tobias, je jeden z mála lidí na světě, na kterého se může vzhledem ke své výšce dívat svrchu.

„Můj společník ani já se do podobných nelegálních obchodů, jaké nám právě popisujete, nepouštíme,“ pronesla chladně. „Nemám pravdu, pane Marchi?“

„Třeba se nám podaří splnit úkol a uzavřít legální obchod, který bude výhodný pro všechny zúčastněné,“ prohlásil opatrně Tobias.

Lavinia s Nightingalem se na něj překvapeně podívali.

„Jak to chcete udělat?“ zajímala se Lavinia.

„Ještě nevím,“ připustil. „Ale vzhledem k částce, o kterou v téhle záležitosti jde, doufám, že co nejdřív dostanu nějaký nápad.“

Nightingale ze sebe vydal klokotavý zvuk. „Ste chlap podle mýho gusta, pane. Takovou příležitost si nikdo mezi prsty proklouznout nenechá, co?“

„To víte, že ne,“ opáčil Tobias. „Vzhledem k tomu, že jste nás požádal o pomoc, rád bych se vás na něco zeptal.“

„Na co?“

„Nezaslechl jste něco o manželce mesmeristy?“

„Vo tý dámě, co ji kvůli náramku zavraždili?“ Nightingaleova zkroucená postava se nesouhlasně pohnula. „Prej se domluvila se svym milencem a ten náramek ukradla.

Některý lidi říkaj, že ji pak uškrtil a ten šperk jí ukrad. Jiný zase tvrděj, že ji ten večer sledoval na schůzku manžel a zabil ji. V každým případě ten náramek zmizel. To je všechno, co vim.“

Tobias ho pozorně sledoval. „Ale nikde v podsvětí se neobjevil, protože jinak byste za námi nepřišel.“

„Přesně tak, pane,“ přisvědčil Nightingale. „Vo tom, že by ji chtěl někdo prodat, jsem zatim neslyšel. Ani jediný slovo.“

„Nepřipadá vám to divné?“ zeptal se Tobias.

Nightingale v šeru zamrkal. „Divný?“

Lavinia se na Tobiase letmo podívala. „Proč vám to připadá tak zvláštní?“

„Vzhledem k tomu, jakou má Medúza pro jisté lidi cenu, bych čekal, že se vrah co nejdřív obrátí na některého z obchodníků se starožitnostmi, na profesionála, jako je tady pan Nightingale. Předpokládal bych, že se ho bude snažit co nejrychleji prodat.“

„Třeba zloděj čeká, až utichne rozruch kolem té vraždy,“ poznamenala Lavinia.

„Ale tím, že si náramek nechává u sebe, nesmyslně riskuje,“ konstatoval Tobias. „Ta věcička dokazuje, že tu ženu zavraždil a mohla by ho přivést na šibenici.“

Lavinia nad tím chvíli uvažovala. „To je fakt. Navíc ten zabiják už jistě ví, že ho hledáme. Člověk by si spíš myslel, že se bude chtít Medúzy co nejrychleji zbavit.“

Nightingale studoval Tobiase zpod naražené hučky.

„Vražda je vaše věc. Už sem vám řek, že mě nezajímá.

Sem vobchodník a de mi jedině o peníze, který bych moh na tom náramku vydělat. Tak co, pane? Domluvíme se?“

„Paní Lakeová má pravdu,“ pronesl pomalu Tobias.

„Jestli náramek objevíme, musíme ho vrátit právoplatnému majiteli.“

„Helejte,“ Nightingale začal pěnit, „myslel sem, že ste právě řek –“

Tobias ho zvednutou rukou zastavil. „Avšak, jak jste poznamenal, jeho majitel na tom není zdravotně nejlépe a dáma, která po něm má dědit, se o starožitnosti nijak zvlášť nezajímá. Za jistý obnos bych byl ochoten seznámit ji s vaší nabídkou. Nemůžu vám slíbit, že na ni přistoupí, ale v každém případě je to šance, jak Medúzu získat.“

„Hmm.“ Nightingale nad tím návrhem nějakou dobu uvažoval. „Kdybych musel Medúzu od ty ženský nejdřív koupit, měl bych mnohem nižší zisk. Určitě by za tu věcičku chtěla spoustu prachů. A když k tomu připočtu vaši vodměnu, Marchi…“

„Něco mi říká, že byste na tom tolik neprodělal,“ pronesl Tobias bezstarostným tónem. „Vaši klienti nepatří k lidem, kteří by o vašich přemrštěných cenách diskutovali.

Jde jim jen o to, aby Medúzu získali.“

„A nezapomeňte na výhody, pane,“ připojila se Lavinie.

„Obchod, který byste uzavřel s Banksovou dědičkou, by byl legální a bez jakéhokoli rizika.“

Nightingale přešel její poznámku mávnutím znetvořené ruky. „To k tomu podle mýho názoru patří.“

„Nicméně,“ nenechal se odbýt Tobias, „to je všechno, co vám můžeme nabídnout. Berte, nebo nechte být.“

„Sakra, Marchi, copak nechápete, že když z toho dědičku vynecháme, všichni se na tom napakujem mnohem víc?“

„Bohužel musíme jednat s ohledem na naši profesionální pověst,“ namítl Tobias. „Nemůžeme si dovolit, aby se povídalo, že March s Lakeovou okrádají dědice. To by našemu podnikání neprospělo.“

„Tss.“ Nightingale několikrát zabušil vycházkovou holí o zem. „Tak dobře, když je to vaše jediná nabídka, přijímám ji. Ale pamatujte si, že jestli se k Medúze dostanu jiným způsobem než vod vás, naše dohoda přestává platit.

Nedám vám ani Banksově dědičce jedinou penci.“

Bez dalšího slova se otočil a kulhavým krokem vykročil do tmy.

„Chápu,“ pronesl za ním tiše Tobias. „ale když to dopadne takhle, doufám, že vás nepřekvapí, když si nás dědička najme, abychom jí ukradený náramek vrátili. V tom případě bychom přesně věděli, kde ho hledat.“

Nightingale se zastavil a obhlédl se přes hrbaté rameno.

„Vyhrožujete mi, Marchi?“

„Spíš to berte jako radu,“ odpověděl Tobias.

„Pche. Já vám dám taky jednu radu. Jestli tady s madam doufáte, že si detektivním pátráním vyděláte na živobytí, měli byste zaujmout k finančním záležitostem praktičtější přístup.“

Aniž počkal na odpověď, Nightingale se přehoupl přes živý plot.

Rozhostilo se krátké ticho. Když si byl jistý, že jsou opět sami, Tobias uchopil Lavinii za loket a zamířil s ní k jasným světlům tanečního sálu.

„Chtěla jsem vám něco říct," pronesla tiše Lavinia.

„Vždycky, když tuhle větu řeknete, přejede mi mráz po zádech, madam."

„Jde o Banksovu dědičku paní Rushtonovou."

„Co je s ní?"

„Myslím si, že je do té záležitosti nějakým způsobem zapletená."

Zastavil se a otočil se tak, aby jí ve světle, které vycházelo z oken sálu, viděl do obličeje. „O čem to sakra mluvíte?"

„Zřejmě jsem se vám zapomněla zmínit, že potom, co nám Tredlow dneska odpoledne prozradil Banksovo jméno, jsme se u něj s Emeline zastavily."

„Ano, o té drobnosti jste se mi určitě zapomněla zmínit," pronesl klidným tónem. „Proč?"

Obrátila oči v sloup. „Jestli to tedy musíte vědět, chtěla jsem vás překvapit."

„Rád bych vám, Lavinie, sdělil," ucedil s napjatou čelistí, „že při vyšetřování případu nejvíc ze všeho nenávidím, když se mě někdo snaží překvapit."

„Chápu, ale nešlo o nic důležitého," zamumlala. „Zřejmě jsem na vás chtěla udělat dojem. Nebo vás možná na něco upozornit."

„Na co jste mě chtěla sakra upozornit?"

V očích se jí podrážděně zablesklo. „Upozornit vás, že se při našem společném pátrání neustále chováte jako instruktor a odborník. Pořád odcházíte za svými soukromými kontakty. Za kontakty, jak bych mohla dodat, se kterými mě odmítáte seznámit."

„Zatraceně, Lavinie –"

„Chtěla jsem vám dokázat, že i já jsem schopná odvést svůj kus práce."

Mlčel.

„Nedívejte se na mě takhle, Tobiasi. Jsme rovnocennými partnery a když se naskytne příležitost, mám právo provádět vyšetřování na vlastní pěst."

„Hergot!"

„Návštěva u Bankse byla naprosto logická. Koneckonců, paní Rushtonová je přece podezřelá."

„Podezřelá? Paní Rushtonová?"

„Vy sám jste několikrát poznamenal, že dědicové někdy ztratí trpělivost.“ Oči jí vítězoslavně zářily. „A i kdyby nebyla podezřelá, mohla by být naší potenciální klientkou.

Koneckonců, jako oběti krádeže jí určitě záleží na tom, aby se Medúza našla. Možná bychom ji mohli přesvědčit, aby nám za její nalezení vyplatila odměnu.“

Proti její logice nelze nic namítnout, pomyslel si. Ale to mu náladu nijak nezlepšilo.

„Vy jste s paní Rutshotonou mluvily?“ zeptal se.

„Ne. Nezastihly jsme ji doma.“

„Aha.“ Trochu se mu ulevilo.

„Byla na své pravidelné návštěvě u mesmeristy,“ dodala Lavinia úmyslně. „Zdá se, že ta dáma má slabé nervy.“

Všiml si, že je na sebe nesmírně pyšná. „Tohle má být to vaše překvapení?“

Radost z ní vyprchala a na tváři se jí objevil rozladěný výraz. „Musíte přiznat, že je to zvláštní.“

„Lavinie, polovina Londýna si léčí nervy nebo revma u mesmeristů.“

„Polovina ne.“ Zamračila se. „Ale musíte připustit, že je tu jistá shoda náhod. V našem případu se vyskytuje mrtvá žena, která byla manželkou mesmeristy a teď máme možnou podezřelou, která se u jednoho z nich léčí. Rozhodla jsem se paní Rushtonovou vyslechnout.“

„Kdy?“

„Zítra ráno.“

Zatímco nad tím uvažoval, sevřel okraj zídky kolem terasy.

„Doprovodím vás,“ pronesl nakonec.

„Děkuju, ale to není nutné.“ Pohrdavě si odfrkla. „Zvládnu to sama.“

„O tom nepochybuju, madam.“ Chladně se na ni usmál.

„Ale nenechám si ujít příležitost sledovat vás při práci.

Asi máte pravdu. Možná jsem váš přínos do našeho podnikání přehlížel. Je nejvyšší čas, abych zjistil, jestli se od vás nemůžu něco přiučit.“

14

Následujícího dne odpoledne, krátce po druhé, byli Lavinia s Tobiasem uvedeni do tichého přijímacího pokoje lorda Bankse s těžkými závěsy.

Zevnitř působí sídlo dokonce ještě depresivnějším dojmem než zvenku, pomyslela si Lavinia. Všude byly špinavě hnědé, temné barvy; nábytek mohutný, těžký a staromódní.

U okna seděla vážně vyhlížející žena neurčitého věku a četla knihu. Měla na sobě tmavohnědou vlněnou šatovku.

U pasu jí visel hezký ozdobný řetízek s několika klíči.

Vlasy měla stažené do přísného uzlu.

„Dobré odpoledne," pozdravila paní Rushtonová nepřátelským tónem.

Odložila knihu a s očividným nezájmem se zadívala nejprve na Lavinii. Ale když namířila zrak na Tobiase, okamžitě se rozzářila.

Úplně jako kočka, která právě spatřila na zahradě ptáčka, napadlo Lavinii.

„Díky, že nám věnujete chvilku času," pronesla Lavinia chladněji, než měla v úmyslu. „Nebudeme vás dlouho zdržovat, ale jsme přesvědčeni, že pro vás budou naše informace zajímavé."

„Posaďte se, prosím." Paní Rushtonová se na Tobiase vřele usmála a ukázala hostům na hnědou pohovku.

Lavinia si sedla, ale Tobias, jak bylo jeho zvykem, zaujal svou oblíbenou pozici u nejbližšího okna, takže měl tu trochu světla, která do místnosti pronikala, za zády.

„Přejdu rovnou k věci," začala Lavinia. „Spolu s mým společníkem panem Marchem provádíme soukromá pátrání."

Při té informaci paní Rushtonová krátce odtrhla pohled od Tobiase. Několikrát na Lavinii zamrkala. „Nechápu.

Myslela jsem, že to je v kompetenci detektivů z Bow Street."

„Pracujeme pro exkluzivnější klientelu, než je ta, která využívá služeb mužů z Bow Street."

„Aha." Paní Rushtonová nasadila neproniknutelný výraz.

„Našimi zákazníky jsou lidé z vyšších společenských kruhů, kteří od nás vyžadují mimořádnou diskrétnost," objasnila jí Lavinia.

Koutkem oka si všimla, že Tobias podrážděně stáhl ústa, takže měla chuť zaskřípat zuby. Nevěnovala tomu pozornost.

Považovala za důležité učinit na potenciálního klienta náležitý dojem. Bylo to nutné, i když Tobias to nechápal.

„Opravdu?“ Paní Rushtonová se opět zadívala na Tobiase.

„Jak zajímavé.“

„Právě teď,“ pokračovala Lavinia mrazivým tónem, „pátráme po vrahovi.“

„Panebože.“ Paní Rushtonová si přitiskla ruku na hruď.

Vykulila oči. „To je velice bizarní. Ještě nikdy jsem neslyšela, že by se dámy věnovaly něčemu takovému.“

„Je to dost nezvyklé,“ souhlasila Lavinia. „Ale to teď není podstatné. Ráda bych vám vysvětlila, proč jsme za vámi přišli. Já a pan March se domníváme, že žena, kterou nedávno zavraždili, ukradla před svou smrtí z této domácnosti velice cennou věc.“

„Prosím?“ Paní Rusthtonová na ni nevěřícně zírala. „Ale to je nesmysl. Ujišťuji vás, že do tohoto domu se nikdo nevloupal.“

Rychle se rozhlédla. „Podívejte se sama. Stříbro je na svém místě. Nic se neztratilo.“

„Šlo o velice starý náramek,“ zapojil se do hovoru Tobias.

„Hloupost,“ pronesla paní Rushtonová pevně. „Určitě bych si všimla, že mi ve šperkovnici chybí.“

„Jednalo se o nesmírně starý šperk, kterému se mezi sběrateli říká Modrá Medúza,“ vysvětlila Lavinia. „Znáte ho?“

Paní Rushtonová se ušklíbla. „Jestli mluvíte o tom starém šuntu, který má strýc zamčený v sejfu ve své ložnici, pak ho samozřejmě znám. Je absolutně nemoderní a moc by mě překvapilo, kdyby někomu připadal obzvlášť zajímavý nebo cenný. Myslím, že ho objevili tady v Anglii.

Kdyby pocházel z nějakých vykopávek v Řecku nebo Římě, to by přece bylo něco jiného, nemám pravdu?“

„Nevíte, proč si Banks ten předmět koupil, když předtím celou svou sbírku starožitností rozprodal?“ zeptal se Tobias.

Paní Rushtonová si tiše odfrkla. „Podle mého názoru využil nějaký obchodník bez skrupulí toho, že strýci už to asi rok a půl nemyslí tak jako vždycky. Bohužel, je to následek několika záchvatů mrtvičky.“

„Někteří lidé se domnívají, že je Modrá Medúza nesmírně vzácná,“ poznamenala opatrně Lavinia.

„Připouštím, že zlato vypadá kvalitně a šperk je úžasně zpracován," souhlasila paní Rushtonová. „Ale drahokam je ošklivý. Nikdy bych ten náramek nenosila. Hned po strýcově smrti ho chci prodat. Doktor totiž tvrdí, že mu zbývá posledních pár týdnů života."

„Slyšeli jsme, že je lord nemocný," pronesla tiše Lavinia.

„Je nám to moc líto."

„Postonává už delší dobu. Bude požehnáním, až se konečně odebere na jiný svět."

Požehnáním pro koho? blesklo hlavou Lavinii.

„Prý jste se sem přistěhovala, abyste se o něj mohla starat," prohodil Tobias neutrálním tónem.

„Člověk musí, samozřejmě, splnit svou povinnost," opáčila paní Rushtonová s pevným odhodláním mučednice.

„Víte, už nikoho nemá. Jsem jeho poslední příbuzná.

Dělám, co je v mých silách, ale řeknu vám, že to není nijak jednoduché. Je to obrovský nápor na nervy, které jsem nikdy neměla moc pevné."

„Chápu," zamumlala povzbudivě Lavinia.

„Když jsem byla malá, matka mi kladla na srdce, abych se kvůli svým slabým nervům vyhýbala stresu. Měla pravdu.

Potom, co mi před třemi lety zemřel milovaný manžel, jsem zjistila, je jsem náchylná k hysterii. Je to velice nepříjemná nemoc, která, jak mi řekl doktor, potřebuje léčit."

„Rád bych se vrátil k té záležitosti s Medúzou," poznamenal Tobias dřív, než mohla Lavinia sledovat tenhle směr pátrání. „Kdy jste ji naposledy viděla?"

„Prosím? Ale jistě, myslíte ten náramek." Paní Rushtonová se s očividnou neochotou vrátila od svých zdravotních potíží ke starožitnosti. „Sejf jsem už nějakou dobu neotevřela, ale jsem přesvědčená, že je všechno v pořádku."

„Co kdybychom se tedy přesvědčili, jestli tam Medúza stále ještě je?" navrhl Tobias.

„Nechápu, proč bych měla –"

„Moc by se mi ulevilo, paní Rushtonová," usmál se Tobias.

„Jsem příšerně nervózní. Mám stejně jako vy trochu slabší nervy. Však víte, jaké to je, když má člověk z něčeho obavy."

„Samozřejmě, že to vím." Okamžitě vstala a zamířila k Tobiasovi. Usmála se na něj a popleskala ho po ruce.

„Neměla jsem tušení, že máte slabé nervy, pane. Naprosto vám rozumím. Ve skutečnosti vás může pochopit jen člověk, kterého sužují podobné obtíže. Hluboce a upřímně vás lituji.“

„Děkuji,“ řekl Tobias. „Ještě k tomu náramku –“

Zamrkala na něj. „Jestli mě na okamžik omluvíte, zajdu nahoru a podívám se do sejfu, abyste mohl být zase klidný.“

Chvatně vyšla z přijímacího pokoje.

Lavinia se podívala na Tobiase.

„Slabé nervy?“ vytáhla obočí. „Vy?“

„Vsadím se, že jste si toho u mě nikdy nevšimla.“

„Nenapadlo by mě to ani v těch nejdivočejších snech.

No, alespoň že vám nehrozí ženská hysterie.“

„Za což každý den vzdávám díky. I když by mě zajímalo, jestli také existuje mužská verze.“

Lavinia se zamračila. „Bude to poněkud trapné, jestli ten náramek v sejfu najde.“

Tobias se usmál. „Moc pochybuju, že tam je. Nightingale mi nepřipadá jako typ člověka, který se honí za přeludy.“

O pár minut později vpadla paní Rushtonová zpátky do přijímacího pokoje. Na tváři měla vyděšený, zmatený výraz.

„Panebože, náramek je pryč, přesně jak jste tvrdili.“

Uprostřed místnosti se zastavila a v dlani svírala klíče na řetízku. „Nechápu to. Jak už jsem řekla, nikde nejsou známky toho, že by se do domu někdo vloupal. Žádná rozbitá okna nebo zámky. To by hospodyni neuniklo. Oznámila by mi, kdyby se ztratilo něco cenného.“

Tobias se podíval na svazek klíčů, který držela v ruce.

„Byl sejf zamčený, když jste ho teď otevřela?“

„Jistě.“ Paní Rushtonová zírala na klíče, které se houpaly na řetízku. „Tak jako vždycky.“

„A existují od sejfu ještě nějaké další klíče?“ zeptala se Lavinia.

„Ne, jen tenhle. V den, kdy jsem se sem přistěhovala, vzala jsem si všechny klíče do opatrování.“

„Tak vidíte, paní Rushtonová,“ poznamenala Lavinia.

„Náramek někdo ukradl. A i když vy sama o něm moc vysoké mínění nemáte, ujišťuji vás, že pro některé lidi má nesmírnou cenu. Předpokládám, že ho budete chtít najít?“

„Samozřejmě.“

Lavinia nasadila svůj nejprofesionálnější úsměv.

„V tom případě vám tady s panem Marchem nabízíme své služby.“

Paní Rushtonová zaváhala a ostražitě se zamračila.

„Služby?“

„Když si nás najmete, pokusíme se ho pro vás vypátrat,“ vysvětlil Tobias.

„Očekáváte tedy, že vám za nalezení náramku vyplatím odměnu?“

„Takhle to obvykle funguje,“ přisvědčila Lavinia.

„Aha. Zatím si nejsem jistá. Abych se přiznala, celá ta záležitost mě trochu zaskočila. Už cítím, jak mi začínají pracovat nervy.“

Tobias si založil ruce v podpaží. „Domníváme se, že náramek je součástí vašeho dědictví. Musím vám však sdělit, že pro někoho, kdo se ve starožitnostech nevyzná, může být nesmírně obtížné uzavřít s překupníkem výhodný obchod. V branži se pohybuje spousta podvodníků a lumpů a to nemluvím o skutečných zločincích, kteří si podobnou šanci určitě nenechají uniknout.“

„Už jsem o tom slyšela.“ Paní Rushtonová se trochu vzpamatovala. „Strýc neustále opakoval, že člověk musí být při podobných transakcích nesmírně opatrný.“

„Měl pravdu,“ přitakal Tobias. „Ale já s paní Lakovou čirou náhodou takové kontakty v obchodě se starožitnostmi máme. Jestli se nám podaří Medúzu najít, rádi vám pomůžeme uzavřít s kupcem takovou dohodu, abyste za náramek dostala slušné peníze.“

„Samozřejmě za další drobnou odměnu,“ dodala rychle Lavinia.

Paní Rushtonové se v očích objevil mazaný výraz. Pomalu se posadila do křesla. „Přirozeně vám tuhle druhou částku vyplatím teprve po tom, až obdržím peníze za prodej náramku.“

„Přirozeně,“ přitakal Tobias. „Přejete si tedy, abychom vám ten náramek našli?“

Paní Rushtonová nad tou otázkou uvažovala pouhé dvě tři vteřiny. Pak rozhodně přikývla. „Najmu si vás pod podmínkou, že když ten náramek nenajdete, nebudu vám muset zaplatit ani jedinou penci.“

„To je pochopitelné,“ odpověděla Lavinia. „A teď, když jsme dořešili naše obchodní záležitosti, bych vám ráda, pokud by vám to nevadilo, položila pár otázek.“

„Jakých otázek?“

„Zmínila jste se, že máte slabé nervy a že máte sklon k hysterickým záchvatům.“

„Ano.“

„Když jsem vás přišla včera odpoledne navštívit, vaše hospodyně mi oznámila, že docházíte na pravidelnou terapii k mesmeristovi.“

„To je pravda,“ souhlasila paní Rushtonová. Oči jí zahořely nadšením. „K doktoru G. A. Darfieldovi. Musím říct, že je skutečně skvělý.“

Lavinia si vzpomněla na jeden inzerát, který si prohlížela.

„Všimla jsem si jeho nabídky v novinách. Tvrdí, že má vynikající výsledky především v léčbě hysterie u vdaných žen a vdov.“

„Ujišťuji vás, že jsem za ta léta navštívila mnoho lékařů a nejrůznějších léčitelů, ale nikdy jsem se necítila lépe než po terapii doktora Darfielda. Ani vám nedokážu popsat úlevu a klid, která mi jeho sezení přinášejí.“

„Můžu se vás zeptat, jestli jste někdy navštívila doktora Howarda Hudsona?“ otázala se Lavinia se zatajeným dechem.

„Hudson?“ Paní Rushtonová se zamračila. „Hudson?

Ne. Nikdy jsem o něm neslyšela. Také se specializuje na ženskou hysterii?“

Zatraceně, pomyslela si Lavinia. Byla přesvědčená, že odhalí spojení mezi paní Rushtonovou a Celeste Hudsonovou.

„Ta dáma, kterou zavraždili, byla jeho manželkou,“ vysvětlil Tobias. „Domníváme se, že byla do krádeže náramku nějakým způsobem zapletená.“

„Proboha!“ Paní Rushtonová si opět přitiskla dlaň na hruď. „Celá ta záležitost je čím dál podivnější.“ Vrhla na Tobiase obdivný úsměv. „Mám nesmírnou radost, že ho vyšetřuje džentlmen, který je tak silný a vitální jako vy, pane Marchi.“

Lavinia si odkašlala. „Já ten případ vyšetřuji také a chci vás ujistit, že jsem stejně silná a vitální jako pan March.“

Jakmile vešla do pracovny, Lavinia zamířila rovnou do baru pro sherry. Nalila dvě sklenice, jednu podala Tobiasovi a pak se uvelebila ve svém oblíbeném křesle.

Opřela si kotníky o podnožku a sledovala Tobiase, jak se opatrně sehnul, aby rozdělal oheň. Dneska ho noha nebolí, pomyslela si, nepochybně proto, že svítí slunce.

„Zatraceně!“ pronesla. „Byla jsem si tak jistá, že odhalíme spojení mezi paní Rushtonovou a Celeste Hudsonovou.“

„To by bylo až moc snadné.“ Tobias se přidržel krbové římsy a s její pomocí se narovnal. Dlouze se napil sherry. „Tenhle případ nenabízí jednoduché odpovědi.

Ale podívejme se na to z té světlé stránky. Máme dalšího klienta.“

„Díky mně.“

„To je pravda.“ Posměšně zvedl sklenici na její počest.

„Vedla jste to skvěle.“

„Mmm.“ Napila se sherry. „Bohužel jsem dospěla k závěru, že i když byla návštěva paní Rushtonové můj nápad, získali jsme tu zakázku díky pohledu na džentlmena tak silného a vitálního jako vy.“

„S radostí se dozvídám, že i já jsem k tomu dokázal něčím malým přispět.“

„Tak malé to zase nebylo,“ zamumlala do sklenice.

„Prosím?“

„Myslím, že paní Rushtonová se nás rozhodla najmout, protože usoudila, že ta část džentlmena, tak silného a vitálního jako vy, která ji zajímá, není vůbec malá.“

Usmál se. „Vy žárlíte.“

„Ta žena je dámskou verzí chlípníka. Připomíná mi mou bývalou zaměstnavatelku paní Underwoodovou.“

„Bez ohledu na sexuální sklony té dámy, to, že si nás najala, abychom našli Medúzu, podle všeho odpovídá na otázku, zda je, či není do krádeže zapletená.“

„Myslíte?“

„No tak, Lavinie, viděla jste přece, jak se tvářila po návratu ze strýcovy ložnice, když šla zkontrolovat náramek.

Očividně do té doby netušila, že je pryč.“

„Třeba je to vynikající herečka.“ Lavinia si opřela hlavu o zadní opěradlo. „Ale spíš s vámi souhlasím. Moje intuice mi říká, že se chovala přirozeně. Opravdu ji zmizení náramku ohromilo.“

„Přesně tak.“ Tobias došel k oknu a zadíval se do malé zahrady. „Teď už nám jen zbývá tu zatracenou Medúzu a vraha najít a můžeme si vybrat odměny od několika klientů.

Musím přiznat, že jsem tím případem nebyl zpočátku nadšený, ale postupně s potěšením zjišťuju, že bychom na něm mohli konečně něco vydělat.“

„Jaký navrhujete další postup?“

„Paní Rushtonová se domnívá, že má jediný klíč od sejfu v Banksově šatně, ale přistěhovala se do jeho domu teprve před několika měsíci. Je klidně možné, že služebnictvo ví víc, než madam tuší. Někteří z nich mohli mít k těm klíčům přístup celá léta.“

„Myslíte, že bychom je měli vyslechnout?“

„Určitě to neuškodí. Ale Banks má mnoho sloužících.

Zabere nám hodiny, než si se všemi promluvíme. Co kdybych tím úkolem pověřil Anthonyho? Bude to pro něj dobrá praxe.“

„Emeline ho může doprovodit. Jak už jsem vám říkala, díky svému šarmu dokáže z lidí vytáhnout to, co potřebuje.“

„Stejně tak Anthony. Myslím, že vytvoří skvělý tým.

Když už nic jiného, celá ta práce bude příšerně nudná.

Třeba je od detektivní kariéry odradí.“

Lavinia vzdychla. „Nedělejte si zbytečné naděje, pane.“

Tobias se pomalu otočil a trpce se na ni usmál. „Máte pravdu. Jedno nekonečné dopoledne strávené nudnými výslechy od ní ani jednoho z nich zřejmě neodradí, nemám pravdu?“

„Přesně tak. A jinak, co mám říct Howardovi? Abych byla upřímná, trochu se o něj bojím, Tobiasi. Je silně rozrušený.“

„Co kdybyste mu poradila, aby vyhledal kolegu mesmeristu, který by mu pomohl?“

„Myslím to vážně, pane.“

„Já taky.“

Upřeně se na něj zadívala. „Vy Howarda opravdu nemáte moc rád, co?“

„Podle mě ten muž v záchvatu žárlivosti pravděpodobně zavraždil svou ženu,“ odsekl Tobias. „Ne, nemůžu říct, že bych ho miloval.“

„Ráda bych vám připomněla, že se mnou nemusíte na tom případu spolupracovat.“

„To nejde a vy to dobře víte.“ Postavil se před ni, sevřel rukama postranní opěrky a sklonil se těsně k jejímu obličeji.

„Ten případ neopustím, pokud ho neopustíte vy.“

Když spatřila chladné odhodlání v jeho očích, zamrazilo ji. „Proč vlastně Howarda podezíráte? Nemáte žádný důkaz, že Celeste zavraždil.“

„Možná nemám důkaz, ale jsem si naprosto jistý, že k nám váš starý rodinný přítel není zcela upřímný. Jsem přesvědčený, že mu nejde o spravedlivé potrestání vraha své ženy. Využívá vás, abyste mu pomohla najít ten zatracený náramek.“

„Hloupost. Nesnášel jste Howarda ještě dřív, než Celeste někdo zabil. Přiznejte to.“

„Tak dobře, přiznávám. Toho chlapa jsem neměl rád ještě před tím, než Celeste objevili mrtvou, a teď mu věřím o to míň.“

„Já to věděla. Viděla jsem vám to na očích od prvního dne, kdy jsem vešla do salonu a našla vás tam s ním. Ale za živého boha nedokážu pochopit, kde se ve vás ta nenávist bere. Z jakého důvodu vám byl hned od začátku tak nesympatický?“

Chvilku měla dojem, že neodpoví. Uvědomovala si, jak silnýma rukama pevně svírá opěrky. Plochy a záhyby jeho obličeje vypadaly jako vytesány z kamene. U jiného muže by ji ta nehybnost, neproniknutelnost a neměnnost vyděsila.

Ale tohle byl Tobias. Věděla, že dokáže být nebezpečný, ale že jí by nikdy neublížil. Jedinou hrozbu představoval pro její srdce.

„Hudson vás chce,“ oznámil jí Tobias.

Nevěřícně na něj zírala. „Prosím?“

„Chce vás.“

„Zbláznil jste se? Proboha, pane, ten muž je starý rodinný přítel. Když jsem byla malá, brala jsem ho jako… jako vlastního strýce. Jsem si jistá, že on mě naopak považuje za svou neteř.“

„Ani jedno z toho nemění nic na skutečnosti, že vás chce.“

„Ale Howard nikdy… já nikdy… chci říct, že jsme nikdy –“ Lavinia se odmlčela a snažila se vzpamatovat.

„Ujišťuju vás, že Howard mi nikdy ani v nejmenším nenaznačil, že by měl o mě zájem. Nikdy se mnou o tom nemluvil.

Naopak byl na mé svatbě a přál mi hodně štěstí.

Nepochybuju, že to myslel vážně.“

„Tehdy možná ano. Třeba se něco změnilo, když vás znovu uviděl.“

„Tobiasi –“

„Jsou věci, které muž na muži okamžitě pozná. Hudson vás chce.“

„Opravdu, pane?“

„Opravdu.“ Tobias se pustil opěrek a napřímil se. Došel zpátky k oknu a opět se zadíval do zahrady. „Zoufale po vás touží.“

Teď, když už se nad ní neskláněl, dokázala konečně popadnout dech. Ale jeho absolutní jistota, se kterou to tvrdil, s ní otřásla.

„Říkáte, že některé věci muž na muži pozná,“ pronesla pevným tónem. „Totéž platí pro muže a ženu.“

„Co tím sakra chcete říct?“

Zabubnovala prsty na opěrku křesla a snažila se najít správná slova. „Žena obvykle ví, zda se muži líbí. Možná netuší, co se v něm odehrává, natož zda je, nebo není do ní zamilován, ale pozná, jestli ho fyzicky přitahuje. Takové věci se nedají zamaskovat.“

„Jen pokračujte, madam.“

„Pokud mě Howard chce, pak ne proto, že ke mně zahořel neovladatelnou vášní,“ pronesla suše. „To bych věděla.“

Tobias se k ní otočil a na rtech mu pohrával chladný, pobavený úsměv. „Jste si tím jistá?“

„Naprosto.“

„Já vaše přesvědčení nesdílím. Ale řekněme, že máte pravdu. Zbývá nám vyřešit velice zajímavou otázku.“

„Jakou otázku?“

„Jestli vás nechce do postele, tak proč tedy?“

„Tobiasi, jste ten nejpaličatější chlap, jakého jsem kdy poznala:“

Nevšímal si toho. „Protože vás můžu ujistit, madam, že Hudson vás v každém případě chce.“

15

Tobias vešel do příjemné jídelny s důvěrně známým pocitem spokojenosti a nedočkavosti. Venku lehce mžilo, ale tady bylo teplo a útulně. Ve vzduchu se vznášela lákavá vůně horké kávy, vajec a čerstvě upečených vdolků.

Emeline ho přivítala vřelým, půvabným úsměvem.

„Dobré ráno, pane. Jsem ráda, že vás opět vidím.“

„Slečno Emeline.“

Když se zadívala do prázdné haly za jeho zády, její úsměv pohasl. „Ach, vidím, že pan Sinclair s vámi nepřišel.“

„Asi za hodinku vás vyzvedne, abyste mohli zahájit výslechy Banksova služebnictva.“ Otočil se k Lavinii. „Dobré jitro, madam.“

Lavinia zvedla hlavu od ranních novin a chladně si ho změřila. Měla na sobě syté, temně fialové šaty s roztomilým krejzlíkem u krku. Zrzavé vlasy, na temeni půvabné hlavy vyčesané do módního uzlu, zakrýval krajkový čepeček.

Vybavilo se mu, jak se spolu milovali v zimní zahradě u Stillwaterových a jak ji držel nahou v náručí. Ty vzpomínky ho vzrušily. Přemítal, jestli někdy otupí vůči vlivu, který na něj má.

Usmál se. „Vaše oči mi připomínají smaragdové moře při východu slunce.“

„Prší, pro případ, že byste si toho nevšiml, pane.“

Emeline se na Lavinii káravě zamračila. „Nechápu, tetičko, proč se chováte tak nezdvořile. Pan March vám složil půvabnou poklonu.“

„Ne, nesložil.“ Lavinia otočila stránku v novinách. „Poznámka o mých očích je jen další část ďábelského experimentu, který na mě zkouší.“

Emeline byla evidentně zmatená. „Experimentu?“

„Pan March se snaží být šarmantní a ovlivnit mě tak, abych bez protestů plnila jeho instrukce a příkazy týkající se mých obchodních záležitostí.“

Emeline se na Tobiase zaraženě zadívala a mlčky čekala na vysvětlení.

Odsunul si židli a mrkl na ni. „Jak můžete vidět z jejího milého přivítání, můj mazaný plán funguje. Roztála jako vosk.“ Natáhl se pro konvici s kávou.

Lavinia prudce složila noviny. „Většinou návštěvy při snídani nepřijímáme, pane.“

„To jsem netušil.“ Natřel si vdolek máslem. „V poslední době u vás snídám často. Člověk by si myslel, že jste si už zvykla vídat mě v tuhle ranní hodinu u svého stolu. Paní Chiltonová v každém případě ano. Všiml jsem si, že dokonce prostírá jedno místo navíc.“

„Opravdu? A já si všimla, co nás ty vaše snídaně stojí.

Začínají nám lézt do peněz.“

„Že by vám docházely zásoby?“ Nabral si plnou lžičku hroznového džemu. „Nedělejte si starosti. Řeknu Whitbymu, aby vám sem nějaké zásoby poslal.“

„O to nejde,“ namítla Lavinia.

S chutí se zakousl do vdolečku. „Tak proč o tom mluvíte?“

Emeline se zachichotala. „Tetička má dneska ráno špatnou náladu, pane. Nevšímejte si jí.“

„Díky, že jste mě varovala.“ Spolkl sousto v ústech.

„Vůbec bych to nepoznal, kdybyste mě na to neupozornila.“

Lavinia obrátila oči ke stropu a opět začala číst noviny.

„Nevadí,“ pronesla rychle Emeline. „Prosím, vysvětlete podrobněji úkol, který nás s Anthonym dneska čeká.“

„Paní Rushtonová souhlasila, že můžete vyslechnout její služebnictvo,“ začal Tobias. „Potřebujeme vědět, jestli měl někdo z nich přístup ke klíči od sejfu v Bankově šatně.“

„Chápu. Myslíte si, že některý by mohl být v té krádeži náramku zapletený.“

„Musíme tu možnost vyloučit. Ale je třeba, abyste postupovali s Anthonym při výslechu citlivě. Nikdo ze služebnictva vám určitě rovnou neoznámí, že o té záležitosti něco ví.“

„To jistě ne.“ Emeline se nemohla dočkat, až se pustí do práce. „Budeme jednat opatrně a uváženě.“

„Nezapomeňte si dělat poznámky, i když vám detaily, které zjistíte, nebudou připadat důležité. Někdy může být pro řešení případu zásadní i ta nejmenší informace.“

„Budu všechno pečlivě zapisovat,“ ujistila ho Emeline.

Tobias se podíval na Lavinii. „Co máte dneska v plánu vy, madam?“

„Musím dneska odpoledne vyřídit několik pochůzek," pronesla Lavinia s neurčitým výrazem a dál četla noviny.

„Zřejmě navštívím paní Doveovou, abych zjistila, jestli ji v souvislosti s případem nenapadlo něco nového. A co vy, pane?"

„Mám v úmyslu se znovu sejít s Crackenburnem a Usměvavým Jackem," odpověděl. Taky se mohl vyjádřit neurčitě, napadlo ho.

Aniž zvedla hlavu, přikývla. „To je skvělé."

O tom není pochyb, pomyslel si. Lavinia měla soukromý plán a hodlala ho dneska uskutečnit. Okamžitě to poznal z jejího chování.

Spolupracovat s Lavinií byla velice náročná záležitost, protože musel nejen hledat odpovědi pro své klienty, ale současně na ni dávat pozor.

Temně zelené dveře se otevřely právě v okamžiku, kdy Lavinia začala stoupat po schodech. Z domu, kde sídlila ordinace doktora Darfielda, se vynořila jakási žena. Tváře měla zrůžovělé a v jasných očích veselý výraz.

„Dobrý den." Když ji dáma míjela, vrhla na Lavinii přátelský úsměv. „Dneska je venku krásně, že?"

„Nádherně," zamumlala Lavinia.

Dáma se svižným krokem vzdalovala jako živoucí pocta léčitelských schopností doktora Darfielda. Lavinia ji chvíli sledovala a vzpomněla si, jak nadšeně hovořila o jeho terapii paní Rushtonová.

Ten lékař očividně dokázal ve svých pacientkách probudit radost ze života.

Lavinia došla k domovním dveřím a zabušila na klepadlo.

Stále jí vrtalo hlavou, proč se vlastně vydala doktora Darfielda navštívit. Možná to nějak souviselo s jejím velkým včerejším zklamáním. Byla si tak jistá, že léčba paní Rusthonové u mesmeristy představuje spojení s Celeste.

Jen těžko se vzdávala nápadu, který považovala za klíč k řešení případu.

Dveře se téměř okamžitě rozlétly. Usmál se na ni velice pohledný mladík. Byl oblečený podle poslední módy v hnědém sametovém kabátu, žluté vestě a plizovaných kalhotách a na krku měl umně naaranžovanou vázanku.

Jeho plavé vlasy, na kterých evidentně zapracoval kulmou, byly samá kudrlinka. Umělecky načechrané lokny mu padaly do očí

zdánlivě nedbalým způsobem, který však očividně vyžadoval spoustu času před zrcadlem.

„Dobrý den, pane. Ráda bych mluvila s doktorem Darfieldem.“

„Máte s ním sjednanou schůzku?“

„Bohužel ne.“ Rychle vstoupila do haly a usmála se na něj dřív, než stačil vymyslet, jak jí zdvořile přibouchnout dveře před nosem. „Dneska ráno jsem se cítila tak příšerně, že jsem se rozhodla vyhledat odbornou pomoc. Jestli si okamžitě nepromluvím s lékařem, hrozí mi hysterický záchvat. Doufám, že se vám podaří najít pro mě v rozvrhu doktora Darfielda pár minutek.“

Mladík se zatvářil zkormouceně. „Hluboce lituji, ale doktor Darfield má dnes spoustu práce. Nemohla byste přijít zítra?“

„Obávám se, že ho musím vidět hned teď. Skutečně se necítím dobře. Jsem na zhroucení.“

„Já vás sice chápu, ale –“

Vzpomněla si na znění inzerátu doktora Darfielda, který kladl důraz na vdovy a vdané ženy. „Nedávno jsem ovdověla a myslím, že se na mě negativně podepsal právě pocit osamění.“ Poklepala si na kabelku. „Za to, že mě pan doktor přijme bez předchozí objednávky, jsem samozřejmě ochotná zaplatit něco navíc.“

„Chápu.“ Mladík se na kabelku zamyšleně zadíval.

„Předem?“

„Samozřejmě.“

Povzbudivě se na ni usmál. „Co kdybyste se posadila v recepci a já se podívám do diáře. Možná bych pro vás pár volných minutek u doktora Darfielda přece jen našel.“

„Ani nevíte, jak jsem vám za to vděčná.“

Asistent ji uvedl halou do recepce a zmizel. Lavinia se posadila, sundala si klobouček a s profesionálním zájmem si prohlížela okolí.

Byla zvyklá, že většina mesmeristů se snažila v čekárně vytvořit uklidňující, chlácholivé prostředí. Ale architekt doktora Darfielda se rozhodl pro dramatičtější pojetí.

Zdi pokrývaly velké nástěnné malby zachycující výjevy z římských lázní. Obrazy smyslných, spoře oděných dam, které dováděly ve vodě, rámovaly obdivuhodně namalované klasické sloupy.

V rozích místnosti stálo nespočet soch lidí ve skutečné velikosti. Poznala, že jde o reprodukce velice půvabných postav nahých řeckých a římských bohů. Při důkladnější prohlídce si všimla, že jsou bohové mimořádně obdaření.

Trochu se podobají soše, kterou výhodně prodala během svého pobytu v Itálii, pomyslela si.

Řecké vázy, které stály na oknech, zdobily červené postavy milenců zachycených v nejrůznějších erotických polohách.

Po nahých řeckých a římských bozích panovala v obchodě se starožitnostmi stálá poptávka, ale Lavinii trochu překvapilo, že takové postavy vidí tady, v čekárně mesmeristy.

Upoutal ji tichý mužský hlas, který zaslechla z hloučku lidí v rohu místnosti. Kolem mladíka, který, jestli to bylo vůbec možné, byl ještě pohlednější než asistent u dveří, seděly tři dámy, zřejmě pacientky. Předčítal jim z knihy v kožených deskách.

Lavinia ty verše znala. Pocházely z jednoho Shakespearova eroticky laděného sonetu. Potěšená vyhlídkou, že si vyslechne citlivě přednesenou báseň, si zvedla sukně a chtěla se přesunout na jinou židli blíž ke skupince.

V tu chvíli se dveře čekárny opět otevřely. Plavovlasý asistent pokynul Lavinii.

„Doktor Darfield vás očekává," pronesl tichým hlasem.

„Skvělé." Protože už stála, zamířila jiným směrem, než měla původně v úmyslu a prošla dveřmi do haly.

Asistent za ní neslyšně zavřel dveře a ukázal hlavou ke schodišti.

„Doktor Darfield má ordinační místnosti v prvním patře," pronesl. „Pojďte za mnou, prosím, ukážu vám je."

„Děkuji."

Vrhl na ni okouzlující úsměv. „Ale musím vás požádat, abyste zaplatila slíbenou částku předem."

„Samozřejmě." Lavinia otevřela kabelku.

Obchodní transakce proběhla s ohromující rychlostí.

Když bylo po všem, asistent ji doprovodil po schodech nahoru.

Na chodbě se zastavil u jedněch dveří, otevřel je a pokynul rukou dovnitř.

„Posaďte se, prosím, do křesla. Doktor Darfield hned přijde."

Lavinia vešla do ordinace a ocitla se ve spoře osvětlené místnosti. Přes okna visely těžké závěsy. Na stolku hořela jediná svíčka. Vzduch byl prosycen vůní kadidla.

Dveře se za ní tiše zavřely. Když se v šeru rozkoukala, spatřila uprostřed místnosti velké, polstrované křeslo se zvláštní sklápěcí podnožkou a širokými opěrkami. U křesla stálo na pojízdném vozíku podivně vyhlížející mechanické zařízení s klikou.

Odložila si klobouk a zamířila k polstrovanému křeslu.

Bylo velice pohodlné, dokonce i se sklopenou podnožkou.

Dveře se otevřely právě v okamžiku, kdy se Lavinia sehnula, aby zjistila, jak podnožka funguje.

„Paní Lakeová? Já jsem doktor Darfield."

„Ach." Jakmile uslyšela jeho hluboký, zvučný hlas, rychle se napřímila.

Na prahu stál vysoký, rozložitý muž, oblečený v modrém hábitu s exotickým vzorem. Díky svému oděvu vypadá jako skutečný Mesmerův žák, pomyslela si. Četla záznamy lidí, kteří měli tu čest, že mohli toho velkého muže pozorovat při práci. Podle nich si Mesmer oblíbil splývající róby, sporé osvětlení a v pozadí hudbu, kterou produkovali pohlední mladíci. Někteří jeho kolegové si také všimli velkého množství žen, které se k němu na terapie hrnuly, vzpomněla si.

Hnědé vlasy měl Darfiel ostříhané tak, že podtrhovaly jeho hluboký, pronikavý pohled a dávaly vyniknout dokonalému profilu. Není tak hezký jako jeho asistenti, usoudila Lavinia, ale je mnohem zajímavější, možná proto, že není tak mladý jako oni. Napadlo ji, že dosáhla věku, kdy ji muž s několika vráskami v koutcích očí a obličejem poznamenaným životními zkušenostmi přitahuje mnohem víc než mladíček s hladkou tvářičkou.

Vděčně, jak doufala, se na něj usmála, tak jak by se usmála dáma na svého lékaře, kdyby měla pocit, že se každou chvíli zhroutí.

„Jsem vám nesmírně vděčná, že jste mě nenechal dlouho čekat," hlesla.

Doktor Darfield vešel do místnosti a zavřel za sebou dveře. „Můj asistent mi sdělil, že se necítíte dobře. Pochopil jsem, že jde o naléhavý případ."

„Ano, v poslední době jsem stále ve stresu a mám strach, že to už dlouho nevydržím. Doufám, že mě toho napětí a úzkosti dokážete zbavit."

„Udělám, co bude v mých silách." Darfield zvedl svíčku a donesl ji k místu, kde seděla. „Smím se zeptat, jak jste se o mě dozvěděla?"

„Zahlédla jsem váš inzerát v novinách," odpověděla, protože se nechtěla zmiňovat o paní Rushtonové.

„Aha." Posadil se na židli proti ní tak, že měl kolena těsně u jejích. Podíval se na ni přes plamen svíčky. V šeru byly jeho oči ještě

pronikavější. „Takže jste nemluvila s některou z mých dalších klientek?“

„Ne.“

„Dobře tedy. V tom případě bych vám měl svou terapii trochu vysvětlit. Je nutné, abyste se uvolnila a dívala se přímo do plamene.“

Neměla v úmyslu se od něho nechat zhypnotizovat.

Stejně nebyla podle svých rodičů, kteří se o to několikrát pokusili, vhodným subjektem. Ale kdysi se mesmerismu sama věnovala, proto věděla, jak hypnóza u jiných lidí vypadá.

Rozhodla se ji předstírat, aby mohla pozorovat doktora Darfielda při práci. I kdyby se ukázalo, že její návštěva vyšetřování případu nijak nepomohla, vždycky bylo zajímavé sledovat, jak léčí jiný kolega z oboru.

„Ženy mají citlivé nervy, protože je příroda obdařila mnohem větší jemností a zranitelností.“ Doktor Darfield měl tichý, hluboký, melodický hlas, se kterým by slavil na divadle obrovský úspěch. „To platí zejména u vdov, jako jste vy, kterým chybí přirozená péče manžela.“

Zdvořile přikývla a snažila se zamaskovat netrpělivost.

Příslušníci lékařské profese se obvykle domnívali, že přecitlivělost žen spolu s mnoha dalšími neurčitými symptomy označovanými souhrnným názvem ženská hysterie způsobuje nedostatek pravidelného pohlavního styku. Byl to, jak věděla, velice starý a pečlivě zdokumentovaný názor.

„Když pacientka prožije během léčebné terapie krizi, tělo se příznaků úzkosti, nervozity, deprese a dalších nervových projevů zbaví.“

„Krizi?“

„Ano. My lékaři to odborně nazýváme hysterický záchvat.“

„Už jsem ten termín slyšela,“ pronesla.

To byla pravda, ale poprvé za celou dobu ji napadlo, jestli její nápad předstírat hypnózu nemá i stinné stránky.

Nikdy na vlastní oči neviděla, jak se žena při hysterickém záchvatu chová, a proto si nebyla jistá, jestli ho dokáže napodobit.

Potíž byla v tom, že mezi léčiteli využívajícími mesmerismus existovaly, pokud šlo o způsoby a metody, obrovské rozdíly. Lavinia se svou techniku naučila od rodičů, kteří pochybovali, že by mohly být vyvolané záchvaty hysterie při terapii užitečné. Otec často říkal,

že reakce, ať je jakkoli dramatická, dokáže pacientce ulevit nanejvýš krátkodobě.

„Hysterický záchvat uvolní překážku v proudění přirozené tělesné energie," pokračoval doktor Darfield hlubokým hlasem. „Nemusíte se ničeho bát. Jak vím od svých pacientek, projevuje se to jako příjemné chvění, po kterém se dostaví pocit hlubokého klidu a míru. Podle Mesmera a mnoha dalších zkušených lékařů jde o velice účinný způsob léčby."

„Chápu."

„A teď, abychom dosáhli co nejlepšího výsledku, se musíte co nejvíc uvolnit."

Naklonil se k ní a uchopil páčku na straně křesla, které si nevšimla. Když ji otočil směrem k sobě, podnožka se okamžitě zvedla. Lavinia v duchu nad tím chytrým zařízením žasla, když vtom si všimla, že Darfield vstal a postavil se jí za záda.

Zaslechla, že otočil další páčkou a současně se opěradlo křesla o několik stupňů sklonilo.

Zničehonic se ocitla v relaxační poloze. Je to poněkud znervózňující, usoudila, ale celkem pohodlné. Díky tomu se jí také změnil úhel pohledu a zírala teď na strop. Poprvé za celou dobu si všimla, že zachycuje oblohu za soumraku s nadýchanými růžovými obláčky a roztroušenými hvězdami.

„Velice zvláštní křeslo," poznamenala.

„Sám jsem je navrhoval."

Doktor Darfield se přesunul k boku křesla. Příjemným tónem pokračoval ve výkladu o křehké ženské konstituci a o tom, jak je pro dospělou dámu nepřirozené, když nemá možnost žít pravidelným, zdraví prospěšným manželským životem. Vysvětlil jí, že u mnoha vdaných žen se podobné hysterické symptomy objevují také proto, že se jim manželé nevěnují dostatečně často. Poznala tichý, autoritativní tón, který se používal k vyvolání lehké hypnózy a snažila se podle toho tvářit.

„Teď, prosím, sledujte plamen," pronesl doktor Darfield jemným, ale velice pevným hlasem.

Zvedl svíčku, aby ji mohla vidět a pomalu s ní začal ve vzduchu kroužit.

„Myslete na nejcitlivější a nejzranitelnější oblast každé ženy," mumlal Darfield. „Právě tam je blok, který dámám způsobuje

zdravotní problémy. Aby se vám ulevilo, musím ten pocit napětí uvolnit.“

Věděla, že by měla na plamínek soustředit svou pozornost.

Zdvořile ho sledovala pohledem.

Darfield se svíčkou pomalu, pravidelně opisoval kruh ve vzduchu. Za plamenem svíčky na ni upíral pronikavý pohled.

„Odevzdáte se mému léčivému dotyku, paní Lakeová.“

Jeho hlas, stále sladký jako med, nabral na autoritativnosti.

Naklonil se nad křeslo a na paži jí lehce spočinuly záhyby jeho hábitu.

„Teď svíčku odložím.“ Položil svíčku na sousední stolek, ale ani na okamžik z ní nespustil zrak. „Zavřete oči a necháte se vést mým hlasem a dotykem.“

Poslušně sklopila víčka, ale ne úplně.

„Nemyslete na nic jiného, než na nahromaděné napětí v té jemné, nesmírné citlivé části vašeho těla.“ Darfield zvedl ruku a přitáhl vozík, na kterém stál mechanický přístroj, ke křeslu s Lavinií. „Cítíte blok a výsledné napětí, které se tam nahromadilo. Nepotlačujte ho. Nechte ho sílit a mohutnět. Brzy vás toho napětí, horkého pocitu, který negativně působí na vaše nervy, zbavím.“

Lavinia zpod víček sledovala, jak uchopil nějaký kelímek s mastí a sundal víčko. Vzduchem se začala šířit nádherná vůně. Zřejmě půjde o nějaký květinový olej, usoudila.

„Vynalezl jsem geniální zařízení, které mi umožnilo zdokonalit tradiční mesmerické techniky, kterými se vždy ženská hysterie léčila,“ pokračoval Darfield. „Jak brzy zjistíte, s vysokou účinností a mimořádnou efektivností pomáhá odstraňovat napětí ve spodní části těla.“

Začínám z toho mít nepříjemný pocit, blesklo Lavinii hlavou.

Darfield sáhl dolů a zatáhl za další páčku. Podnožka se okamžitě rozdělila na dvě části, které se rozestoupily do stran. Když si uvědomila, že jí to zařízení roztáhlo nohy několik centimetrů od sebe, ztuhla. Téměř jako by se chystala vyskočit na koně.

Vyděsilo ji to. Věděla, že sukně šatů jí stále sahají až ke kotníkům, ale v každém případě se v té poloze cítila trapně.

Je to zkušený praktik, připomněla si. Profesionál, který už pomohl spoustě žen. Jeho klientky o něm mají nesmírně vysoké mínění.

Poprvé za celou dobu ji napadlo, kam až je ochotná ve své roli pacientky zajít.

Doktor Darfield posunul úzký vozík dopředu a umístil jí ho mezi nohama. Lavinia skrz závoj řas spatřila, že na konci dlouhé kovové ruky, která vyčnívala z mechanického přístroje, se nachází měkce vyhlížející kartáček.

Darfield několikrát zatočil klikou, zřejmě aby se ujistil, že hladce funguje.

Když klikou pohnul, dlouhé kovové rameno s kartáčkem na konci se rychle otočilo.

„Teď pomocí svého vynálezu zkontroluji proudění živočišného magnetismu ve vašem těle," vysvětlil Darfield.

„Představte si ty magnetické vlny jako řeku, která musí protrhnout přehradu, aby se dostala do klidného, tichého jezírka. Představte si tohle lékařské zařízení jako nástroj, který tu vnitřní povodeň uvolní. Odevzdejte se terapii, madam. Jste v rukou lékaře."

Jednou rukou ji uchopil za lem sukní a začal jí je zvedat ke kolenům. Druhou rukou jí posunul mechanický přístroj dál mezi nohy. Už pochopila, jaké místo hodlá masírovat otáčejícím se kartáčkem, aby ji zbavil takzvaného napětí.

„Doktore Darfielde! Okamžitě toho nechte!" Prudce se posadila, přitáhla nohy k sobě a seskočila z křesla. „To by stačilo."

Otočila se, aby na něj viděla a zjistila, že ji ustaraně pozoruje.

„Uklidněte se, madam. Opravdu máte silně pocuchané nervy."

„Obávám se, že se s tím budu muset smířit. Vaše metody se mi ani trochu nelíbí, pane. Nemám v úmyslu se od vás nechat léčit tím podivným zařízením."

„Madam, ujišťuji vás, že mé metody jsou v naprostém souladu s výzkumy moderní vědy a stoletími lékařské praxe. Proč by pak každý významný lékař od velkého Galena z Pergamonu po samotného uznávaného Culpepera doporučoval jako nejvhodnější léčbu ženské hysterie a nervových poruch právě povzbuzující masáž této oblasti?"

„Podle mého názoru jde o velice intimní způsob masáže."

To ho očividně urazilo. „Musím vám sdělit, že na mé terapii není absolutně nic závadného. Udělal jsem jedině to, že jsem zlepšil staromódní manuální techniku, kterou lékaři odpradávna používali. Toto moderní mechanické zařízení poskytuje mým pacientkám mnohem efektivnější formu léčby."

„Pochybuji, že jde v tomhle případě o efektivnost."

„Samozřejmě, že jde o efektivnost, když se v tomhle oboru snažíte slušně uživit.“ Pevně stiskl rty. „Než jsem své zařízení vylepšil, některým mým pacientkám trvalo skoro hodinu, než dosáhly vyvrcholení. Máte vůbec představu, kolik manuálního úsilí to z mé strany vyžadovalo?

Tahle práce je příšerná fuška, madam.“

„Práce.“ Mávnutím ruky ukázala na sklápěcí křeslo a mechanický přístroj. „Vy tomuhle říkáte práce?“

„Samozřejmě, že tomuhle říkám práce. Myslíte si, že je snadné přivádět nekonečnou řadu pacientek stále dokola k vyvrcholení? Řeknu vám, madam, že někdy mám ruku tak vysílenou a rozbolavělou, že si na ni musím dát v noci teplý obklad.“

„Nečekejte, že vás budu litovat.“ Sebrala ze stolku klobouk a zamířila ke dveřím. „Zdá se, že vám ta vaše terapie celkem slušně vynáší.“

„Nestěžuji si, i když do boháče mám daleko. Bohužel se mi až dosud nepodařilo přilákat pacientky z nejvyšších společenských kruhů. Jedině na těch se totiž dají vydělat slušné peníze.“

„To vím moc dobře.“ Odmlčela se, protože se jí proti její vůli zmocnila zvědavost. „Chcete tím říct, že vaše úžasné inzeráty v novinách k vám exkluzivnější klientelu nepřilákaly?“

„Bohatí lidé vždycky chtějí doporučení od někoho, kdo se pohybuje stejně jako oni ve vysokých kruzích,“ zamumlal.

Nemohla si pomoct, ale bylo jí ho líto. „Doporučení jsou vždycky problém, že?“

„Ano.“ Odmlčel se. „Ale teď bychom se měli vrátit k vašim přecitlivělým nervům, madam. Ujišťuji vás, že pokud mi dovolíte, abych použil svůj mechanický přístroj –“

„Ne, děkuji.“ Při té představě se otřásla a prudce otevřela dveře. „Myslím si, že by mé citlivé nervy léčbu vaším přístrojem neunesly. Nashledanou, doktore Darfielde.“

Proklouzla mezi dveřmi a chvatně zamířila ke schodům.

V přízemí se málem srazila s plavovlasým asistentem.

Okamžitě se vzpamatoval a podržel jí domovní dveře.

Když scházela po schodišti na ulici, snažila se tvářit přirozeně a nonšalantně. Dokonce se jí podařilo zdvořile usmát na ženu, která ji cestou k zeleným dveřím míjela.

Ale měla co dělat, aby ten výraz dokázala udržet.

Dospěla k závěru, že návštěva mesmeristy paní Rushtonové nebyl právě nejskvělejší nápad. Ještě štěstí, že se o svém plánu nezmínila dneska při snídani Tobiasovi.

Alespoň mu teď nemusí referovat, jak návštěva dopadla.

Svižně prošla kolem tmavého ústí uličky, takže si muže stojícího ve stínu téměř nevšimla. Když jí zatarasil cestu, leknutím nadskočila.

„Tobiasi."

„Den jako dělaný na vycházku, nemám pravdu?" prohodil Tobias.

„Copak se musíte schovávat v tmavých zákoutích? Přísahám, že jsem málem dostala hysterický záchvat. Co vás to proboha napadlo?"

„Nedokázala jste odolat pokušení proklepnout si toho doktůrka osobně, co?" Tobias se neobtěžoval zamaskovat ironický úsměv. „Nechala jste se od Darfielda zhypnotizovat?"

„Ne. Čirou náhodou nejsem vhodný objekt."

„To mě nepřekvapuje. Jen těžko byste se dokázala podvolit cizí vůli."

„Stejně jako vy," odsekla. „Jen si vzpomeňte, jak tvrdohlavě jste mě odmítal, kdykoliv jsem vám nabídla, že vám ulevím od těch vašich bolestí v noze."

„Už mnohokrát jste mi poskytla báječnou úlevu jiného druhu, madam. Jsem s vaší léčbou hluboce spokojen."

„Je to mnohem méně humorné, než si zřejmě myslíte," utrousila. „Co tady děláte? Proboha, pane, že vy jste mě sledoval?"

„Musím připustit, že jsem byl trochu zvědavý. Tak co?

Zjistila jste něco užitečného?"

„Náš první klient je mesmerista a oběť vraždy o mesmerismu také něco věděla," pronesla upjatě. „Fakt, že jedna naše další klientka paní Rushtonová navštěvuje čirou náhodou mesmeristu, mě, přiznávám, zaujal. To vy jste mě naučil, abych si všímala drobností."

„Vzhledem k množství lidí, kteří si u mesmeristů léčí slabé nervy, by mě spíš překvapilo, kdyby paní Rushtonová žádného nenavštěvovala," poznamenal suše. „No tak? Jste spokojená s tím, co jste u doktora Darfielda zjistila?"

Lavinia si odkašlala. „Celkem ano."

„Víte jistě, že Darfield není šarlatán?"

„Samozřejmě."

Tobias se zamyšleně ohlédl na zelené dveře. „Soudě podle lidí, které jsem k němu viděl vcházet, když jsem tu na vás čekal, se zřejmě specializuje výhradně na dámskou klientelu."

„Ano. Vlastně máte pravdu. Je odborníkem na léčbu ženské hysterie.“

„Co to vlastně ta ženská hysterie je? To by mě fakt zajímalo.“

„To se dá laikovi jen těžko vysvětlit,“ odpověděla Lavinia chladným tónem. „Ve stručnosti se dá říct, že pro lékaře a mesmeristy je to mimořádně výnosná nemoc, protože pacientka na tu chorobu neumře, ale ani se z ní neuzdraví.

Vždycky vyžaduje dlouhodobou léčbu.“

„Což je případ paní Rushtonové.“

„Ano.“

„Na té profesi přece jen něco je.“ Chytil ji za loket a zamířil s ní na opačnou stranu ulice. „A jak doktor Darfield tu ženskou hysterii léčí?“

„Proč vás ta tajemná nemoc najednou tak zajímá?“

„Všiml jsem si totiž, že dámy, které kráčely do jeho ordinace, vyběhly vždy po schodech s obrovskou nedočkavostí.

Taky si vzpomínám, jak nadšeně o jeho léčbě hovořila paní Rushtonová. Soudím, že Darfieldova terapie je nejen účinná, ale také bezbolestná.“

„To máte pravdu.“

Přinutil ji, aby se zastavila a přes hlavu se jí zadíval na zelené dveře na protější straně ulice. Nebezpečně zamyšlený výraz v jeho očích se jí ani trochu nelíbil.

„Taky mi neuniklo, že jste před chvilkou seběhla po hlavních schodech, jako by vám za patami hořelo. Už jste se nemohla dočkat, až budete venku.“

„Spěchala jsem, protože musím dnes odpoledne zařídit spoustu věcí.“

„Co se tam stalo, Lavinie?“

„Nic důležitého,“ odpověděla s lhostejným výrazem.

„Přesně jak jste tušil, návštěvy paní Rushtonové u doktora Darfielda jsou zcela bezvýznamné a s naším případem nijak nesouvisejí.“

„Určitě nedošlo k ničemu, o čem bych měl vědět?“

„Tobiasi, přísahám, že někdy jste jako buldok.“ Pak se podívala na hodinky, které měla připevněné na peleríně.

„Proboha, ten čas letí jako splašený. Chtěla jsem ještě cestou domů nakoupit.“

„Ještě k těm Darfieldovým metodám –“

„Nedělejte si starosti, pane. Ujišťuju vás, že metoda doktora Darfielda, kterou léčí dámám slabé nervy, odpovídá tradiční, běžně používané lékařské a mesmerické praxi.“

16

Zatímco Anthony vyslýchal zahradníka, Emeline sluhu pečlivě pozorovala. Bylo jí toho chudáka líto. Stál uprostřed kuchyně, nervózně žmoulal čepici a bylo zřejmé, že jeho krátké odpovědi jim v ničem nepomohou. Byl očividně nesvůj, ačkoli Anthony se k němu snažil stejně jako k jiným sloužícím chovat zdvořilým, uklidňujícím způsobem.

„Nevšiml jste si, že by někdo vešel v neobvyklou dobu do šatny Jeho lordstva? Třeba pozdě v noci?“ zeptal se Anthony.

„Nikdy jsem tu šatnu neviděl. Vlastně jsem neviděl ani jeho ložnici. Nikdy jsem totiž nahoře nebyl.“ Zahradník obrátil oči ke stropu, jakoby se díval k neviditelnému metafyzickému království. „Pracuju tu sedmnáct let. Kuchyň je jediná místnost, do který jsem kdy vstoupil.“

„Samozřejmě,“ pronesla přesvědčeně paní Rushtonová, která seděla v čele dlouhého, dřevěného stolu. „Zahradníci nemají v domě co dělat.“

Anthonymu se napjaly svaly na čelisti. Emeline cítila jeho netrpělivost. Nebylo to poprvé, co ho paní Rushtonová přerušila.

Vyšetřování, do kterého se s Anthonym s takovým elánem ráno pustili, k ničemu nevedlo. Nikdo ze služebnictva se neodvážil mluvit otevřeně. Všichni tonuli v rozpacích a Emeline tušila proč. Ne že by se snad služebné, zahradníci a hospodyně něčím provinili. Mohla za to paní Rushtonová, která trvala na své přítomnosti u výslechu.

Anthony poděkoval zahradníkovi, který se už viděl za dveřmi. Zachytil Emelinin pohled a lehce zavrtěl hlavou.

S povzdechem zavřela poznámkový blok.

„Takže tenhle byl poslední,“ pronesla paní Rushtonová.

„Zjistil jste něco užitečného, pane Sinclaire?“

Anthony na ni vrhl vítězoslavný úsměv, kterým však podle Emeline nedokázal zamaskoval svůj podrážděný výraz.

Ale paní Rushtonová si toho zřejmě nevšimla. Anthony ji očividně fascinoval. Od té doby, co se jí představil, si vlastně přestala Emeline všímat. Kdykoli pohlédla jeho směrem, co dělala dost často, objevil se jí v očích zvláštní pohled.

Emeline usoudila, že kdyby se takhle díval džentlmen na dámu, považovala by ho za zpustlíka a zhýralce nejhoršího druhu.

„To se dozvíme, až srovnáme naše poznámky s poznámkami pana Marche a paní Lakeové," vysvětlil Anthony.

„Moc vám děkujeme, že jste si na nás dneska dopoledne udělala čas, paní Rushtonová."

„To nestálo za řeč." Paní Rushtonová vstala. Ani na okamžik nespustila z Anthonyho pohled. „Dáte mi ihned vědět, když o náramku něco zjistíte, že?"

„Samozřejmě."

„Byla bych moc ráda, kdybyste mi to přišel oznámit osobně, pane Sinclaire," pronesla paní Rushtonová a důvěrně ztišila hlas. „Cítím, že s vámi mohu o všem mluvit, pane. Velice mě uklidňuje, že tenhle případ pomáhá vyšetřovat džentlmen tak silný a vitální jako vy."

„Děkuji za projevenou důvěru, madam." Anthony vrhl na Emeline naléhavý pohled a zamířil ke kuchyňským dveřím. „V každém případě vás budeme o průběhu vyšetřování pravidelně informovat."

„Nedáte si před odchodem šálek čaje?" vyhrkla paní Rushtonová.

Anthony otevřel ústa. Emeline věděla, že hodlá její nabídku odmítnout. Vyskočila ze židle a očima mu zoufale naznačila, aby to nedělal.

Když zachytil její mlčenlivý signál, zaváhal a nakonec se neochotně podvolil.

Emeline se rychle otočila na paní Rushtonovou. „Madam, bylo by ode mě moc troufalé požádat vás, jestli by mi váš zahradník neukázal před odchodem zahradu? Naprosto mě okouzlila. Zahradničení je totiž můj koníček."

Paní Rushtonová znejistěla.

„Zatímco si budu prohlížet vaše rostlinky a bylinky, pan Sinclair by si s vámi mohl vypít šálek čaje," dodala Emeline medovým tónem.

Paní Rushtonová se usmála. „Ale samozřejmě. To je báječný nápad. Jen klidně běžte."

„Děkuji." Emeline uložila záznamník a tužku do kabelky a vstala. „Nezdržím se dlouho."

Když vycházela ze dveří, Anthony na ni vrhl nešťastný pohled. Předstírala, že si ho nevšimla.

O dvacet minut později se jim konečně podařilo z toho skličujícího sídla uniknout. Anthony měl na tváři otrávený výraz.

Emeline bylo jasné, že jeho špatná nálada souvisí s neúspěšným vyšetřováním jen zčásti.

„Doufám, že máte hodně závažný důvod, proč jste mě nechala s tou příšernou ženskou takovou dobu samotného," zavrčel.

„Příšernou? Jak tohle můžete říct? Očividně jste paní Rushtonovou okouzlil. Nevěnovala mi nejmenší pozornost, jen si vzpomeňte a podle mě napíše sonet nebo ódu na vaši sílu a vitalitu."

„Na žertování nemám náladu." Nečekaně pevně ji chytil za loket a zamířil s ní do parku.

Emeline napadlo, že je to poprvé, kdy vidí Anthonyho rozčileného. Tahle jeho nová povahová stránka ji překvapila.

„Proboha," zamumlala, „vy se asi opravdu zlobíte, že?"

„Co vás to s tou prohlídkou zahrady vůbec napadlo?"

Otevřel železnou branku a zatáhl ji do zpustlého parčíku.

„Moc dobře víte, že jsme do toho domu nešli kvůli tomu, abyste se mohla kochat pohledem na keře a květiny."

„Já vím, proč jsme tam šli." Vlekl ji teď za sebou tak rychle, že jí začal na hlavě povážlivě nadskakovat a kymácet se klobouk. Zvedla ruku, aby si ho přidržela. „A dopadli jsme jako sedláci u Chlumce."

„To kvůli té příšerné ženské." Anthony se vydal po pěšině, která vedla napříč parkem. „Nikdo ze služebnictva před ní nebyl ochotný nic říct. Moc dobře věděli, že když je Banks na smrtelné posteli, je jejich skutečnou zaměstnavatelkou ona. Mohla by kohokoli z nich na hodinu propustit a navíc bez doporučení."

„Máte pravdu." Musela trochu popoběhnout, aby mu stačila. „A proto jsem se vydala na improvizovanou prohlídku zahrady, při které mi dělal průvodce ten starý, vyděšený zahradník."

Anthony na ni vrhl krátký, pátravý pohled. Emeline měla dojem, že pořád v duchu zuří, ale současně ji znal natolik dobře, aby věděl, že si tu prohlídku nevymyslela z pouhého rozmaru.

„O čem jste se s ním bavila?" zeptal se.

Spokojená sama se sebou se na něj usmála. „O penězích."

„Zatraceně!" Ale po té odpovědi trochu zpomalil. „Vy jste mu nabídla úplatek?"

„Odměnu," opravila ho. „Vzpomněla jsem si, že tetička s panem Marchem považují informace za stejné zboží jako každé jiné, a proto jsou za ně tu a tam ochotni zaplatit."

„To máte pravdu.“ Anthony se odmlčel a otevřel branku na opačné straně parku. „Tobias si na tuhle metodu stěžuje, ale není pochyb, že je účinná. Takže zahradník vaši nabídku přijal?“

„Já nevím.“

„Chcete tím naznačit, že vám na to neodpověděl?“ Anthony ji protáhl otvorem a otočil se, aby branku zavřel.

„Doufám, že jste mu ty peníze nedala jen tak pro nic za nic?“

„Byl zřejmě příliš nervózní, aby se mnou mluvil otevřeně.

Moc dobře si uvědomoval, že je paní Rushtonová nablízku.

Ale já cítila, že ví víc, než nám řekl a ujistila jsem ho, že moje nabídka platí celých čtyřiadvacet hodin.“

„Chápu.“ Anthony ji opět vzal za loket. Promluvil, teprve když vešli do úzké uličky na opačné straně náměstí.

„To není špatné,“ utrousil nakonec zdráhavě.

„Děkuju. Taky jsem si říkala, že je to chytrý nápad.“

„Ale opravdu jste mě musela jen kvůli tomu, abyste mohla zahradníkovi nabídnout úplatek, předhodit paní Rushtonové?“

„Už jsem vám řekla, že šlo o odměnu, ne o úplatek.

A pokud jde o tu vaši stížnost, bohužel jsem neměla na vybranou.

Ráda bych vám připomněla, že jsem musela rychle jednat.“

„To mi připadá jako výmluva.“

„No tak,“ pronesla. „Čaj s paní Rushtonovou přece tak špatný nebyl, nebo ano?“

„Jestli to chcete slyšet, tak to bylo nejhorších dvacet minut, jaké jsem kdy zažil. Ta žena se mě snažila přesvědčit, abych ji později ještě jednou navštívil. Upozorňuju, že sám.“ Anthony nápadně pokrčil rameny. „Navrhovala mi noční dostaveníčko.“

„To muselo být příšerné. Přísahám, že tak vyvedeného z míry jsem vás ještě nikdy neviděla, pane.“

„Když jsem požádal Tobiase, aby mě přijal za svého asistenta, o takových klientech, jako je paní Rushtonová, se mi zapomněl zmínit.“

„Musíte připustit, že jsme si zvolili zajímavé povolání.“

Při té poznámce se Anthony trochu rozveselil. „Ano, opravdu velice zajímavé. Tobias se stále ještě s mým rozhodnutím, že půjdu v jeho stopách, nesmířil, ale jsem přesvědčený, že to nakonec udělá.“

„Tetička má ohledně mě zřejmě podobný názor. Ale myslím, že to chápe.“

Anthony se lehce zamračil. „Když už mluvíme o Tobiasovi a vaší tetičce, chtěl bych s vámi něco probrat.“

„Dělá vám starosti jejich intimní vztah?“

„Mám tomu rozumět tak, že vám také?“

„Poslední dobou trochu ano,“ připustila Emeline.

„Je zřejmé, že se hodně, uhm, sblížili. A nejen v obchodním slova smyslu, jestli mě chápete.“

Emeline upřela pohled na konec ulice. „Zřejmě se mi snažíte sdělit, že jsou podle vás milenci.“

„Ano. Odpusťte, je mi jasné, že to není téma, které člověk obvykle probírá s dámou ve vašich letech a postavení, ale cítím, že si o tom a vámi musím promluvit.“

„S tím si nedělejte starosti, Anthony,“ pronesla tiše.

„Ani mně, ani vám se nedostalo tradiční tajnůstkářské výchovy.

Máme mnohem víc zkušeností než většina lidí našeho věku. Můžete mluvit zcela otevřeně.“

„Jestli to tedy chcete vědět, pak mi dělá čím dál větší starosti, že se v poslední době Tobias a paní Lakeová často hádají.“

„Ano, vím o tom. Mírně řečeno, chovají se k sobě nedůtklivě.“

„Myslel jsem si, že jejich vztah se po úspěšném vyřešení těch vražd v muzeu voskových figurín uklidní. Byl bych řekl, že se do sebe zamilovali. Když už nic jiného, je jasné, že se začali mít rádi.“

Emeline si vzpomněla, jak má Lavinie vždycky po dlouhé procházce s Tobiasem růžové tváře a rozzářené oči. „Taky si myslím.“

„Podle mě je potíž vtom, že se Tobias nezajímá o romantické záležitosti. Jednoduše neví, jak se dámě dvořit.

Snažil jsem se mu trochu poradit, ale bohužel to nezabralo.“

„Já se domnívám, že problém tkví v něčem jiném,“ pronesla zamyšleně Emeline. „Je pravda, že tetička zbožňuje romantickou poezii, ale nevěřím, že by chtěla, aby se pan March choval jako některý z Byronových hrdinů.“

„To rád slyším, protože se obávám, že pro život nepovažuje zdvořilost za důležitou. Ale pokud není problém v tomhle, tak co se to zatraceně mezi nimi děje?“

„Podle jedné poznámky, kterou tetička nedávno pronesla, bych řekla, že se pan March snaží v podnikání zaujímat, uhm, dominantní roli.“

Anthony se zamračil. „Zatraceně! Jak jste to poznala?“

„Částečně podle toho, že ji pan March odmítá seznámit s některými svými informátory.“

„Jistě, já vím, ale má k tomu velice rozumný důvod.

Někteří jeho informátoři mají kontakty v podsvětí. Tobias si zřejmě myslí, že by nebylo vhodné paní Lakeovou s podobnými lidmi seznamovat a musím se přiznat, že s jeho názorem bezvýhradně souhlasím.“

„Tady nejde o to, že ji pan March nechce seznámit s některými ze svých informátorů?“ pokračovala Emeline.

„Myslím, že v poslední době začal téměř denně vydávat příkazy a poskytovat jí rady, o které nestojí. Začíná jí připadat nesnesitelný. Tetička totiž není zvyklá, aby jí někdo rozkazoval.“

Anthony nad tím chvíli uvažoval. „Je zřejmé, že máme co dělat s dvěma výjimečně nezávislými, ctižádostivými lidmi. A co víc, oba si chtějí dělat všechno po svém, nemám pravdu? Jsem zvědavý, jak –“

Ze zamyšlení ho vytrhl dětský hlas, který se jim ozval za zády.

„Pane. Madam. Počkejte, prosím. Mám pro vás vzkaz od táty.“

„Cože?“ Anthony se zastavil a otočil se.

Emeline strnula a ohlédla se přes rameno. Spatřila malého, asi osmi – až devítiletého chlapce oblečeného v roztrhaných hadrech a s čepicí na hlavě, jak na ně mává z ústí úzké uličky. Zmocnilo se jí vzrušení.

„To je zahradníkův syn,“ vysvětlila Anthonymu. „Potkala jsem ho při prohlídce zahrady. Pomáhá otci při práci.“

„Co po nás může chtít?“

„Vsadím se, že ho za námi poslal otec s nějakým vzkazem.

Pravděpodobně dostal zálusk na odměnu, kterou jsem mu slíbila. Věděla jsem, že ten nápad vyjde.“

Chlapec si všiml, že ho pozorují a rozběhl se k nim.

Náhle se za ním ozvalo hlasité rachocení kol kočáru a klapání koňských kopyt. Emeline spatřila, jak zpoza rohu vyjíždí černá drožka. Dvojspřeží se blížilo svižným klusem. Když vjel kočár do ulice, vozka hlasitě práskl bičem koním nad hlavou. Zvířata zrychlila do cvalu. Řítila se přímo na chlapce.

Emeline pochopila, že dítěti hrozí nebezpečí.

„Pozor!“ vykřikla.

Netušila, jestli chlapec její varování zaslechl, ale v tu chvíli si zřejmě uvědomil rachot za zády. Zastavil se a otočil. Na okamžik se zdálo, že ho pohled na rychle se blížící kočár ochromil.

„Utíkej, chlapče, utíkej!“ zvolal Anthony a rozběhl se k němu.

„Panebože!“ Emeline si vykasala sukně a utíkala za ním.

Chlapci konečně došlo, co se děje. Křečovitě sebou škubnul a vrhl se směrem k chodníku.

Při divokém úprku ztratil čapku, která zůstala ležet uprostřed ulice.

„Moje čepice!“ Chlapec se otočil a utíkal zpátky, zřejmě rozhodnutý čepici za každou cenu zachránit.

„Ne!“ zvolala Emeline. „Nedělej to!“

Ale chlapec neposlechl.

Kočár se řítil plným tryskem vpřed. Vozka si pravděpodobně nevšiml, že se chlapec vrací. Emeline projela vyděšená, bezmocná hrůza. Určitě se jí k němu nepodaří doběhnout včas.

„Přitiskněte se do vchodu,“ houkl na ni přes rameno Anthony, který utíkal několik kroků před ní.

Vrhla se k nejbližším dveřím a bez dechu sledovala, jak se k chlapci z jedné strany řítí Anthony a z druhé kočár.

Nemohla tomu uvěřit, ale Anthony k dítěti dorazil o chlup dřív než zdvižené podkovy. Vymrštil ruku, chytil chlapce za šaty a bez zastavení doběhl na opačnou stranu ulice.

O vteřinu později se kočár s rachotem přehnal kolem Emeline. Koutkem oka zaregistrovala, že po ní vozka něco hodil. Předmět narazil do zdi vedle ní a spadl na chodník.

Nechala ho ležet na zemi a ustaraně se rozběhla k Anthonymu s chlapcem.

Drožka ujížděla šílenou rychlostí dopředu a nebezpečně se nakláněla ze strany na stranu. Pak zahnula za roh na konci ulice a zmizela.

Emeline běžela ke dvojici, která ležela rozpláclá na dlažbě u paty krátkého, širokého schodiště. Chlapec trůnil nahoře. Zelená čapka se válela na zemi hned vedle Anthonyho.

Zavrtěl se, zvedl hlavu a pomalu začal vstávat.

Všimla si, že je trochu zmatený, ale nezraněný.

„Anthony!“ Vrhla se na chodník vedle ležící postavy.

„Anthony! Proboha živého, odpovězte mi!“

Nekonečnou, ochromující věčnost se obávala nejhoršího.

Elegantní uzel na Anthonyho vázance se uvolnil a odhalil jeho hrdlo. Rychle si stáhla rukavičku, přiložila mu prsty na kůži a hledala puls.

Otevřel jedno oko a pobaveně se na ni zašklebil. „Určitě jsem umřel, protože před sebou vidím anděla.“

Prudce stáhla ruku zpátky. „Jste zraněný, pane? Nezlomil jste si něco?“

„Ne, myslím, že ne.“ Posadil se a zadíval se na chlapce.

„A co vy, mladý muži? Jste v pořádku?“

„Baže, pane.“ Chlapec svíral oběma rukama čapku a pozorně si ji prohlížel. S ulehčeným úsměvem vzhlédl.

„Díky, že ste mi ji zachránil. Minulej tejden mi ji dala máma k narozeninám. Moc by se na mě zlobila, kdybych ji přines zničenou.“

„Ta čapka je moc hezká.“ Anthony vstal a nepřítomně si oprašoval špínu z kalhot. Natáhl ruku k Emeline, aby jí pomohl vstát z chodníku.

Otočila se na chlapce. „A teď nám pověz, cos nám měl vyřídit.“

Chlapcův výraz zvážněl. Úporně se soustředil. „Táta říkal, abych vám vyřídil, že si máte promluvit s komorníkem.“

„S komorníkem vašeho pána?“ Anthony se zamračil.

„U výslechu nebyl. Všiml jsem si toho. Kdepak je?“

„Pani Rushtonová ho nedávno propustila. Táta povídal, že ho poslala pryč bez vejplaty a bez doporučení. Pan Fitch se příšerně zlobil.“

Emeline s Anthonym si vyměnili pohled. „To je velice zajímavé,“ pronesla tiše.

Anthony se podíval na chlapce. „Pokračuj.“

„Mám vám ještě říct, že Nan, jedna z pokojskejch, si prej všimla, že se pan Fitch choval ten den, co ho madam vyhodila, moc divně. Nan to odpoledne skládala ložní prádlo ve skříni. Finch ji neviděl, ale vona zahlídla, jak vychází z pánovy šatny s nějakou věcí, kterou měl zabalenou do nákrčníku. Když si myslel, že se nikdo nedívá, strčil si ji do tašky, a pak si ji vodnes s sebou.“

„Proč nám Nan nic neřekla?“ zeptal se Anthony.

Chlapec pokrčil rameny. „Všichni sme věděli, že Fitch musel vodejít bez doporučení a bez peněz, ze kterejch by moh žít, než si najde jiný místo. Podle mě si Nan myslela, že si místo toho vodnes z domu nějakou maličkost.“

„Měl Fitch přístup ke klíčům, které paní Rushtonová nosí na řetízku?“ chtěla vědět Emeline. „Nemohl si pořídit duplikát?“

Chlapec nad tím chvíli uvažoval a pak pokrčil rameny.

„Proč ne? Měl spoustu příležitostí udělat si kopii pomocí vosku.“

„Jak to myslíš, že měl spoustu příležitostí?“ zeptal se Anthony.

Zdálo se, že chlapce ta otázka překvapila. „Během tý doby, co se spolu nahoře scházeli.“

Emeline se zamračila. „Jaké doby?“

Chlapec se na ni zadíval. „Brzy potom, co se pani Rushtonová přistěhovala, řekla Fitchovi, že jí musí podávat pravidelný hlášení vo pánově tělesný a duševní kondici.

Dvakrát nebo třikrát tejdně se scházeli v jedný z těch ložnic nahoře.“

Emeline cítila, jak ji polévá horko. Neodvážila se pohlédnout na Anthonyho. „Chápu.“

Chlapec se zmateně zamračil. „Jednou jsem zaslech, jak Finch říká tátovi, že pani Rushtonová je ne… ne… nespojitelná.“

Anthony se na něj užasle podíval. „Nespojitelná?“

Chlapec se opět zamračil. „Počkejte, znělo to trochu jinak, ale právě teď si na to slovo nedokážu vzpomenout.“

„Neukojitelná?“ prohodil Anthony neutrálním tónem.

„Baže, pane.“ Chlapec se rozzářil. „To je ono. Pan Fitch říkal, že je pani Rushtonová neukojitelná. ‚Úplně chlapa vodrovná‘, prohlásil.“

„Dal ti tatínek Fitchovu adresu?“ zeptala se chvatně Emeline.

„Táta říkal, že má malej domek ve White Street.“ Chlapec se poprvé zatvářil úzkostlivě. „Už mi zaplatíte, pane?

Táta říkal, že vod vás nemám zapomenout vybrat tu odměnu, co ste mu slíbili.“

„Nemusíš se bát.“ Emeline se na Anthonyho zářivě usmála. „Pan Sinclair ti ji rád vyplatí.“

Anthony se na ni kysele zadíval, neochotně vytáhl pár mincí a podal je chlapci.

Hoch je stiskl v dlani, šťastně se usmál a rozběhl se pryč. Anthony ho sledoval, jak mizí za rohem.

„Vzpomínám si, jak Tobias několikrát prohlásil, že kdykoli paní Lakeová někomu nabídne za informaci odměnu, vždycky ji kupodivu zaplatí on.“ Vytáhl obočí. „Zdá se, že se ten zvláštní rys ve vaší rodině dědí.“

„Pamatujte si, kolik jste mu přesně dal. Až případ uzavřeme a naši klienti nám zaplatí, vyrovnáme se.“

Emeline si začala navlékat rukavičku, kterou si před několika minutami stáhla, aby mohla Anthonymu zkontrolovat puls. Když si všimla, že se jí chvějí prsty, na chvilku přestala. Ten kočár

Anthonyho málem přejel. Stále se třásla úlevou. Měla co dělat, aby se jí podařilo rukavici natáhnout.

„Emeline, jste v pořádku?“

To už na ni bylo příliš. Anthony se choval, jako by se před chvílí nic nestalo. Otočila se k němu.

„Mohl jste být mrtvý,“ pronesla nahlas.

Ta slova se odrazila od vysokých zdí kolem ulice.

„Nic mi není,“ namítl Anthony.

„Ano, já vím. Zachránil jste tomu chlapci život, ale mohl jste být mrtvý.“

„Emeline, myslím –“

„Co bych si počala, kdyby vás ten zatracenej kočár přejel?“ vykřikla málem. „Ani na to nechci pomyslet, slyšíte mě?“

„Myslím, že jste slyšet o dvě ulice vedle,“ upozornil ji Anthony.

„Ach, Anthony, příšerně jsem se o vás bála.“

S tichým výkřikem se k němu vrhla a objala ho kolem krku.

Překvapilo ho to, ale okamžitě se vzpamatoval a přitiskl ji k sobě tak pevně, že se skoro nemohla nadechnout.

„Emeline,“ pronesl tichým ochraptělým hlasem. „Emeline.“

Jednou rukou zatáhl za stuhy jejího klobouku, který mu překážel a sundal jí ho z hlavy. Zvedl jí obličej nahoru a políbil ji tak vášnivě, že jí to úplně vzalo dech.

Zbytek jejího hněvu vyprchal v přívalu vzrušení. O podobné chvíli snila už týdny a snažila si představit, jaké to bude, až se s Anthonym konečně políbí. Ale ten zážitek se naprosto lišil od všeho, co čekala.

Anthony ji líbal naléhavě, horce a dychtivě. Dokonce ji přiměl otevřít ústa a Emeline v nich ucítila špičku jeho jazyka. Zachvěla se, protože ji ta bezmezná důvěrnost šokovala.

Pevně ji objímal a tiskl se k ní po celé délce těla tak intimním způsobem, že cítila každý sval jeho pevné postavy.

Po chvilce se lehce zavrtěl, jednou rukou jí sjel po páteři a objal ji kolem boků. Cítila, jak se jí tiskne ke stehnu.

Před dvěma lety přemluvila Lavinii, aby jí poskytla jisté specifické informace týkající se fyzické lásky mezi mužem a ženou. Také si pozorně prohlédla erotické výjevy na jistých řeckých a římských vázách, které viděla v Římě.

Ale nic, co se dozvěděla, ji nepřipravilo na tohle divoké vzrušení, natož na velikost tuhé vybouleniny, kterou měl Anthony pod kalhotami.

Odtrhl se od ní, zaklonil jí hlavu a políbil ji na krk. Začala se třást neovladatelnou touhou. Jako by jí chodník, na němž stála, tál pod nohama.

„Anthony.“

„Panebože.“ Anthony ji okamžitě přestal líbat a zvedl hlavu. Těžce oddychoval. „Odpusťte mi, Emeline. Nevím, co to do mě vjelo. Můžu se jen omluvit –“

„Ne!“ Přitiskla mu dlaň na ústa, aby ho umlčela. „Přísahám, pane, jestli řeknete, že vás to mrzí, nikdy vám to neodpustím.“

Studoval ji přes okraj prstů. Pak se mu v očích objevil něžný výraz. Pod dlaní cítila, že se začíná usmívat. Opatrně ruku odtáhla.

Několik vteřin jen tak stáli uprostřed ulice a dívali se jeden druhému do očí.

„Anthony?“ Uvědomila si, že se nedokáže pořádně nadechnout.

„Pojďte.“ Anthony ji uchopil za loket a táhl ji na konec ulice. „Musíme si pospíšit. Tobias a paní Lakeová budou chtít vědět, co jsme se od zahradníka dozvěděli.“

„Máte pravdu.“ Přemítala, jestli všichni muži dokážou takhle rychle změnit náladu po okamžiku velké vášně.

Pak ji napadlo, že Anthony možná necítil tak silné emoce, jaké právě prožila v jeho náruči ona. Tohle bylo koneckonců poprvé, co ji nějaký muž objal způsobem, který by se dal nazvat vážným. Samozřejmě, že když byla v Římě, nechala si tu a tam ukrást polibek v zahradě nebo na terase, ale považovala ty malé příhody víceméně za zkoušky.

Výsledky byly zajímavé, avšak podle jejího mínění nijak zvlášť povznášející. V žádném případě ji nevzrušily jako Anthonyho polibky.

Anthony, na druhé straně, byl o dva roky starší, zkušený muž. Nepochybně líbal tímhle vášnivým způsobem už spoustu žen.

To nebyla příjemná představa.

Přemítala nad chmurnou vizí cizí ženy v Anthonyho náruči, když vtom zahlédla předmět, který po ní vozka hodil.

„Málem jsem zapomněla.“ Zastavila se. „Když projížděl kolem, něco po mně hodil.“

„Kdo? Ten zatracenej vozka?“ Anthony sledoval její pohled.

Jeho výraz ztuhl. „Vypadá to jako kámen. Ten mizera!

Mohl vám ublížit.“

„Je k tomu něco přivázaného.“

Přeběhla k místu, kde ležel kámen na chodníku. Byl omotaný provázkem, na kterém visel kousek papíru.

„Je to vzkaz.“ Sundala papír a rozbalila ho.

Anthony se postavil za ni. Hlasitě jí přes rameno přečetl:

Dejte od té záležitosti ruce pryč.

Tam, kde dojde k jedné vraždě, může dojít k další.

17

„Mysleli jsme, že se vozka snaží přejet zahradníkova syna, aby mu zabránil s námi mluvit.“ Anthony se podíval na hlouček, který se shromáždil u Lavinie v pracovně.

„Ale teď to spíš vypadá, že vozka si toho chlapce vůbec nevšiml. Chtěl jen za každou cenu doručit vzkaz. Musel nás sledovat, a když se mu naskytla příležitost, využil ji.“

„Varování.“ Tobias se uvelebil na rohu stolu a studoval vzkaz, který ležel na jeho vyleštěném povrchu. „Mohl ho poslat téměř každý, kdo je do toho případu zapletený.“

„Kvůli tomu případ samozřejmě vyšetřovat nepřestaneme,“ pronesla Lavinia ze svého místa za stolem.

„To v žádném případě,“ přitakala se stejnou rozhodností Emeline.

„Souhlasím.“ Joan Doveová si nepřítomně urovnala záhyby na elegantních šedivých sukních. „Pokud jde o mě, ve skutečnosti to jen povzbuzuje moji chuť ten případ vyřešit.“

„Máte pravdu.“ Lavinia vytáhla z police vedle stolu knihu v kožených deskách, otevřela ji a zvedla pero. „Začala jsem si zapisovat události, které s tímto případem přímo souvisejí, takže tu máme černé na bílém všechny informace a postřehy, které jsme při vyšetřování získali. Napíšu sem tu příhodu se vzkazem radši hned teď, dokud je čerstvá.

Emeline, vyprávějte mi všechno, čeho jste si na kočáru a vozkovi všimla.“

Zatímco Emeline podrobně líčila, co je na ulici potkalo, Lavinie vše hbitě zapisovala. Joan vstala, postavila se vedle stolu, pozorně poslouchala a tu a tam něco poznamenala.

Tobias pohlédl na Anthonyho, který s pochmurným výrazem pozoroval Emeline. Ošklivá událost v ulici nedaleko Banksova sídla ho poznamenala, pomyslel si. Pokud si jeho nový asistent dělal starosti, nešlo už pouze o vzrušující dobrodružství.

Anthonyho zděšení, že Emeline unikla jen o vlásek nebezpečí, bylo naprosto přirozené. Ale Tobias cítil, že se mezi mladými lidmi děje ještě něco jiného, co daleko přesahuje běžnou starost džentlmena o bezpečí dámy. Připadalo mu, že se nad Emelininým a Anthonyho až dosud bezproblémovým vztahem stahují mračna. O co sakra jde? V duchu si poznamenal, že si o tom musí později promluvit s Lavinií. Byla k těmhle věcem mnohem vnímavější než on.

„Z toho, co jste nám řekla," pronesla Lavinia, zatímco horečně škrábala perem po papíru, „to vypadá, že paní Rushtonová měla až donedávna aférku s Banksovým komorníkem.

Z nějakého důvodu ho však propustila."

„Že by se pohádali?" poznamenala paní Doveová. „Vjeli si do vlasů, takže ho na hodinu vyhodila bez peněz a bez doporučení?"

Lavinia našpulila rty. „Ať už ji k tomu vedlo cokoli, Fitch zuřil a měl motiv pro krádež. Později ho zahlédli, jak se plíží z pánovy šatny s malým předmětem zabaleným v nákrčníku."

Tobias sepjal ruce za zády. „Jestli se Fitch rozhodl místo nějaké jiné cennosti, kterou by mohl mnohem snáz prodat překupníkovi nebo majiteli zastavárny, odnést Modrou Medúzu, musel už vědět, komu ji nabídne – člověku, o kterém byl přesvědčený, že mu za ten náramek dobře zaplatí."

Lavinia se na něj podívala. „Celeste Hudsonové."

V místnosti zavládlo tíživé ticho.

„Vypadá to, že si s Fitchem budeme muset co nejdřív promluvit," pronesl po chvíli Tobias. „Anthony, podíváte se po něm. Určitě ho nebude těžké najít. Až zjistíte, kde bydlí, okamžitě mi dáte vědět. Vyslechnu si ho sám."

Lavinia odložila pero na stůl. „Škoda, že toho o Modré Medúze víme tak málo. Kdybychom o ní měli víc informací, možná by nám to pomohlo objevit další lidi, kteří o ni mají zájem."

Joan se mírně usmála. „Znám jednoho člověka, který by vám dokázal na většinu otázek ohledně Medúzy odpovědět, samozřejmě za předpokladu, že se mu bude chtít."

Druhý den dopoledne uvedli Lavinii, Joan a Tobiase do působivé knihovny lorda Valea.

Místnost byla dlouhá, prostorná a přeplněná knihami.

Osvětlovala ji vysoká, klasická okna. Do horního poschodí, kde se nacházely další police prohýbající se pod objemnými bichlemi v kožených deskách, vedlo točité schodiště.

Pokoj působil seriózním, vědeckým dojmem, takže v něm člověk bezděčně ztišil hlas.

Lavinia, neschopná uprostřed takové krásy sedět, začala přecházet po místnosti a se směsicí úžasu a ohromení si prohlížela některé knihy.

Lord Vale počkal, až jim hospodyně nalila čaj a odešla.

Pak se opřel do křesla a se zdvořilým, zamyšleným výrazem hosty studoval.

„Paní Doveová mi sdělila, že byste se mnou chtěli mluvit o jisté záležitosti, která souvisí s vraždou," pronesl.

„Doufám, že vás to neurazilo." Lavinia zvedla hlavu od objemného svazku, který ležel otevřený na stole. Toho se trochu obávala. Tak vysoce postaveného džentlmena, jako byl Vale, mohla samozřejmě představa, že bude spojován s něčím tak odporným, jako je vražda, nesmírně pobouřit.

„Ale vůbec ne." Oči se mu leskly intenzivním zájmem.

„I když se věnuji studiu památek, musím přiznat, že se rád příležitostně zabývám i jinými, stejně zajímavými záležitostmi."

„Zajímavá záležitost," opakoval Tobias neutrálním tónem ze svého místa u okna. „No, i takhle se dá popsat vyšetřování vraždy."

Vale vytáhl jedno elegantní obočí. „Většinu dne trávím výzkumem artefaktů starověkých národů. Moderní vražda pro mě představuje příjemnou změnu."

„Jsme vám nesmírně vděční, že jste si na nás udělal čas," poděkovala Lavinia.

Vale pohlédl na Joan. „Paní Doveová je moje přítelkyně.

Jsem rád, že jí mohu nějak pomoct." Otočil se zpátky k Lavinii.

„Vidím, že vás zaujal můj výtisk Lysonsovy knihy Reliquiae Britannico-Romanae."

„To je poprvé, kdy mám možnost si ji prohlédnout na vlastní oči. Ten výtisk je totiž nesmírně drahý."

Vale se usmál. „Já vím."

Zrudla jako pivoňka. Takhle bohatý muž má nepochybně jasnou představu o tom, kolik ta nádherná kniha stojí.

„Pan Lysons se totiž stejně jako já hluboce zajímá o britsko-římské starožitnosti," pokračoval Vale. „Klidně si Reliquiae prolistujte, paní Lakeová."

Lavinia studovala stránku, která před ní ležela. Bylo na ní několik pečlivě provedených nákresů britsko-římských památek, které Samuel Lysons objevil při průzkumech starobylých staveb v rodném Gloucestershireu. Ilustrace zachycovaly zvláštní železnou čepel ve tvaru U a kousky keramického cedníku. Šlo o drobná, umělecká dílka vyvedená ve světlých, pastelových barvách.

Lysons je výjimečný nejen svým hlubokým zájmem o britské památky, pomyslela si, ale také proto, že se intenzivně věnuje

podivně fascinujícím, i když poněkud přízemním, předmětům všedního života. Obrátila list na další barevnou litografii a když spatřila kresby několika elegantních misek z hlíny, zachycených do nejmenších detailů, usmála se.

Tobias pohlédl na Valea. „Jistě víte, že hledáme muže, který zavraždil Celeste Hudsonovou. Domníváme se, že krátce před svou smrtí ukradla Modrou Medúzu."

„Takže vlastně hledáte Medúzu, protože předpokládáte, že ji teď má vrah," usoudil Vale.

„Doufáme, že nás náramek dovede k vrahovi," vysvětlila Lavinia. „Ta věcička je po všech stránkách zvláštní. Napadlo nás, že by bylo užitečné, kdybychom se o ní dozvěděli něco víc."

„A tím pádem i o lidech, kteří by o ni mohli mít zájem," dodal Tobias. „Pan Nightingale naznačil, že existují jistí sběratelé, kteří by byli ochotni obětovat horentní sumu, aby ji mohli nabídnout jako dar pro přijetí do Klubu znalců."

„No jistě, Nightingale. Velice podnikavý džentlmen."

Vale se napil čaje a pomalu nechal ruku s šálkem klesnout.

„Seriózní sběratelé, kteří se chtějí stát členy klubu, vědí, že jako zakladatel a správce naší sbírky obdivuji starožitnosti objevené na anglické půdě. Zájemce o přijetí, který by takový předmět věnoval do našeho soukromého muzea, bych zcela jistě schválil."

Lavinia odtrhla pohled od překrásné knihy na stole. „Co nám k tomu můžete říct, pane?"

Vale odložil šálek s talířkem a vstal. „Než začneme mluvit o Modré Medúze, rád bych vám ukázal naši soukromou sbírku."

Zvedli se a následovali ho ke dveřím v obložené stěně na opačné straně knihovny. Vale je otevřel a objevilo se před nimi schodiště. Začal vystupovat po schodišti nahoru. Na podestě otevřel další dveře a zavedl je na dlouhou galerii.

Lavinia si okamžitě všimla, že potemnělá galerie se táhne po celé délce rozlehlého domu. Stály na ní prosklené vitríny, vysoké dřevěné skříně a masivní komody.

V rozích se tyčily sochy. Po podlaze byly roztroušeny antické vázy, urny a ulomené zbytky sloupů. O stěnu se opíralo asi deset kamenných sarkofágů.

„To je úžasné." Lavinia přistoupila k nejbližší vitríně a na černé látce spatřila řady úhledně naaranžovaných stříbrných a zlatých mincí s portréty římských císařů.

Joan se zastavila u další skříňky a studovala nádherný zlatý náhrdelník posázený nespočtem smaragdů. „Tohle je nový přírůstek, že, Valee? Nevzpomínám si, že bych ho tu posledně viděla.“

„Od Fieldingovy smrti jste mě nenavštívila,“ pronesl tiše Vale. „Náhodou jsem byl minulý rok dlouhou dobu pryč. Strávil jsem několik měsíců na vykopávkách starobylé římské vily nedaleko Bathu. Tamější mozaiky byly skutečně nádherné. Pár jsem si jich namaloval.“

Joan se odvrátila od náhrdelníku. „Ráda bych se na ně podívala.“

Vale se usmál. „S radostí vám je ukážu.“

Lavinia si všimla mlčenlivé výzvy v jeho očích a podle toho, jak se chvatně přesunula k další vitríně, pochopila, že ji Joan zahlédla také.

Tobias ten pohled zřejmě nezaregistroval. Zaujatě zkoumal jednu vázu a pak se podíval na Valea. „Tohle je tedy soukromé muzeum vašeho klubu?“

„Ano.“ Vale zamilovaně pohladil starobylý kamenný oltář s vytesaným nápisem. „Většina věcí, které tady vidíte, byla nalezena přímo tady v Anglii. Je v módě posílat mladé muže do ciziny, aby na vlastní oči spatřili slavné památky starověkého Říma a Řecka, ale jak dokázal pan Lysons, i my máme bohatou klasickou historii, kterou je třeba prozkoumat.

Znalci jsou odhodláni zachránit britské starožitnosti.“

„Anglie byla několik století římskou provincií,“ poznamenala Joan. „Je tedy logické, že tu staré národy zanechaly mnoho zajímavých památek.“

„Máte pravdu. Po Římanech tu zůstaly zbytky nádherných vil, veřejných lázní a chrámů.“ Ukázal na vitrínu s blýskajícími se předměty, která stála hned vedle ní.

„A kdo ví, kolik starobylých šperků a mincí pohřbených v zemi zbývá ještě objevit.“

„Vzhledem k zákonu o pokladech však lidé svůj nález ohlásí jen málokdy,“ poznamenal suše Tobias. „Nikdo nemůže čekat, že chudý farmář odevzdá úřadům schránku se starými zlatými a stříbrnými předměty, které může roztavit, bez jakékoli odměny.“

„Máte pravdu,“ zasmál se Vale. „Ale k utajeným nálezům dochází pravidelně a takovým lidem, jako je pan Nightingale, a dalším překupníkům zajišťují velice slušné živobytí.“

Lavinia studovala sbírku smaltovaných bronzových broží bizarních tvarů, které jí připomínaly dráčky. Pak se šla podívat na prsteny posázené kameny zdobenými rytím.

Do prvního byl zasazen rudý karneol s postavičkou zahalené ženy. Podle rohu hojnosti a vesla poznala, že se jedná o Fortunu, bohyni šťastného osudu. Na červeném jaspisu v sousedním prstenu byla zachycena další zahalená bohyně, tentokrát s křídly. V ruce držela malé důtky. Byla to Nemesis, bohyně, která na zemi zajišťovala rovnováhu mezi dobrem a zlem a trestala zločiny.

Tobias se opřel o zábradlí naproti bohatě zdobenému sarkofágu a podíval se na Valea. „Je to skutečně velice zajímavá sbírka, ale doufal jsem, že nám povíte něco o Modré Medúze."

Vale přikývl a pomalu se vydal po galerii. „Samotný náramek je prý překrásný kousek dávné zlatnické práce. Ale ještě zajímavější je kámen, který je v něm zasazen."

„To už víme," poznamenal Tobias.

„Soudím, že byl nalezen někdy počátkem minulého století.

V rodině, která postupně vymírala, si ho předávali z otce na syna, až zbyla pouze staropanenská teta a její asi patnáctiletý synovec. Jednou ráno před mnoha lety našla služebná tu dámu mrtvou. Ze zad jí stále ještě trčel kuchyňský nůž, kterým byla zavražděna."

„Proboha!" zašeptala Lavinia.

„Synovec beze stopy zmizel a s ním mnoho cenných věcí včetně Modré Medúzy," pokračoval Vale. „Náramek několikrát vyměnil majitel, až ho nakonec asi před rokem a půl v jednom malém starožitnickém krámku tady v Londýně objevil Banks."

„Co se stalo s tím synovcem?" zeptal se Tobias.

„Pokud vím, nadobro zmizel. Možná si změnil jméno.

Možná zemřel. Možná se vydal do Ameriky nebo do Evropy.

Pochybuju, že ho někdo hledal."

„I když zřejmě zavraždil svou tetu?" podivila se Joan.

Vale její poznámku přešel krátkým mávnutím ruky. „Ten chlapec neměl dobrou pověst. Sousedé se ho báli. Evidentně měl prsty v několika ošklivých incidentech s mrtvými zvířaty a několika menších požárech. V každém případě neexistoval nikdo, komu by na potrestání tetina vraha záleželo."

„Slyšeli jsme, že je do kamene vytesán zvláštní obrázek Gorgony," nadhodil Tobias.

„Nejde o tradiční vypodobnění Medúzy.“ Vale se zastavil na konci řady náhrobních kamenů a z přítmí se na něj zadíval. „Nedávno jsem narazil na starou knihu, která se zmiňuje o podivném kultu, jenž byl ve čtvrtém století tady v Anglii velice populární. Mystické spolky a tajné chrámy se v Římské říši, zejména v odlehlejších provinciích, jako byla Anglie, běžně vyskytovaly. V knihách jsem se dočetl, že jich dokonce existovaly spousty. Ale tenhle byl naprosto jedinečný.“

„V jakém směru?“ zajímala se Lavinia.

„Na kameni byla kromě hlavy Medúzy vytesaná ještě kouzelná hůlka. Zdá se, že představovala znak nebo pečeť vládce kultu, kterého se podřízení báli jako čert kříže.“

„Proč?“ zeptala se zvědavě Joan.

Vale zaváhal a pak pokrčil rameny. „Nebudete tomu věřit, ale v tom starém svazku stojí, že vládce praktikoval starověkou formu mesmerismu.“

Lavinia se zastavila v polovině cesty k další vitríně a prudce se otočila. „Mesmerismus? V antice? Ale to je přece moderní věda.“

Vale vypadal pobaveně. „Jestli živočišný magnetismus skutečně existuje, je přece naprosto přirozené, že techniky pro jeho ovládání byly během staletí mnohokrát objeveny, zapomenuty a znovu objeveny. Opravdu si myslíte, že my, kteří žijeme v téhle osvícené éře, jsme jediní lidé, kterým se podařilo odhalit dávné pravdy? Že jsme inteligentnější, hloubavější nebo máme víc intuice než naši předci?“

Lavinia sebou škubla. „Souhlasím s vámi, pane. Ale musíte přiznat, že je zvláštní, aby nějaký starověký pohanský kult tady v Anglii praktikoval vědu tak složitou jako mesmerismus.“

„Pořád si myslí, že je to věda,“ zamumlal posměšně Tobias.

Vale se tiše rozesmál a otočil se zpátky k Lavinii. „Zvláštní a nesmírně fascinující. A v daném případě poněkud znervózňující.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se ostře Joan.

Vale se vydal na zpáteční cestu mezi svědky minulosti.

„Podle knihy využíval vládce svých schopností, které prý čerpal přímo ze samotného kamene, temným způsobem.

Z toho jsem usoudil, že kult byl založen na strachu, utajování a velké tajemnosti.“

„V tom případě je jasné, proč si tak zvláštní kult vybral za svůj symbol Medúzu,“ poznamenala Joan. „Koneckonců, podle legendy dokázala člověka proměnit pohledem v kámen.“

„Byl to víc než symbol.“ Vale se významně odmlčel.

„Jak už jsem řekl, drahokam v náramku byl považován za skutečný zdroj vládcovy síly. Členové kultu věřili, že ji dokáže ovládat pouze ten, kdo je obdařen přirozenou schopností získávat z kamene energii.“

Na galerii se rozhostilo hluboké ticho.

Tobias přerušil stísněné mlčení kyselým úsměvem.

„Jsem přesvědčen, že váš zájem o Modrou Medúzu je čistě vědecký, Valee. Nechce se mi věřit, že by tak vzdělaný a zkušený muž jako vy věřil údajným mystickým silám starobylého drahokamu.“

Lavinia si všimla, že se Joan zamračila a vrhla rychlý pohled na jejich hostitele.

Ale Vale se tvářil pobaveně. „Ujišťuji vás, pane Marchi, že si na záhady, zejména pokud se týkají děsivého, dávno zaniklého kultu, příliš nepotrpím. Ale vždycky mě překvapí, jak často zdánlivě inteligentní, vzdělaní lidé propadnou kouzlu starých legend a pověstí.“

„A Modrá Medúza k tomu svádí?“ zeptal se Tobias.

„Do jisté míry ano.“ Vale přistoupil k vedlejší skříňce a z levé ruky si stáhl kovový prsten. Zasunul do zámku malý klíč a otevřel dvířka. „Například si vezměte tenhle kousek starobylého římského skla. Prý kvůli němu lidé umírali.“

Sáhl dovnitř a vytáhl odtud nádherně broušenou skleněnou mísu. Předmět odrážel světlo a metal na všechny strany oslnivé, jantarové blesky. Lavinii nádoba okouzlila. Přistoupila blíž, aby si ji mohla lépe prohlédnout.

„To je neuvěřitelné,“ hlesla. „Tu mísu taky objevili tady v Anglii?“

„Ne. Myslím, že k nám byla před mnoha lety dovezena z Itálie.“

Joan se zastavila vedle Lavinie. „Je skutečně úžasná.“

Vale je sledoval se záhadným úsměvem na tváři.

Lavinia si mísu prohlédla důkladněji. Umělec vybrousil postavy na nádobě takovým způsobem, že vystupovaly z povrchu, jako by se snažily uniknout z pout křehké skleněné sítě, která je držela na místě.

Lavinia ten výjev, který brusič na míse zachytil, znala.

„Persefoné prchá Hádovi,“ zašeptala. „Pán podsvětí ji pronásleduje.“

Když spatřila zoufalství na tváři té ženy a strachem a bolestí stažené rysy jejího manžela, zamrazilo ji.

„Říká se tomu Hádova mísa a někteří lidé tvrdí, že je nebezpečné ten předmět vlastnit.“ Vale se ironicky usmál.

„Ne že bych takovému nesmyslu věřil. Nicméně zdůrazňuji, že mísa není ve skutečnosti mým majetkem. Pouze se o ni starám tady v muzeu našeho klubu.“

Zavřel dveře a maličkým klíčem skříňku opět zamknul.

„Myslím, že všichni máme na věc stejný názor jako vy,“ poznamenal Tobias. „Legendy obsahují silný emocionální náboj a sběratelé jsou zvláštní cháska.“

„Máte pravdu.“ Vale se usmál. „K smrti milují příběhy spojené s konkrétními starobylými památkami. Dokázali by zabít, aby se zmocnili vzácného předmětu, ke kterému se váže dostatečně poutavá legenda.“

Lavinia zvedla ruce. „Skvělé. Máme další motiv vraždy.

Tímhle tempem se na našem seznamu podezřelých brzy ocitne polovina Londýna.“

18

Tobias se usadil do křesla naproti Crackenburneovi a natáhl se pro láhev brandy, která stála na stole mezi nimi.

„Zase vás zlobí noha?“ zeptal se Crackenburne, aniž zvedl oči od novin.

„Není to ani tak noha jako rozhovor, který jsem právě absolvoval s jedním podezřelým.“ Tobias naklonil láhev a nalil si. Když cinkl hrdlem o sklenici, na okamžik se mu vybavil obraz Hádesovy mísy. „Co mi můžete říct o Valeovi?“

Crackenburne zaváhal a pak pomalu spustil noviny natolik, aby přes ně na Tobiase viděl. „Je bohatý. Vdovec.

Tajnůstkář. Je předsedou velice malého, exkluzivního klubu sběratelů. Píše odborné články pro časopisy. Čas od času na pár týdnů zmizí a někde v Anglii vykopává zbytky starých římských staveb.“

„To všechno vím. Taky je mi známo, že byl blízkým přítelem Fieldinga Dovea.“ Tobias se napil brandy a pohodlně se uvelebil v křesle. „Což znamená, že pravděpodobně věděl, že je Dove šéfem Modré komnaty. Myslíte, že by mohl být zapletený v některých jejích aktivitách?“

„Nikdy jsem neslyšel nic, co by naznačovalo, že s tou kriminální organizací spolupracoval.“ Crackenburne složil noviny a položil je na stůl. „Což samozřejmě neznamená, že to není pravda. Svým způsobem je Vale stejně chytrý a možná i stejně nebezpečný, jako byl kdysi Dove. Ale podle mě má jiné zájmy.“

„Starožitnosti.“

„Ano.“

„Myslíte, že by mohl spáchat vraždu, aby získal velice zvláštní antický artefakt, který souvisí s jedním starobylým kultem tady v Anglii?“

Crackenburne se zamyslel. „To netuším. Slyšel jsem, že je takovými britsko-římskými památkami posedlý. Ale řeknu vám svoje soukromé mínění.“

„A to je?“

„Kdyby kvůli tomu Vale vraždil, pochybuji, že byste to někdy dokázali vypátrat. Není hlupák. Dobře by za sebou zametl stopy.“

Tobias převaloval v ruce sklenici s brandy. „Vrah, kterého hledáme, po sobě na místě činu zanechal velice osobní věc. Svou vázanku.“

Crackenburne si odfrkl. „Nevěřím, že by byl Vale tak neopatrný.“

„Možná tušil, že nás ta zatracená vázanka zavede do slepé uličky. Nakonec jsme dospěli pouze k závěru, že Celeste Hudsonovu pravděpodobně zavraždil spíš džentlmen z vyšších společenských kruhů než otrhaný poberta.“

Crackenburne rozhodně zavrtěl hlavou. „Pokud by se Vale za sebou snažil nechat falešnou stopu, určitě by vás dovedla k někomu, koho by vám ho chtěl jako vraha předhodit.

Ale vy jste právě řekl, že vám vázanka o svém majiteli nic neprozradila.“

„Přesně tak, a proto musíme předpokládat, že Vale pravděpodobně vrahem není.“ Tobias se trpce usmál. „Logika toho všeho je, mírně řečeno, poněkud spletitá, ale souhlasím.

Popravdě řečeno, nikdy jsem nevěřil, že by vtom měl prsty. Celá aféra je na tak pohodlné vysvětlení příliš nepřehledná.“

„Navíc to není Valeův styl.“ Crackenburne zvedl láhev brandy a nalil si skleničku. „Ale existuje ještě jeden důvod, proč si myslím, že ho můžete vyloučit.“

„Jaký?“

Crackenburne se s přemítavým výrazem napil alkoholu.

„Nedokážu si představit, že by Vale chladnokrevně zavraždil nějakou ženu. Ten chlap není samozřejmě žádný svatoušek.

Za jistých okolností by mohl být i velice nebezpečný.

Stejně jako vy. Ale nevěřím, že by dokázal uškrtit ženu.

Ne kvůli nějaké hloupé starožitnosti.“

Tobias si vzpomněl na nábožný způsob, jakým Vale svíral v rukou Hádovu mísu. „Ani kdyby byla ta věc nesmírně cenná?“

„Je to mazaný, chytrý hráč, který nakonec vždycky dostane to, co chce. Ale jsem přesvědčený, že by našel nějakou jinou cestu, jak ten předmět získat.“ Crackenburne se pousmál a opět se napil brandy. „Stejně jako za podobných okolností vy.“

Tobias pozoroval plameny v krbu a uvažoval nad tím, co právě slyšel.

„Máte pro mě ještě něco?“ zeptal se po chvilce.

„Doslechl jsem se pár zajímavých věcí o Gunningovi a Northamptonovi.“

Tobias vytáhl obočí. „Opravdu?“

Crackenburne se dramaticky odmlčel a očividně si ten okamžik slávy užíval. „Domy obou mužů prý asi byly před několika měsíci vykradeny.“

Tobias položil sklenici na stůl tak prudce, že se málem roztříštila. „Byly asi vykradeny?“

„Neexistují stopy po vloupání. Žádná rozbitá okna nebo vylomené zámky. Nikdo ani přesně neví, kdy se předměty ztratily. Pár lidí má dojem, že majitelé, kteří jsou už senilní, mohli ty věci prostě uložit na jiné místo a zapomenout na to.“

„O jaké věci jde?“

„V případě lorda Gunninga se jedná o diamantové náušnice, které patřily jeho zesnulé ženě. Z Northamptonovy domácnosti zmizel velice drahý náhrdelník posázený perlami a smaragdy, který měla zdědit jeho dcera.“

„Zatraceně! Ta dáma skutečně kradla šperky. A vsadím se, že její nedávno ovdovělý manžel dělal totéž.“

„Howarde, jen pojďte dál a posaďte se.“ Lavinia odložila pero, pomocí kterého si zapisovala poznámky do deníku, a ukázala návštěvníkovi na židli. „Doufám, že v konvici zbylo ještě trochu čaje. Mohu vám nalít?“

„Děkuji, drahoušku.“ Howard za sebou zavřel dveře pracovny, ale neposadil se. Místo toho se zastavil před jejím stolem a upřeně se na ni zadíval. „Celé odpoledne jsem příšerně nervózní, a tak jsem se rozhodl jít na procházku.“

Roztáhl ruce. „A najednou jsem stál před vašimi dveřmi.“

„Chápu,“ pronesla jemně. „Zřejmě byste se rád dozvěděl, jestli jsme s panem Marchem pokročili s naším pátráním.“

„Musím přiznat, že v poslední době nedokážu myslet na nic jiného.“ Vytáhl z kapsy hodinky a nepřítomně si s nimi začal pohrávat. Zlaté přívěsky se houpaly a tančily.

„Povězte mi pravdu, Lavinie. Opravdu si myslíte, že dokážete toho mizeru, co Celeste zabil, objevit?“

Tobias jí řekl, že je důležité klienta ujišťovat tak často, jak vyžaduje situace, připomněla si.

„Pracujeme na tom,“ odpověděla pevně. „Oba jsme přesvědčeni, že jejího vraha najdeme.“

„Moje drahá Lavinie.“ Hodinky se začaly pohupovat v pravidelném rytmu. „Co bych si bez vás počal?“ Howard ztišil hlas a zvážněl. „Moje drahá, předrahá přítelkyně.

Máme toho tolik společného. Tolik si toho co říct. Tolik toho můžeme společně objevit, předrahá přítelkyně.“

Jeho upřený pohled a zlaté hodinky ji znervózňovaly.

Snad se jí takovým mazaným způsobem nepokouší uvést do hypnotického stavu? Vždyť je to její drahý přítel Howard.

Určitě by ji nezneužil. Pravidelný, neustávající pohyb hodinek je náhodný, ne úmyslný. Je to přece starý, rodinný přítel.

„Taková drahá přítelkyně…“

Najednou pochopila, že se musí podívat jinam. To nutkání bylo silné, ale když se pokusila odtrhnout od hodinek oči, téměř to nedokázala. Zvedla prsty, aby se dotkla stříbrného přívěsku, který nosila na krku a nepříjemný pocit zmizel.

Ulevilo se jí a studovala stránku v deníku, který před ní ležel otevřený na stole. „Náhodou jsem moc ráda, že jste se tu dneska odpoledne zastavil, Howarde. Procházím si nějaké poznámky a zjišťuji, že se vás potřebuji na pár věcí zeptat.“

„Samozřejmě vám rád řeknu všechno, co vím, moje drahá, předrahá přítelkyně.“ Hlas měl sytý jako velký zvon.

„Co byste chtěla vědět?“

„Promiňte mi mou impertinenci, ale musím se vás zeptat, jak jste zjistil, že Celeste někoho má.“

„Jak se muž něco takového dozví? Myslím, že jsem to poznal podle drobných náznaků, z nichž většinu jsem zpočátku úmyslně přehlížel. Začala chodit častěji nakupovat a vracela se domů později, někdy dokonce bez nákupů.

Občas mi připadala přehnaně veselá, vzrušená nebo netrpělivá, aniž k tomu měla konkrétní důvod. Co k tomu ještě dodat? Chovala se prostě jako zamilovaná mladá žena.“

Při těch slovech zvedla Lavinia oči a zjistila, že opět zírá přímo na houpající se hodinky. Tentokrát se jí odtrhnout pohled už málem nepodařilo.

„Stačí vám tahle odpověď, moje drahá, předrahá přítelkyně?“

Jen si to představuje, blesklo jí hlavou. Howard se ji nesnaží zhypnotizovat. Možná jí začínají pracovat nervy.

Vrátila se ke svým poznámkám a snažila se na ně soustředit.

Chtěla mu položit ještě jednu otázku. Musela se hodně namáhat, aby si na ni vzpomněla.

„Ten náramek, který Celeste ukradla, patřil lordu Banksovi,“ pronesla. „Znáte ho?“

„Ne, moje drahá přítelkyně.“

Zlatá pečetítka se lehounce kývala.

„Myslíte, že si s ním mohla Celeste domluvit schůzku?“

„To si nedokážu představit.“ Howard se zamračil. „Pokud se s ním ovšem neznala už z dřívějška.“

„Tahle možnost mě nenapadla.“ Několikrát poklepala perem o okraj kalamáře. „Možná, že právě takhle se o náramku dozvěděla.“

Ťuk… ťuk… ťuk…

„Na to vám nedokážu odpovědět, moje drahá, předrahá přítelkyně…“

Náhle si uvědomila, že brko naráží do lahvičky s inkoustem ve stejném rytmu jako se houpou hodinky. Přestala a chvatně pero odložila.

„Snažíte se zjistit, kdo Celeste o tom náramku řekl,“ pronesl Howard.

„Přesně tak.“ Lavinia zavřela záznamník. Když zvedla oči tentokrát, vyhnula se jeho pohledu a zadívala se na obraz, který visel na protější stěně. Snažila se vypadat spíš zamyšleně, než nezdvořile.

Nastalo krátké ticho. Pak Howard s téměř neslyšným povzdechem zasunul hodinky zpátky do kapsy a začal přecházet po pracovně.

„Podle mě je nejpravděpodobnější vysvětlení to, že ji o místě, kde se náramek nachází a o jeho ceně informoval její milenec,“ prohlásil.

„Ale jestli tohle všechno věděl, proč ho neukradl sám?

Krádež je nebezpečná záležitost. Proč poslal krást ji?“

„Já vám řeknu proč. Ten mizera byl příliš velký zbabělec, aby si na to troufl sám.“ Howardovi přeskočil vzrušením hlas. Ruku, která mu visela u boku, sevřel v pěst.

„Přinutil moji Celeste, aby riskovala místo něho. Nejdřív ji zneužil a pak zavraždil.“

„Je mi to moc líto, Howarde. Vím, že je to pro vás těžké.“

„Odpusťte mi, Lavinie. Jen se mi pokoušíte pomoct, ale když si vzpomenu na to monstrum, které ji uškrtilo, nedokážu se ovládnout.“

„Chápu.“

„Prosím, počkejte chvíli, než se zase vzpamatuji.“ Howard se prudce otočil a zadíval se na hřbety knih na sousední polici.

Po několika minutách se nostalgicky usmál. „Vidím, že se stále zajímáte o poezii. Vždycky jste ji milovala, pokud si dobře vzpomínám.“

To je úleva, že se mu nemusí dívat do očí, pomyslela si.

„Podle Emeline je to důkaz, že jsem romanticky založená.“

„V životě jste neměla moc příležitostí k romantice, nemám pravdu, drahoušku?“ Hlas měl tichý, prodchnutý pochopením a hlubokým soucitem.

„To bych neřekla.“ Snažila se udržet bezstarostný tón.

„Můj manžel byl básník, pokud si vzpomenete. Byl úžasně romantický.“

„Setkal jsem se s ním na vaší svatbě.“ Howard se nečekaně otočil a zadíval se jí do očí. „Nepřipadalo mi, že je pro vás ten pravý, ale to byla vaše věc. Vypadala jste tehdy šťastně.“

„Byla jsem šťastná. Chvíli.“ Bezděčně se opět dotkla stříbrného přívěsku. Zase se jí zmocnil stísněný pocit.

„Bylo mi vás líto, když jsem se dozvěděl o jeho nečekané smrti. Vím, že to pro vás muselo být nesmírně těžké vzhledem k tomu, že odešel tak brzy po smrti vašich rodičů.“

„Howarde, myslím, že by bylo lepší, kdybychom se vrátili k Celestině vraždě. Na vzpomínání teď není čas.“

„Nelitujete, že jste se přestala věnovat mesmerismu?“ zeptal se podivně jemným tónem. „Když jste byla malá, vypadalo to, že k němu máte obrovské vlohy. Vlastně zcela výjimečné. Vaše nadání se za ta léta zcela jistě rozvinulo.

Smím se vás zeptat, proč jste se tomu přestala věnovat?“

„Skutečně si myslím, že není čas, abychom –“

Když se v hale ozvaly známé kroky, odmlčela se. O pár vteřin později se prudce rozlétly dveře pracovny. Tobias se na ni krátce podíval a hned vzápětí upřel zrak na Howarda.

„Promiňte, jestli jsem vás vyrušil ze soukromého rozhovoru,“ pronesl.

Z jeho tónu je však naprosto jasné, že ho to nemrzí ani trochu, pomyslela si Lavinia. Pokud se nemýlila, ve skutečnosti zuřil.

„Ale vůbec ne,“ opáčil přívětivě Howard. „Probíráme spolu průběh pátrání.“

„Aha.“ Tobias se zadíval na Lavinii. „Myslím, že máme domluvenou schůzku.“

„Opravdu? Vůbec si nevzpomínám –“ Cosi v jeho výrazu ji přimělo, že zbytek slov spolkla. Nasadila, jak doufala, profesionální úsměv. Nebylo by dobré, kdyby klient zjistil, že mezi ní a Tobiasem existuje napětí. „Ale jistě. Schůzku. Úplně mi vypadla z hlavy, pane. Howarde, jestli nás teď omluvíte, musíme s panem Marchem projednat jisté naléhavé záležitosti týkající se našeho případu.“

Howard zaváhal, sklouzl pohledem z Tobiase na ni a zase zpátky. Na okamžik ji napadlo, že zůstane sedět. Ale nakonec blahosklonně přikývl.

„Ale samozřejmě.“ Když odcházel, vrhl na Tobiase neproniknutelný pohled. „Doufám, že pro mě budete mít v nejbližší době pozitivní zprávy.“

Tobias mlčel, dokud za ním nezapadly domovní dveře.

Teprve potom se otočil k Lavinii. Přešel pracovnu, opřel se rukama o stůl a upřel na ni pohled, při kterém ji zamrazilo.

„Musíte mi slíbit,“ pronesl hlasem, který byl stejně chladný jako jeho výraz, „že už nikdy nezůstanete s Hudsonem o samotě.“

„Prosím? Co ksakru –“ Když obešel stůl a vytáhl ji ze židle, zajíkla se překvapením. „Co si to dovolujete, pane?

Okamžitě mě pusťte.“

„Chci, abyste mi to slíbila, Lavinie.“

„Proč bych vám měla něco tak šíleného slibovat?“ vybuchla.

„Moc dobře víte, že Howard je můj starý přítel.“

Starý, dobrý přítel.

„Nevěřím mu.“

„Ujišťuju vás, že je džentlmen.“

„Možná taky vrah.“

„To je nesmysl.“

„I když nezabil svoji ženu, nelíbí se mi, jak se na vás dívá.“

Otevřela ústa, aby se Howarda opět zastala. Ale při vzpomínce, jak stísněně se cítila před chvilkou, když na ni upíral svůj neproniknutelný pohled, okamžitě zmlkla. Po pravdě řečeno, pomyslela si, o to, aby se s Howardem ocitla znovu o samotě, nijak zvlášť nestála, i když nevěděla přesně proč.

„Slibte mi to, Lavinie.“

„Tak dobře,“ zamumlala neochotně. „Jestli dovolíte, abych si zase sedla a přestanete se chovat jako šílenec, tak vám to slíbím. Každý další rozhovor s Howardem se bude odehrávat v přítomnosti někoho dalšího. Stačí?“

„Ne. Doopravdy by mě uklidnilo jedině to, kdybyste z toho případu vycouvala a už nikdy se s Hudsonem nesetkala.

Ale vím, že to bych po vás žádal příliš, a tak se spokojím s vaším slibem.“

„Dobře, dobře, slibuju.“

Pomalu ji pustil.

„A už s tím nesmyslem přestaňte.“ Urovnala si sukně a uhladila vlasy. „Máme spoustu práce.“ Sledoval ji ponurým, zamyšleným pohledem.

„Dneska odpoledne jsem se od Crackenburnea dozvěděl pár zajímavých informací,“ pronesl. „Zdá se, že těm dvěma džentlmenům z Bathu, o nichž se kdysi zmínila Celeste, se ztratilo pár šperků.“

Lavinia se zamračila. „Starožitných?“

„Ne. O tom alespoň Crackenburne nemluvil. Pouze říkal, že byly cenné. Diamantové náušnice a náhrdelník posázený drahokamy.“

„Proboha.“ Pomalu se svezla zpátky na židli. „Celeste byla tedy skutečně zlodějka a kradla starožitnosti. Zajímalo by mě proč.“

„To je skvělá otázka, protože podle mých zkušeností má profesionálnější sorta zlodějů tendenci specializovat se na jisté typy cenností. Ale to není v tuhle chvíli podstatné.

Důležité je, že nám tahle informace umožňuje další úhel pohledu na náš případ.“

„Co tím myslíte?“

„Domnívám se, že Hudson a jeho žena měli takový malý rodinný podnik.“

To Lavinii rozzuřilo. „Cože? Chcete tvrdit, že Howard je zloděj šperků?“

„Myslím, že je to velice pravděpodobné.“

„Nejdřív o něm tvrdíte, že je vrah a teď zase, že je zloděj.

To je neslýchané. Podle mě, pane, se necháváte ovlivnit osobní předpojatostí.“

„Ale jestli mám pravdu,“ pronesl tiše. „jestli Celeste s Howardem skutečně kradli, máme tady další motiv vraždy.“

„Hádka mezi zloději? Myslíte, že ji Howard zabil ne proto, že ho zradila s jiným mužem, ale proto, že se mu pokusila s tím náramkem utéct? Hloupost.“ Lavinia si odfrkla.

„Odmítám souhlasit s tím, že Howard zavraždil svou ženu.“

Tobias mlčel. Jen se na ni nekonečně dlouho díval.

„No?“ Zamračila se. „Co je?“

„Nemůžu si pomoct, ale připadá mi, že pokud jde o krádeže, tak Hudsona hájit nehodláte.“

Vzdychla a zabořila se hlouběji do židle. „To o těch ukradených klenotech v Bathu je pravda?“

„Nemám samozřejmě žádné důkazy, ale Crackenburneovy informace bývají téměř vždycky spolehlivé.“

Zvedla pero, a zatímco se snažila zaujmout k faktům objektivní postoj, nepřítomně si s ním pohrávala. „Připouštím, že pokud Celeste kradla, je vysoce pravděpodobné, že Howard musel přinejmenším něco tušit.“

„Podle mě je mnohem pravděpodobnější, že se na těch krádežích podílel.“

„Pokud ano, proč by riskoval a najal si nás?“

„Nechtěl si najmout nás. Chtěl si najmout vás. A udělal to, protože se ztratila Modrá Medúza a on ji chce najít.“

Tobias se zamračil. „V každém případě se zřejmě domnívá, že mu nic nehrozí.“

„Jak to myslíte?“

„Uvažujte, Lavinie. Nešel do Bow Street najít detektiva, nebo ano? Přišel za vámi, za starou známou, která si ho pamatuje z dětství, za drahou přítelkyní z dávné minulosti, kterou by ani na okamžik nenapadlo, že by mohl vraždit nebo krást.“

Zamrkala a srovnala pero s hranou pijáku. „Pořád o tom nejsem přesvědčená. Třeba se ta vražda a krádež dají vysvětlit jiným způsobem. Chudák Howard.“

„Skutečně, chudák Howard.“ Tobias vypadal pobaveně.

„Měl zatracenou smůlu, že když si najal vás, zatáhl do toho i mě.“

19

Když Tobias dorazil o něco později domů a našel Anthonyho, jak se rozvaluje v křesle v pracovně, nálada se mu nezlepšila. Na stolku

vedle švagra ležely tři vychladlé kusy koláče s lososem a brambory, které mu rychle mizely v ústech.

„Určitě pro mě máte nějaké důležité informace, když jste tady.“ Tobias obešel roh stolu a posadil se na židli.

„Našel jste komorníka?“

„Zatím ne.“ Anthony spolkl velké sousto koláče a odsunul talíř s vidličkou. Zaujatě studoval špičky svých naleštěných bot. „Jeden soused tvrdil, že od té doby, co Fitche vyhodili, tráví spoustu času v hernách. Zkusím to zase ráno.“

„Pokud jste si toho nevšiml, tak podstatný je tady čas.“

Tobias poklepal prstem na piják. „Potřebuju ho co nejdřív najít.“

„To není tak snadné. Ten chlap nechodí snad nikdy domů a dokonce ani nevím, jak vypadá.“

„Zkuste být trochu iniciativnější. Zeptejte se na jeho podobu některého z jeho známých. Vyzpovídejte drobotinu z ulice. Zjistěte, jakou hernu má oblíbenou. Zatraceně, Tony, to vy jste se chtěl stát detektivním asistentem. Tak už sakra začněte něco dělat.“

„Vyslýchal jsem prostitutky, které pracují blízko hostince, kde bydlí Oscar Pelling.“

Tobias se zamračil. „A narazil jste na něco?“

„Ne.“

„Jinými slovy, ani v jednom případě jste nic neobjevil, nemám pravdu? Navrhuju, abyste pokračoval ve výsleších.

Bylo by to nepochybně užitečnější než se ládovat obsahem Whitbyho spižírny.“

„Jen jsem se zastavil na něco malého k snědku.“ Anthony se na něj z hlubin křesla podrážděně zamračil. „Co to s vámi sakra je? Copak jste se zase pohádal s paní Lakeovou?“

„Do mého vztahu s Lavinií vám nic není.“

„Samozřejmě, že ne. Nevím, co to do mě vjelo.“

Tobias uhodil dlaní do pijáku. „Před půl hodinkou jsem vešel do její pracovny a našel ji tam samotnou s Hudsonem.“

„Aha.“

„Co to podle vás znamená?“

„Nic zvláštního. Jen mi je teď jasné, proč jste tak naštvaný.“

Anthony vytáhl obočí. „Pan Hudson se vám moc nezamlouvá, co?“

„Nevěřím tomu chlapovi ani nos mezi očima. Je to mesmerista a možná zavraždil vlastní ženu. Jsem přesvědčený, že vymyslel nějaký

odporný plán, ve kterém počítá s Lavinií. A ona je k tomu nebezpečí slepá.“

„Chcete slyšet radu?“

„Ne, díky. Vaše rada, jak okouzlit dámu poklonami, skončila naprostým fiaskem.“

Anthony si odkašlal. „Dobře, tak co kdybyste dal radu vy mně?“

„O čem to mluvíte?“

„Dneska odpoledne jsem sem přišel, protože jsem si chtěl promluvit se starším, moudřejším a zkušenějším mužem, který mi může pomoct s řešením velice ožehavého problému.“

„Zatraceně! Dal jste mi slovo, že do herny nepůjdete.

Jestli jste se zadlužil, sežeňte si peníze, kde chcete.“

„Uklidněte se, pane. Žádné dluhy nemám, V případě, že vám to uniklo, mám spoustu práce s vyšetřováním, které provádím pro svého nového zaměstnavatele, takže nemám na karty a kostky čas.“

Tobias si uvědomil, že takový tón od Anthonyho ještě nikdy neslyšel.

„Co se děje?“ zeptal se tiše.

„Emeline.“

„Sakra, toho jsem se bál.“ Tobias se opřel, položil si nohy na roh stolu a sepjal ruce. „Včera, potom co jste odešli z Banksova domu, se něco stalo, nemám pravdu?“

„Samozřejmě, že se něco stalo. Vyprávěl jsem vám, co se přihodilo.“ Anthony vyskočil a začal přecházet po místnosti.

„Emeline málem srazil kočár. Mohl ji zranit. Možná vážně.“

„Měl jsem dojem, že podle Emeline jste byl spíš v nebezpečí vy a ten chlapec.“

„Ona taky, ale asi si to neuvědomila.“

Tobias si studoval konečky prstů. „Přesto jsme se shodli, že vám chtěl vozka pouze doručit vzkaz, ne někoho zabít.“

„Jak si můžeme být něčím jistí, tím spíš vozkovými úmysly?“ Anthony měl čelist tak pevně zaťatou, jak by byla vykována z oceli. „Řeknu vám, Tobiasi, že bych obětoval celé jmění, kdybych toho mizeru dostal alespoň na pár minut do rukou.“

„Chápu.“

„Musím přiznat, že teprve včera večer v posteli mi došlo, jak to mohlo dopadnout. Skoro až do rána jsem kvůli tomu nezavřel oči. Zíral jsem na strop a pořád přemýšlel, co se mohlo stát.“ Anthony mávl jednou rukou. „Co kdyby se vozkovi splašili koně? Co kdyby

Emeline zpanikařila stejně jako ten chlapec? Co kdyby tam zůstala stát ochromená hrůzou a neuhnula se drožce z cesty? Ti koně by ji ušlapali.“

„Naštěstí se zdá, že slečna Emeline si dokáže zachovat v kritických okamžicích chladnou hlavu stejně jako její tetička.“

„Když se mi včera v noci podařilo nakonec usnout, pronásledovaly mě zlé sny,“ pokračoval Anthony. „Ani jednou se mi nepodařilo dostat k Emeline včas, abych ji odvlekl z cesty kočáru, který se řítil přímo na ni.“

Tobias si vzpomněl na občasné noční můry, které ho pronásledovaly od jeho seznámení s Lavinií. „Taky jsem měl několik takových snů.“

„Dneska ráno, když jste s paní Lakeovou a paní Doveovou odjeli k Valeovi, jsem si s Emeline promluvil. Řekl jsem jí, že by se měla nápadu, že půjde ve šlépějích své tetičky, vzdát.“

„Opravdu?“ Tobias sundal nohy ze stolu a vstal. Došel ke stolku a zkontroloval zbytky koláče s lososem a bramborami.

„Ani nemusím hádat, jak na váš návrh reagovala.“

„Příšerně se na mě rozzlobila. Odmítla o tom třebas jen uvažovat. Prakticky mi řekla, že nemám právo za ni rozhodovat nebo se jí plést do života.“

„Neříkejte?“ Tobias zvedl nůž a ukrojil si mohutný klín koláče s lososem a bramborami. „To mě skutečně překvapuje.“

Anthony se zastavil a zamračeně sledoval, jak se Tobias zakousl do chutného pečiva. „Posmíváte se mi?“

„Ujišťuju vás, že s vámi hluboce soucítím,“ pronesl Tobias s plnou pusou.

„Zatraceně!“ Anthony si prohrábl vlasy. „Připadá mi, že se mojí situací ohromně bavíte, nemám pravdu? Určitě se domníváte, že je to zasloužený trest za všechny ty chvíle, kdy jsem vám radil, abyste se k paní Lakeové nechoval tak panovačně.“

Tobias mlčel. Opět se zakousl do koláče. Whitby byl skvělý kuchař. Ale když se to tak vezme, Whitby byl vlastně skvělý téměř ve všem. Ten muž, který mu slouží jako majordomus, kuchař, komorník a příležitostný lékař v jedné osobě, dokáže ve svém oblečení vypadat dokonce elegantněji než většina džentlmenů z vyšších společenských kruhů, včetně jeho samotného, pomyslel si Tobias.

„Jestli vás to utěší,“ zamumlal Anthony, „přiznávám, že teď dokážu mnohem lépe pochopit vaše obavy, pokud jde o sklon paní Lakeové k nepředloženému chování.“

„Člověka vždycky potěší, když ho ostatní chápou.“

„Nějakou užitečnou radu pro mě zřejmě nemáte, co?“

„Ale samozřejmě, mám.“ Tobias mu podal talíř. „Přineste mi ještě kus toho Whitbyho koláče s lososem. Je skvělý. Pórek tomu dal ten správný šmrnc. Až to uděláte, můžete opět vyrazit do ulic a pokusit se vystopovat Banksova komorníka.“

Anthony zvedl neochotně talíř. Podíval se na koláč, jako by tu šlo o alchymistův tyglík. „Jsem odsouzený k tomu, aby mě slečna Emeline dohnala k šílenství, že?“

„S největší pravděpodobností. Ale určitě vás uklidní, když vám sdělím, že nejste jediným budoucím šílencem v okolí. Zdá se, že mě díky paní Lakeové čeká podobný osud.“

„Děje se něco, Emeline?“ Lavinie odložila pero a studovala vážný výraz své neteře. „Nevidím žádné zlepšení. Od včerejška máte špatnou náladu. Pořád vás trápí ta příhoda s kočárem?“

Emeline odsunula papír, na který si zapisovala dojmy z odpovědí služebnictva, které s Anthonym vyslýchali v Banksově sídle. Stísněně se na Lavinii zadívala. „Dá se to tak říct,“ připustila.

„Já to věděla. Asi jste se moc nevyspala, že? U snídaně jsem si všimla, že jste trochu pobledlá.“

Emeline se zkormouceně usmála. „Chcete mi tím taktně naznačit, že dnes nevypadám nejlépe?“

„Je to moje vina. Měla jsem trvat na tom, abyste si dala před spaním kapku sherry.“

„Když jste dneska odešli s paní Doveovou a panem Marchem k lordu Valeovi, navštívil mě Anthony.“

Lavinia se zamračila. „Anthony byl tady? Přišel k nám domů? Doufám, že u toho byla paní Chiltonová?“

„Samozřejmě. Ale Anthony náhodou nešel dál. Pozval mě na procházku do parku.“

Lavinia se vyděsila. Když si představila, co se děje, když ji Tobias pozve na procházku do parku, málem omdlela.

„Jak se vám ten mladík vůbec opovažuje něco takového navrhnout? Co si o sobě sakra myslí? Proto jste dneska tak rozrušená? Řeknu Tobiasovi, aby ho přísně pokáral.“

Emeline se ušklíbla. „Nebojte se, proběhlo to ve vší slušnosti. Jen jsme se chvíli procházeli v nejrušnější části parku. Samozřejmě jsme na víc než hodinu nezmizeli tak, jak to máte při vycházkách ve zvyku vy s panem Marchem.“

Lavinia cítila, že rudne. Rozpačitě si odkašlala. „Zjistili jsme s panem Marchem, že dlouhé procházky jsou pro lidi našeho věku nesmírně prospěšné.“

„Opravdu?“

Lavinia přimhouřila oči. „Tak proč vás ten rozhovor s Anthonym tak rozrušil?“

„Jestli to chcete vědět, tak se začal chovat úplně stejně jako pan March.“

„Prosím? V jakém směru?“

„Řekl mi, že podle něho bych měla znovu zvážit své rozhodnutí pracovat v detektivní kanceláři.“

„Chápu.“ Lavinia se nad tím zamyslela. „Nevíte, proč to udělal? Jeví se mi jako rozumný, moderně uvažující mladý muž.“

„Myslím, že jím trochu otřásla ta příhoda s kočárem.“

„Zajímavé. Nikdy by mě nenapadlo, že je tak přecitlivělý.

Podle toho, jak vypadal včera odpoledne po vašem návratu, bych řekla, že Anthony se chová v zásadních okamžicích stejně chladnokrevně jako Tobias.“

„Nerozrušilo ho, že unikl jen o vlásek nebezpečí, i když já byla hrůzou bez sebe,“ pronesla Emeline. „Včera v noci u něho evidentně zvítězila bujná fantazie nad zdravým rozumem.

Přesvědčil sám sebe, že nebezpečí hrozilo mě, a kdyby při mně nestálo štěstí, mohla jsem být mrtvá.“

„Chápu.“

„Celá ta záležitost ho naprosto vykolejila a dospěl k závěru, že by bylo nejlepší, kdybych si vybrala jiné povolání.“

„Chápu,“ pronesla opět Lavinia tentokrát velice neutrálním tónem.

„Musela jsem vyslechnout únavné kázání, že bych neměla zbytečně riskovat. Taky si neodpustil zdlouhavou přednášku o vhodných povoláních pro ženy. Ke konci jsem měla co dělat, abych se dokázala ovládnout a neřekla mu, co si o jeho nesnesitelném chování myslím. Rozloučila jsem se s ním a nechala ho stát uprostřed parku.“

„Aha.“ Lavinia si opřela ruce o stůl a postavila se. „Co kdybychom si daly kapku sherry?“

Emeline se zamračila. „Od tak chytré a důvtipné dámy bych čekala nějaký inspirativnější návrh. Koneckonců, jste světaznalá žena. Máte s muži jisté zkušenosti. Nic jiného mi neporadíte? Jen kapku sherry na uklidnění?“

„Jestli vám jde o inspiraci, radím vám, abyste si přečetla Shakespeara, Wollstonecrafta nebo náboženský traktát.

Obávám se, že pokud jde o radu v souvislosti s takovými džentlmeny, jako jsou pan March a pan Sinclair, kapka sherry je to jediné, co můžu nabídnout.“

„Ach.“

Lavinia otevřela bar. Vytáhla z něho karafu, nalila trochu sherry do skleniček a jednu z nich podala Emeline.

„Myslí to dobře, víte.“

„Jistě.“ Emeline se opatrně napila sherry a okamžitě nasadila filozofičtější výraz. „Asi máte pravdu.“

Lavinia ochutnala obsah své sklenice a pokusila se utřídit si myšlenky.

„Podle mě se muži,“ pronesla pomalu, „kdykoli cítí, že nemají situaci plně pod kontrolou, začnou chovat nervózně a někdy až nesnesitelně. K tomu dochází zejména v souvislosti s dámou, za kterou cítí jistou zodpovědnost.“

„Chápu.“

„Své napětí si kompenzují tím, že ji neustále kritizují, dávají jí příkazy a vůbec se chovají otravně.“

Emeline se znovu napila sherry a moudře přikývla. „To je příšerný zvyk.“

„Naprosto s vámi souhlasím, ale obávám se, že taková už je jejich přirozenost. Snad teď chápete, proč mi pan March občas připadá tak nesnesitelný.“

„Konečně tomu rozumím.“ Emeline potřásla hlavou.

„Není divu, že se s ním tak často hádáte. Už tuším, že se hádkám s Anthonym taky nevyhnu.“

Lavinia zvedla skleničku. „Připijeme si.“

„Na co?“

„Na nesnesitelné muže. Musíte přiznat, že jsou v každém případě stimulující.“

20

Slabé slunce rychle mizelo v mlze, která se druhý den odpoledne snesla na město. Příjemný den skončil málem dřív, než Lavinia dorazila do Tredlowova starožitnictví.

Nechala se vysadit před hlavním vchodem a podívala se výlohami dovnitř, protože ji překvapilo, že se v krámku nesvítí. Místnost tonula ve tmě.

O několik kroků couvla a zvedla hlavu, aby zkontrolovala okna nad obchodem. Při zběžném pohledu si všimla, že jsou zatažené těžkými závěsy. Kolem jejich okrajů nepronikalo žádné světlo.

Zkusila dveře. Bylo odemčeno. Vešla do nepřirozeně tichého obchodu.

„Pane Tredlowe?“ Její hlas se dutě odrážel od potemnělých šiků zaprášených soch a vitrín. „Dostala jsem váš vzkaz a hned jsem přijela.“

Tredlowův strohý, zašifrovaný vzkaz přinesl ani ne před hodinou ke kuchyňským dveřím jakýsi chlapec.

Mám informace o jisté starožitnosti, o kterou se oba zajímáme.

V tu dobu byla v domě sama. Paní Chiltonová se vydala na trh pro nějaké ryby. Emeline si odešla koupit rukavice, které si chtěla vzít na ples u paní Doveové.

Lavinia nemeškala. Chytila do ruky plášť a klobouk a okamžitě vyrazila. V tuhle dobu drožky moc nejezdily, ale podařilo se jí jednu objevit. Bohužel byl příšerně hustý provoz. Trvalo jí celou věčnost, než přecpanými londýnskými ulicemi dorazila k Tredlowovu krámku.

Doufala, že čekání na ni nevzdal, nezavřel obchod a neodebral se do sousední kavárny.

„Pane Tredlowe? Jste tady?“

Ticho v místnosti ji znervózňovalo. Kdyby Tredlow odešel pryč nebo do svého bytu nad obchodem, určitě by nezapomněl zamknout hlavní vchod.

Edmund Tredlow není už žádný mladík, pomyslela si stísněně. A pokud věděla, žil sám. I když jí připadalo, že se při její poslední návštěvě těšil dobrému zdraví, existovala spousta ošklivých věcí, které mohly džentlmena jeho věku potkat. Okamžitě si představila, že majitel obchodu leží po záchvatu mrtvice v bezvědomí na podlaze. Nebo se zřítil ze schodů. Možná mu selhalo srdce.

Přejel jí mráz po zádech. Něco se stalo. Cítila to teď každým nervem.

Nejdřív by se měla podívat do zadní místnosti. Měla třikrát větší rozlohu než samotný obchod a její součástí byl sejf, ve kterém Tredlow schraňoval své nejcennější starožitnosti.

Chvatně se vydala podél dlouhého pultu na protější stranu krámku, na konci ho obešla a uchopila okraj těžkého, tmavého závěsu, který zakrýval vchod do skladu.

Když závěs odhrnula, zjistila, že se dívá do hluboké tmy. Jediné úzké okno vysoko na stěně propouštělo sotva tolik světla, aby rozeznala hromadu soch, umělecky zlomené sloupy a tu a tam obrys sarkofágu.

„Pane Tredlowe?“

Nikdo se neozval. Rozhlédla se po svíčce. Na pultě zahlédla jednu v malém, kovovém svícnu a rychle ji zapálila.

Zvedla svíčku před sebe a prošla otvorem do zadní místnosti. Na citlivém bodu mezi lopatkami ucítila mrazivý dotek a zachvěla se.

Temná šachta těsně za závěsem jí naznačila, kde se nachází příkré schodiště vedoucí do horních místností. Tuhle část obchodu prohledá, až se ujistí, že Tredlow není tady dole.

Tyčila se proti ní zdánlivě neproniknutelná stěna beden, krabic a velkých kamenných desek. Pomalu postupovala dál do tmy a s hrůzou si uvědomovala přísné, nelidské pohledy antických bohů a bohyň, kteří ji obklopovali. V cestě jí bránilo několik rozbitých náhrobních kamenů. Pokusila se je obejít a ocitla se tváří v tvář soše schoulené, bezruké Afrodity.

Prošla kolem několika velkých soch římských císařů, kteří měli své stárnoucí, nehezké obličeje absurdně připevněné k půvabně tvarovaným, mimořádně obdařeným tělům mladých řeckých atletů a zjistila, že v dalším postupu jí brání masivní kamenný vlys. Třepotající se plamen svíčky dopadal na vystupující hlouček bojovníků navěky zachycených ve scéně krveprolití a zběsilého smrtelného zápasu. Zoufalství a zuřivost na tvářích těch mužů korespondovala s pokroucenými těly a bušícími kopyty koní, na kterých seděli.

Otočila se k vlysu zády a začala se proplétat bludištěm uren a váz zdobených postavami v erotických polohách.

Hned za nimi ležel na zemi spící hermafrodit. Na levé straně se ve tmě vzpínal na zadních obrovský kentaur.

Zahlédla záblesk mezi otevřenými dveřmi a ostře se nadechla.

Když ji Tredlow jednou pozval na prohlídku svého království, pyšně ji na sejf upozornil. Šlo o místnost se speciálně zesílenými kamennými stěnami, která byla součástí původní středověké budovy stojící kdysi na tomto místě.

Když se sem Tredlow přistěhoval, její objev ho nadchl.

Udělal z ní obrovský sejf a používal ho k uskladnění menších předmětů a těch, které považoval za nejvzácnější.

Vzhledem k tomu, že se zástrčka nacházela na vnitřní straně dveří, jednalo se zřejmě o vchod do tajného tunelu, který si nechal majitel domu postavit, aby mohl uniknout před nepřáteli. Ale podzemní cestu už před mnoha lety zavalily kamenné bloky.

Tredlow připevnil na vnější stranu dveří těžký železný zámek. Klíč nosil neustále u sebe.

Sejf by měl být zamčený, napadlo ji. Tredlow by nikdy nenechal dveře dokořán. V žádném případě ne dobrovolně.

Zamířila k němu. Zakopla o jednu ze tří bronzových nohou, které podpíraly ozdobně gravírovanou antickou pánev na žhavé uhlí.

Tiše zaklela a podívala na zem. Na podlaze spatřila několik tmavých skvrn. Ve světle se slabě leskly, což znamenalo, že jsou ještě vlhké.

Voda, pomyslela si. Nebo možná čaj či pivo, které tu Tredlow nedávno vylil.

Ale jakmile se sehnula, aby si je prohlédla z větší blízkosti, pochopila, že na podlaze není voda, čaj ani pivo. Zírala na částečně zaschlé kapky krve.

Drobné stříkance tvořily strašidelnou stezku, která nečekaně končila na kraji kamenného sarkofágu. Víko rakve bylo přiklopené, takže neviděla, co leží uvnitř.

Nejistě natáhla ruku, aby špičkou prstu v rukavičce prozkoumala skvrnu. V tu chvíli uslyšela neomylné zaskřípění dřevěných trámů, které tvořily strop.

Projel jí záchvěv strachu, pronikavý jako rána elektrickým proudem. Napřímila se tak prudce a nemotorně, že ztratila rovnováhu. Zoufale se snažila zachytit nejbližšího předmětu, sochy muže v životní velkosti. Postava měla v jedné ruce meč. V druhé svíral odpudivý objekt.

Byl to Perseus držící useknutou hlavu Medúzy.

Na děsivý okamžik se nedokázala pohnout. Jako by pod Gorgoniným pohledem na místě zkameněla. Za ten hypnotizující výraz v očích by se nemusel stydět žádný mesmerista.

Hadí lokny, které se Medúze vlnily kolem kamenného obličeje, vypadaly v mihotavém světle svíčky jako skutečné.

Dřevo v příšerném tichu opět zaskřípalo. Kroky. Přímo nad hlavou. Někdo je nahoře a blíží se po podlaze ke schodišti, po kterém se schází do přízemí. Určitě to není Edmund Tredlow. Tím si byla naprosto jistá.

Další zaskřípění. Vetřelec se nyní pohyboval mnohem cílevědoměji. Kroky se zrychlily. Osoba nahoře o ní věděla.

Nepochybně ji slyšela, když na Tredlowa volala.

Díky dalšímu pronikavému záchvěvu hrůzy se jí podařilo odtrhnout oči od kamenné Medúzy. Musí odsud rychle zmizet. Nezvaný host bude brzy na schodech. Za pár vteřin seběhne do skladu. Zřejmě se jí nepodaří proklouznout otvorem se závěsem, který obchod odděloval, včas, aby mohla uprchnout hlavním vchodem.

Zbýval jedině zadní východ, který Tredlow používal k příjmu nových zásilek starožitných předmětů. Otočila se, zvedla svíčku nahoru a zabodla zrak do tmy. Skrz les vztyčených bronzových a kamenných postav a mezi haldami beden a krabic nakupených až do stropu zahlédla zadní stěnu místnosti.

Pustila se úzkou uličkou, kterou tvořilo několik impozantních náhrobků. V polovině cesty k zadním dveřím se ohlédla přes rameno a spatřila, jak po stropě blízko schodiště tančí světlo svíčky. Zmocnilo se jí zoufalství. Neznámý byl už skoro v místnosti. Když ona vidí jeho svíčku, téměř jistě to platí i naopak.

Nepodaří se jí dorazit k zadnímu východu včas.

Jedinou její nadějí je sejf. Jestli se jí tam podaří doběhnout a zamknout za sebou těžké dveře, bude v bezpečí.

Vrhla se směrem k sejfu bez ohledu na to, že ji neznámý uslyší. Na prahu kamenné místnůstky se zastavila, a když si uvědomila, jak je maličká, odvaha ji málem opustila.

Neměla stísněné prostory ráda. Vlastně je nenáviděla.

Zvuk kroků, který se k ní neúprosně přibližoval, však rozhodl místo ní. Naposledy se ohlédla. Postavu jejího pronásledovatele zakrývala hromada soch a beden, ale světlo svíčky bylo jasně vidět. Jak se vetřelec přibližoval, poskakovalo a odráželo se od obličejů mytických příšer a bohů.

Zhluboka se nadechla a vstoupila do přeplněného trezoru, uchopila železnou kliku a vší silou za ni zatáhla.

Připadalo jí jako věčnost, než za ní těžké dřevěné dveře zapadly. Na jeden děsivý moment jí blesklo hlavou, že jsou určitě přilepené a že je ztracená.

Pak se za ní se strašidelným zaskřípěním zabouchly.

Plamen svíčky se naposledy divoce zatřepotal, krátce osvětlil řady starobylých, kovových a skleněných předmětů a zhasl.

Místnost se okamžitě ponořila do neproniknutelné tmy, jaká panuje v hrobě. Třesoucíma se rukama se jí poslepu podařilo nahmatat prastarou kovovou zástrčku. Se zlověstným cvaknutím zapadla na místo.

Lavinia zavřela oči, přitiskla ucho na tlusté dřevěné dveře a napjatě poslouchala. Snad vetřelec brzy pochopí, že se za ní nedostane a rozhodne se z domu co nejrychleji odejít. Pak bude moct tuhle příšernou místnost opustit.

Cítila tlumené zaskřípění železa o železo.

Teprve za pár vteřin jí s hrůzou došlo, co to znamená. Se srdcem sevřeným panikou pochopila, že vetřelec právě otočil v zámku Tredlowovým klíčem.

Ani se ji nepokusí z jejího úkrytu vytáhnout, pomyslela si. Místo toho ji zamknul v téhle malé, tmavé místnosti, která nebyla o moc větší než starobylý římský sarkofág.

Z mlhy se k němu blížili dva muži v dlouhých, černých, rozepnutých pláštích. Záhyby těžké látky se jim otíraly o špičky naleštěných bot a tváře jim zakrývala krempa klobouku a rychle se snášející soumrak.

„Čekáme na vás, pane Fitchi," pronesl tiše starší z mužů.

Při chůzi lehce napadal na nohu a svým kulháním působil z jakéhosi důvodu ještě zlověstnějším dojmem.

Druhý muž nepromluvil. Držel se pár kroků za jeho zády, sledoval vývoj situace a čekal na pokyny. Fitchovi připomněl mladého levharta, kterého zaučuje zkušenější lovec.

Nebezpečný byl ten starší.

Komorníka zaplavila hluboká hrůza. Prudce se zastavil a divoce se rozhlédl, jestli nespatří únikovou cestu. Žádnou neviděl. Na konci uličky zářila světla kavárny, kterou před několika minutami opustil, příliš daleko, aby k nim stačil doběhnout. Nikde nikdo, jen prázdná, temná zádveří lemující obě strany ulice.

„Co po mně chcete?" Snažil se o pevný, energický tón.

Měl v tom směru jisté zkušenosti, připomněl si. Od dobrého komorníka se očekává, že bude působit důstojným, autoritativním dojmem.

Důstojný možná nebylo v tomhle případě to nejvhodnější slovo.

„Chceme s vámi mluvit," pronesl ten nebezpečnější muž.

Fitch polkl. Na berky jsou příliš dobře oblečení, pomyslel si. Kupodivu ho to nijak neuklidnilo. Když spatřil výraz v očích staršího muže, měl chuť vzít nohy na ramena.

Věděl však, že by se daleko nedostal. Kdyby se mu podařilo tomuhle lovci utéct, mladému zaučujícímu se levhartovi by uniknout nedokázal.

„Kdo jste?" zeptal se. Zaslechl ve vlastním hlase úzkost a přikrčil se.

„Jmenuji se March. To vám stačí. Jak už jsem řekl, rádi bychom vám s mým společníkem položili pár otázek."

„Jakých otázek?" hlesl Fitch.

„Až donedávna jste pracoval jako komorník u lorda Bankse. Podle našich informací jste byl na hodinu propuštěn."

Začal se doopravdy bát. Vědí, co udělal. Ta stvůra krádež objevila a poslala je za ním.

Fitchovi vyschlo v krku. Byl si tak jistý, že tu zatracenou věc nebude nikdo postrádat, ale přišli na něj. Před očima se mu míhala jedna děsivá představa za druhou. Mohli by ho za to deportovat nebo dokonce poslat na šibenici.

„Rádi bychom slyšeli, jestli jste si s sebou při odchodu neodnesl jistou cennou věc," pronesl March.

Je ztracen, blesklo hlavou Fitchovi. Ztratil veškerou naději.

Nemělo smysl zapírat. March byl typ, který bude svou oběť pronásledovat až na kraj světa. Viděl mu to v očích.

Nezbývá mu nic jiného, než se levhartovi vydat na milost a nemilost a doufat, že se z té šlamastyky dokáže nějak dostat.

„Propustila mě a odmítla mi vyplatit mzdu za čtvrt roku.

A navíc mi nedala doporučení." Fitch se opřel o kovové zábradlí. „Za všechno, co jsem pro Jeho lordstvo udělal.

Přísahám, že jsem se snažil ze všech sil, ale nebylo snadné se Stvůře zavděčit."

„Mluvíte o paní Rushtonové?" ujistil se March.

„Samozřejmě. Docházelo k tomu dvakrát týdně, někdy častěji, když měla náhodou dobrou náladu. Skoro tři dlouhé měsíce." Při

vzpomínce na své heroické úsilí se Fitch trochu napřímil. „Stvůra byla ta nejnáročnější zaměstnavatelka, jakou jsem kdy měl. A pak mě na hodinu propustí, bez doporučení a navíc bez prachů. Ptám se vás, kde je spravedlnost?“

Mladší muž poprvé za celou dobu promluvil. „Proč vás paní Rushtonová propustila?“

„Začala docházet na pravidelná terapeutická sezení k nějakému mesmeristovi.“ Fitch se ušklíbl. „Tvrdila, že je s ním mnohem spokojenější než se mnou. Jednou se vrátila ze schůzky a lhostejně mi oznámila, že už nebude moje služby potřebovat.“

„A když vás propustila, usoudil jste, že vám zůstala něco dlužná, nemám pravdu?“ zeptal se March.

Fitch zvedl ruku s dlaní otočenou vzhůru a mlčky se dožadoval lovcova pochopení. „Povídám, že to nebylo fér.

Proto jsem vzal tu zatracenou tabatěrku. Po pravdě řečeno, nenapadlo mě, že se po ní bude někdo shánět. Banks už skoro rok tabák nešňupal a nevypadalo to, že by tabatěrku ještě někdy potřeboval.“

March přimhouřil oči. „Vy jste ukradl tabatěrku?“

„Ta věcička ležela v zadní zásuvce lordovy šatny už ani nevím jak dlouho. Koho by napadlo, že o ní bude Stvůra vědět, natož se zajímat, jestli nezmizela?“

March k němu výhrůžně přistoupil. „Vy jste ukradl tabatěrku?“

„Myslel jsem si, že na ni všichni ze služebnictva už dávno zapomněli.“ Fitch ze zkormouceně zadíval na chodník a přemítal nad nevlídností osudu. „Netušíte náhodou, jak Stvůra zjistila, že jsem tu tabatěrku odnesl?“

„A co náramek?“ vypálil March.

„Náramek?“ Fitch zvedl se zmateným výrazem hlavu.

„O jakém náramku to mluvíte?“

„O starobylém zlatém náramku, který měl Banks ukrytý v sejfu,“ vysvětlil March. „Ten se zvláštním kamenem.“

„O té staré tretce?“ protáhl Fitch pohrdavým tónem.

„Proč bych sakra něco takového bral? Člověk by musel znát nějakého obchodníka se starožitnostmi, aby dokázal takovouhle věc výhodně prodat. Za ta léta u Bankse jsem viděl dost na to, abych nechtěl mít s takovými lidmi nic společného. Je to divná cháska.“

March a jeho společník si vyměnili nečitelný pohled a pak se otočili zpátky k Fitchovi. „Co jste s tou tabatěrkou udělal?“

Fitch pokrčil trucovitě rameny. „Prodal jsem ji překupníkovi ve Field Lane. Možná by se dal přesvědčit, aby vám prozradil, kdo si ji koupil, ale –“

March natáhl ruku a uchopil Fitche za klopy. „Víte, co se stalo s náramkem?“

„Ne.“ Fitch spatřil záblesk naděje. Zdálo se, že lovce tabatěrka ani trochu nezajímá. Šlo mu o ten starožitný šperk. „Takže Modrá Medúza zmizela, co?“

„Ano.“ March ho nepustil. „A já s mou přítelkyní ji hledáme.“

Fitch si odkašlal. „Kdybych vám řekl to málo, co o téhle záležitosti vím, nechali byste mě jít?“

„Ano, to je klidně možné.“

„Nevím, kde náramek je, ale něco vám řeknu. Moc pochybuju, že by ho ukradl někdo ze služebnictva, a to ze stejného důvodu, proč jsem to neudělal já.“

„Dal by se jen těžko prodat?“

„Přesně tak. Nikdo z nás by neměl tušení, jak se ho zbavit.“

„Napadá vás, kdo by ho tedy mohl vzít?“

„Ne –“

March s ním lehce zatřásl.

„Ale něco vám řeknu,“ pokračoval chvatně Fitch. „Ten den, kdy se k nám Stvůra nastěhovala, si přivlastnila všechny klíče včetně toho od sejfu Jeho lordstva. Pokud se do domu nikdo nevloupal, nenápadně nevyběhl po schodech do Banksovy ložnice, nenašel šatnu, neobjevil ukrytý sejf, neotevřel paklíčem zámek a pak se mu nepodařilo nepozorovaně vyplížit, což je všechno trochu nepravděpodobné, řekl bych, že existuje jediný člověk na světě, který by se mohl k tomu předmětu dostat.“

„Paní Rushtonová? Proč by ten šperk kradla, když ho měla zanedlouho zdědit? Náramek, který si mohla vzít, kdykoli by chtěla?“

„Nemám tušení, pane Marchi. Ale dám vám radu. Nepodceňujte Stvůru a nepodléhejte bláhové naději, že v jejím chování najdete nějakou logiku.“

Lovec ho ještě chvíli držel pod krkem, jako by uvažoval, co se svým zajatcem udělá. Fitch si uvědomil, že napětím ani nedýchá.

Pak ho March zničehonic pustil. Fitch ztratil rovnováhu, zavrávoral dozadu a tvrdě narazil do zábradlí.

March s předstíranou zdvořilostí sklonil hlavu. „Já i můj společník vám děkujeme za vaši pomoc, pane.“

Otočil se a bez jediného ohlédnutí odkráčel do mlhy.

Mladý levhart se na Fitche mrazivě usmál a následoval svého učitele.

Fitch nehnutě stál, dokud dvojice nezmizela ve vířící mlze. Když si byl jistý, že je na ulici opět sám, zhluboka se nadechl.

Jen o vlásek unikl lovcovým ostrým tesákům. Marchovu skutečnou oběť předem litoval.

21

Nesmí podlehnout šílenství, které se o ni pokouší.

Vzdorovala mu ze všech sil a v boji s temnotou, která hrozila, že se postupně zmocní jejích smyslů, využívala každičký útržek mesmerického výcviku, jenž získala od rodičů.

Napadlo ji, jestli se přesně takhle neprojevuje ženská hysterie.

Čas plynul. Nedokázala odhadnout, jak dlouho už je zamčená. Možná to bylo dobře. Počítání vteřin, minut a hodin by celou situaci ještě zhoršovalo.

Seděla na studené kamenné podlaze místnůstky připomínající hrobku, oběma rukama svírala stříbrný přívěsek a snažila se soustředit. Se systematickým úsilím si v mozku vybudovala křehkou pevnost rovnováhy, místo nerušeného klidu a míru. Když byla pevnost hotová, společně se svými vibrujícími nervy vstoupila dovnitř.

A pak před tíhou drtivé, tísnivé tmy, která ji obklopovala, zavřela metafyzické dveře.

Přimkla se k jednoduché jistotě, která byla základem její vnitřní stability. Tím bylo přesvědčení, že dřív nebo později ji Tobias najde a vysvobodí ji.

„Kam sakra šla?“ Tobias dlouhými kroky překonal chodbu vedoucí k Laviniině útulné pracovně, prudce otevřel dveře a pátravě se po ní rozhlédl. „Ještě nikdy se nestalo, že by o sobě nedala tak dlouho vědět.“

Anthony za jeho zády se zastavil. „Třeba se jen opozdila na nákupech.“

Tobias se podíval na paní Chiltonovou, která přešlapovala na chodbě. „Šla paní Lakeová dneska odpoledne nakupovat?“

„Nevím, pane.“ Paní Chiltonová si vzdychla. „Můžu vám říct jedině to, že když jsem se vrátila z rybího trhu, byla pryč.“

Tobias přistoupil ke stolu a přelétl pohledem nepořádek, který na něm byl. „Ode dneška začnou platit nová pravidla. Když budeme řešit případ, paní Lakeová nesmí nikam odejít, aniž by někomu řekla, kam jde a v kolik se hodlá vrátit domů.“

„Panebože!“ Paní Chiltonová nešťastně sledovala, jak Tobias metodicky prohledává věci a papíry roztroušené po stole. „Omluvte mě, pane, ale myslím si, že paní Lakeová nebude z dalších pravidel nadšená. Už teď je trochu podrážděná všemi těmi pokyny a příkazy, které se na ni celý den hrnou.“

„Trochu podrážděná je nic proti tomu, jak se právě teď cítím já.“ Tobias se letmo zadíval na poznámky na jednom papíru. „Co to je? Při řešení důvěrných a tajných záležitostí je klientům zaručena naprostá diskrétnost.“

„Myslím, že paní Lakeová stále pracuje na inzerátu, který si chce nechat otisknout v novinách,“ vysvětlila paní Chiltonová.

„Ona chce inzerovat své služby v novinách?“ zeptal se Anthony se zájmem. „Podle mě je to skvělý nápad. Měl byste o tom taky uvažovat, Tobiasi. Má k podnikání velice moderní přístup, že?“

„Řekl jsem jí, aby na ten nesmyslný nápad zapomněla.

Ale odmítá rozumným radám naslouchat.“ Tobias krátkým pohybem ruky smetl list papíru do malého, dřevěného odpadkového koše za stolem. „Varoval jsem ji, že tímhle způsobem může přilákat rizikový druh klientů. Raději by měla –“ Při pohledu na zmačkaný útržek papíru v koši se odmlčel. „Hmm.“

Natáhl ruku, vylovil zmuchlaný vzkaz a opatrně ho na desce uhladil.

„Co to je?“ chtěl vědět Anthony a přistoupil ke stolu.

„To, čemu v naší profesi říkáme stopa,“ zamumlal Tobias.

Na paní Chiltonovou to učinilo náležitý dojem. „Vy víte, kam paní Lakeová dneska odpoledne šla?“

„Domnívám se, že odešla na schůzku s Edmundem Tredlowem. Zřejmě zapomněla, že když člověk někam jde, je ve slušných rodinách zvykem zanechat vzkaz.“ Zmačkal dopis v ruce. Paní Chiltonová měla pravdu. Všechno bylo v pořádku. Jen měl nervy nadranc. „Chová se naprosto nezodpovědně.

Budu si s ní o tom muset promluvit.“

Paní Chiltonová na něj vrhla rozpačitý pohled. „Pane, asi bych vám měla připomenout, že paní Lakeová má už delší dobu ve zvyku přicházet a odcházet, kdy se jí zachce.

Je paní tohoto domu a platí tu její pravidla. Radila bych vám, abyste ji přestal komandovat, jak jste si v poslední době oblíbil.“

„Vtom s vámi nesouhlasím, paní Chiltonová.“ Tobias zamířil ke dveřím. „Nová přísná pravidla jsou přesně to, co tahle domácnost potřebuje. Je nejvyšší čas, aby se o ni začal někdo starat.“

Paní Chiltonová mu uhnula z cesty. „Kam jdete, pane?“

„Najít paní Lakeovou a informovat ji o nových pravidlech.“

Ale když o chvíli později otevřel dveře Tredlowova obchodu, myšlenky na přísné kázání, které pro ni měl připravené, se mu úplně

vykouřily z hlavy. Neurčitý strach, který mu během minulých hodin hlodal v útrobách, se nakonec ukázal jako oprávněný.

„Lavinie!“ Zvedl malou lucernu, kterou si s sebou přinesl a sledoval, jak se její světlo třepotá na kamenných a bronzových sochách. „Zatraceně, kde sakra jste?“

Ze tmy se nic neozvalo.

Anthony se zastavil uprostřed přeplněné místnosti a zmateně se kolem sebe rozhlédl. „Tredlow už určitě odešel. Jen mě překvapuje, že nezamknul. Nedokážu si představit, že by majitel obchodu na něco takového zapomněl.“

„Ani já ne,“ pronesl Tobias zachmuřeným tónem.

„Třeba Lavinia odešla chviličku předtím, než jsme dorazili,“ nadhodil Anthony. „Možná jsme cestou sem prošli těsně kolem ní a nevšimli si jí. Zatímco ji tady hledáme, je už určitě doma a popíjí čaj.“

„Není.“

Tobias nevěděl, proč si je tím tak jistý, ale byl. Měl teď přímo hmatatelný pocit, že se v Tredlowově krámku stalo něco špatného.

Obešel pult a chtěl vyběhnout po schodech do bytu nad starožitnictvím. Ale když si všiml těžkého závěsu, který odděloval přední a zadní část obchodu, zarazil se.

Odhrnul tlustý závěs a zvedl lucernu nahoru. Její světlo dopadlo na změť beden, krabic, vitrín a soch.

„Lavinie!“

Všude panovalo strašidelné ticho. A pak odněkud ze zadní části přeplněného skladiště zaslechl tlumené bušení.

Zvuk se po místnosti rozléhal takovým způsobem, že nedokázal přesně určit, odkud vychází.

„Zatraceně.“ Tobias se začal proplétat mezi vztyčenými sochami. „Je někde vzadu. Tady na stole jsou svíčky. Jednu vezmi a prohledej protější stranu místnosti. Já si vezmu na starost tuhle část.“

Anthony zvedl svíčku, zapálil ji a vydal se nejbližší uličkou mezi bednami.

Skladištěm se opět rozlehlo bušení.

„Jsem tady, Lavinie.“ Tobias prokličkoval stádem kentaurů.

„Hlavně nepřestávej bušit.“

Minul děsivou sochu Persea, který držel useknutou hlavu Medúzy a spatřil těžké dveře ze železa a dubového dřeva.

Asi nějaký menší sklad, pomyslel si.

Na dřevěnou desku dopadla další série úderů.

„Už ji mám," zavolal na Anthonyho.

Položil lucernu mezi hromadu rozbitých hrnců na popraskaný kamenný oltář a zkusil železný zámek na dveřích.

„Pusťte mě odsud!" křikla Lavinia skrz dveře.

„Netušíte náhodou, kde je klíč?" zavolal nazpátek.

„Ne."

Anthony se propletl řadou váz a zastavil se před dveřmi.

„Je zamčeno?"

„Samozřejmě." Tobias sáhl do kapsy zimního pláště a vytáhl odtud svazek paklíčů, které nosil při pátrání vždy při sobě. „Kdyby bylo odemčeno, neseděla by vevnitř, že?"

Anthony při té strohé odpovědi překvapeně vytáhl obočí, ale jeho klidný, téměř mírný tón se nezměnil. „Zajímalo by mě, jak se tam dostala."

„Skvělá otázka." Tobias začal zkoušet paklíče. Kovový zámek byl mohutný, ale na druhé straně zastaralý, s jednoduchým mechanismem. Velice jemně pohyboval šperháky v otvoru. „Při nejbližší příležitosti se jí na to zeptám."

O chvilku později zámek povolil. Těžké dveře se otevřely se zaskřípěním, které jako by pocházelo z hlubin hrobky.

„Tobiasi!"

Lavinia vyběhla ze tmy. Sevřel ji do náruče a pevně ji k sobě přitiskl. Zabořila mu obličej do zimního pláště. Cítil, jak se v jeho objetí chvěje.

„Jste v pořádku? Lavinie, odpovězte mi! Jste v pořádku?"

„Ano," zamumlala do kabátu. „Věděla jsem, že přijdete.

Já to věděla."

Anthony si s pochmurným výrazem prohlížel vnitřek místnůstky. „To asi pro vás nebylo příjemné, paní Lakeová."

Lavinia neodpověděla. Tobias cítil, že se neustále třese.

Dlaní jí přejel po páteři a přes rameno se zadíval do sejfu.

Připomněl mu vzpřímenou rakev. Projela jím vlna vzteku.

„Co se stalo?" zeptal se. „Kdo vás tam zamknul?"

„Když jsem přišla, někdo tu byl. Prohledával horní místnosti. Schovala jsem se tu, když sešel po schodech dolů.

Zahlédl mě a zamknul dveře." Najednou ztuhla, zajíkla se a lehce ho od sebe odstrčila. „Proboha, pan Tredlow!"

„Co je s ním?"

S rukama kolem jeho krku se v Tobiasově náruči mírně pootočila a úzkostlivým pohledem zapátrala v temnotách.

„Našla jsem na podlaze skvrny od krve. Myslím, že ho nezvaný host zabil a schoval jeho tělo do jednoho sarkofágu.

Chudák pan Tredlow. A je to moje vina, Tobiasi. Neměla jsem po něm chtít, aby mi s vyšetřováním pomáhal. Když si představím –“

„Pst!“ Pomalu ji postavil na zem. „Než se začneme obviňovat, podíváme se, co se vlastně stalo.“ Zvedl lucernu.

„Ukažte mi ty skvrny.“

Došla k soše Persea, který svíral hlavu Medúzy a ukázala na podlahu. „Tady. Vidíte? Vedou přímo k rakvi.“

Tobias si změřil kamenný sarkofág. „Naštěstí nejde o honosný typ s těžkými kamennými ozdobami. S víkem by neměl být problém. Je zřejmé, že ať už strčil Tredlowa dovnitř kdokoli, snadno ho nadzvedl.“

„Pomůžu vám,“ nabídl se Anthony.

Společně se pustili do práce. Těžká kamenná deska se pod jejich spojenými silami ochotně pohnula. Jediný člověk by to dokázal zvládnout v případě, že víko původně leželo napříč rakve, usoudil Tobias.

Kámen zaskřípal o kámen, až ho z toho zabolely uši.

Koutkem oka si všiml, že Lavinia s sebou při tom zvuku škubla. Ale k tomu, co se v rakvi možná skrývalo, se zády neotočila. Ostatně to ani nečekal. Za tu dobu, co ji znal, ještě od ničeho, ať to bylo jakkoli nepříjemné, pohled neodvrátila.

Někdo by si mohl myslet, že jí chybí citlivost, kterou společnost u dámy očekává. Ale Tobias věděl, jak to doopravdy je. Když měla před sebou problémy a náročné úkoly, chovala se jako on. Čelila jim.

Kamenná deska opět dutě zaskřípala a konečně ji odsunuli natolik, že se mohli podívat dovnitř.

V otvoru se objevilo mužské tělo. Ležel tam děsivě pokroucený, obličejem nahoru. Vypadalo to, jako by ho do sarkofágu někdo ve spěchu nacpal.

Světlo lucerny dopadlo na rozcuchané šedivé vlasy potřísněné krví. Na kabátě měl Tredlow další krev. Na dně rakve vytvořila loužičku.

Tobias natáhl ruku, aby Tredlowovi nahmatal puls.

„Chudák pan Tredlow.“ Lavinia přistoupila blíž. „Panebože.

Přesně toho jsem se bála. Ten cizinec ho zavraždil.

A to jen proto, že jsem ho požádala o pomoc.“

Anthony sledoval Tobiase, jak pátrá po známkách života. Namáhavě polkl. „Musel ho udeřit do zátylku a nacpat ho sem, aby tělo ukryl.“

„Chtěl svůj čin zřejmě utajit a skoro se mu to podařilo,“ zašeptala Lavinia. „Mohlo trvat týdny nebo dokonce měsíce, než by jeho tělo někdo objevil. Vlastně kdybych dneska odpoledne nedostala od pana Tredlowa vzkaz, nikdy by mě nenapadlo ho v téhle místnosti hledat. Kéž bych přišla dřív, protože jsem mohla –„

„Dost.“ Tobias zvedl prsty z hrdla oběti. „V každém případě jste jeho dopis dostala.“ Znovu uchopil okraj víka a silně se do něho opřel, aby ho ještě víc odsunul. „Z Tredlowova pohledu je úplně jedno, kdy jste sem přišla.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Anthony.

„Protože je stále naživu.“

22

Když později ten večer vešel Tobias do přijímacího salonu, přinesl s sebou závan mlhy a tmy. U pohovky se zastavil a zkoumavě si Lavinii změřil.

Ležela opřená o hromadu polštářů s volánky, od hlavy k patám přikrytá teplými pokrývkami, do kterých ji zabalila Emeline. Na stolku vedle ní stála velká konvice horkého, silného čaje od paní Chiltonové.

Matně se na Tobiase usmála.

„Jak jí je?“ otočil se rovnou k Emeline.

Emeline zvedla hlavu od šálku čaje, který jí právě nalila.

„Myslím, že trochu lépe. Samozřejmě je pořád trochu rozrušená. Lavinia totiž malé, stísněné prostory nesnáší.

Má z nich panickou hrůzu. A teď tam musela strávit takovou dobu.“

„Ano, já vím.“ Tobias se opět zadíval na Lavinii. „Ale brzy bude zase v pořádku, že?“

„Určitě,“ ujistila ho Emeline. „Potřebuje jen ležet a odpočívat.

Další podobně hrůzné zážitky by teď v žádném případě neunesla.“

„Jak je panu Tredlowovi?“ zeptala se tiše Lavinia.

„Stará se o něj Whitby,“ odpověděl Tobias. „Zůstane u něho přes noc. Tvrdí, že se pan Tredlow brzy uzdraví, ale upozornil mě, že údery do hlavy jsou nevyzpytatelné.

Tredlow si možná nebude pamatovat nic z toho, k čemu před jeho setkáním s vetřelcem došlo.“

„Chápu.“ Lavinia zavřela oči. „Jinými slovy, klidně se může stát, že se od něho nic nedozvíme.“

„Snad si alespoň vzpomene, proč vám poslal ten vzkaz,“ dodal Tobias.

„Ano.“ Velice pomalu nazvedla řasy. „Ale to se uvidí až zítra. Teď nám nezbývá než čekat. Ještě jednou bych vám chtěla poděkovat, že jste mě z té příšerné místnosti zachránil.“

„Určitě jste v pořádku, Lavinie?“ zeptal se zaraženě Tobias.

„Ano.“ Opět zavřela oči a bezvládně se opřela o hromadu polštářů. „Ale musím přiznat, že jsem unavenější a rozrušenější, než jsem si zpočátku myslela. Asi požádám paní Chiltonovou, aby mi přinesla lahvičku s čichací solí.“

„Zítra ráno se na vás přijdu podívat,“ pronesl Tobias.

Přikývla, ale nechala oči zavřené.

Ještě chvíli zůstal stát u pohovky. Lavinia cítila, že se nad ní tyčí a věděla, že se mu nechce odejít.

„Ať jde brzy spát,“ požádal Emeline.

„Spolehněte se,“ slíbila Emeline.

„Tak dobře.“ Pořád se nehýbal. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc, pane,“ pronesla Emeline.

„Dobrou noc,“ zašeptala Lavinia se stále zavřenýma očima.

Slyšela, že se otočil a zamířil ke dveřím pokoje. Vyšel do haly a tiše něco řekl paní Chiltonové. Domovní dveře se otevřely a zase zavřely.

Lavinia si ulehčeně oddychla. Okamžitě otevřela oči, odhrnula těžké pokrývky, posadila se a svižně vstala.

„Už jsem měla strach, že neodejde,“ prohodila. „Kde je to sherry, které jsem pila, než přišel?“

„Tady ho máte.“

Emeline přistoupila ke krbové římse a zvedla poklop ozdobné mísy, která stála na jejím opačném konci. Sáhla dovnitř a vytáhla odtud sklenici sherry, kterou musela před chvílí, když Lavinia spatřila Tobiase na schodech, schovat.

„Děkuju.“ Lavinie zvedla skleničku a zhluboka se napila.

Počkala, až ucítí teplo šířícího se alkoholu, a pak hlasitě vydechla. „Zvládla jsem to docela dobře, co?“

„Jako rozená herečka,“ přitakala Emeline.

„Taky si myslím. Musím se přiznat, že jsem panu Marchovi nesmírně vděčná. V krizi je na něj vždycky spolehnutí a před pár hodinami, když jsem ho viděla, jak otevírá dveře té příšerné komory, jsem měla skutečně nesmírnou radost.“

Emeline se otřásla. „O tom nepochybuju.“

„Bohužel, po každém takovém maléru cítí neodolatelné nutkání mě pokárat.“ Lavinia se ušklíbla. „Jakmile jsem ho na těch schodech uviděla, bylo mi jasné, proč se vrátil – zjistit, jestli jsem v takovém stavu, aby mi mohl vyhubovat.“

„Asi máte pravdu. Naštěstí jste svůj šok a únavu předstírala tak úspěšně, že se toho neodvážil.“

„Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby pro mě sestavil nový seznam pravidel.“

„Jak jste to uhodla, madam?“ zeptal se Tobias ze dveří salonu.

„Tobiasi!“ Škubla sebou tak prudce, že téměř vylila zbývající sherry a rychle se na pohovce obrátila.

Stál na prahu, ruce založené v podpaží, rameno opřené o dřevěnou zárubeň a zamyšleně si ji prohlížel.

„Čirou náhodou jsem ten seznam opravdu sestavil,“ prohlásil. „Určitě vám bude připadat užitečný. Jsem rád, že jste se tak rychle

zotavila. Alespoň s tím nemusím čekat do zítřka. Můžeme ta nová pravidla projít hned teď.“

„Zatraceně!“ Utěšila se zbytkem sherry.

Emeline energicky zamířila ke dveřím. „Jestli mě omluvíte, půjdu si už lehnout. Jsem z toho dnešního rozruchu příšerně vyčerpaná.“

„To chápu,“ přitakal Tobias. „Zdá se, že ve vaší rodině máte všichni slabé nervy.“ Narovnal se, ustoupil stranou, a když kolem něho proklouzla do haly, zdvořile sklonil hlavu. „Ještě jednou dobrou noc, slečno Emeline.“

„Dobrou noc, pane Marchi.“

Lavinia Tobiase ostražitě sledovala, jak za Emeline pečlivě zavírá dveře.

„Proč jste se vrátil?“ chtěla vědět.

„Myslím, že mě na to přivedla ta věta o lahvičce s čichací solí.“

„Myslela jsem, že to byla jemná poznámka.“

„Naopak,“ namítl. „Přehnala jste to.“

Druhý den dopoledne, když s Lavinií vešli do maličkého salonu v horním patře, v něm stále ještě vřel vztek. Ale byl tak rád, že se jeho společnice ze svého krutého zážitku jakžtakž vzpamatovala, že se rozhodl dalšího kázání vzdát.

Utěšoval se nadějí, že z ní včera večer vymámil životně důležitý slib, který v tuhle chvíli považoval za nejdůležitější.

Neochotně mu slíbila, že vždycky nechá zprávu o tom, kam jde. To bude prozatím stačit, usoudil. U Lavinie se musí člověk spokojit s drobnými vítězstvími.

Whitby zvedl hlavu od hrnce s ovesnou kaší, kterou právě vařil. Dokonce i opásaný zástěrou a s utěrkou přes rameno dokáže vypadat jako ze škatulky, pomyslel si Tobias se záblesk závisti.

Whitby Lavinii vysekl úklonu, kterou by mu záviděl každý londýnský dandy.

„Dobré jitro, madam.“ Napřímil se a kývl na Tobiase.

„Pane.“

„Whitby,“ pronesl Tobias. „Jak se dnes vede našemu pacientovi?“

„Myslím, že se brzy uzdraví, i když ho bude nějakou dobu bolet hlava.“ Whitby odstavil hrnec, otřel si ruce o utěrku a odvedl je za Tredlowem. „Ale upozorňuji vás, že z toho, co se stalo, si moc nepamatuje. Obávám se, že po takové ráně do hlavy se ani nedalo nic jiného čekat.“

Následovali ho do pacientova pokoje a našli Tredlowa oblečeného do letité, vybledlé noční košili, jak se v posteli opírá o polštáře. Téměř celou hlavu mu pokrýval rozsáhlý bílý obvaz. Položil šálek s čokoládou, kterou právě pil a skrz brýle se zadíval na Lavinii.

„Jste v pořádku, paní Lakeová? Whitby mi vyprávěl, co vám ten mizera provedl.“

„K vám se zachoval mnohem hůř.“ Přistoupila k posteli.

„Co vaše hlava?“

„Bolí, ale určitě se uzdravím.“ Tredlow se podíval na Tobiase. „Jsem vám nesmírně vděčný, že tu se mnou mohl váš sluha Whitby zůstat přes noc, pane.“

„To nestojí za řeč,“ pronesl Tobias od dveří. „Ale řekl mi, že si nedokážete vybavit, co se přesně stalo. Znamená to snad, že si nepamatujete, jak ten nezvaný host vypadal?“

„Mám dojem, že jsem ho ani neviděl,“ pronesl Tredlow.

„Vzpomínám si, že když jsem poslal paní Lakeové vzkaz, zavřel jsem obchod a šel se vedle do hostince najíst. Předpokládal jsem, že se vrátím dřív, než dorazí. Zřejmě jsem nechal odemčeno.“

„Ten vetřelec si musel myslet, že jste už odešel nadobro,“ poznamenal Tobias. „Zatímco jste byl pryč, vstoupil do obchodu, a když jste ze za nějakou dobu vrátil, byl ještě uvnitř.“

„Myslím, že jsem ze zadní místnosti zaslechl nějaký hluk,“ pokračoval Tredlow. „Asi jsem se šel podívat, co se tam děje. Pak už jen vím, že jsem se probudil tady ve své posteli a nade mnou jste stál vy s Whitbym.“

Lavinia stiskla rty. „Ještě štěstí, že jste byl celou tu dobu v sarkofágu v bezvědomí. Nedokážu si představit nic horšího, než probrat se uvnitř rakve.“

„To skutečně není příjemná představa,“ přitakal Tredlow vážným tónem.

„Pamatujete si, proč jste mi poslal ten vzkaz, že se mnou potřebujete mluvit?“ zeptala se Lavinia.

Tredlow se usmál. „Chtěl jsem vám říct, že v minulých dnech se někdo vloupal do obchodů dvou mých konkurentů.

Ten člověk prý pátral po Modré Medúze.“

Lavinia si vyměnila s Tobiasem pohled a pak se otočila zpátky k Tredlowovi. „Neviděli nebo neslyšeli něco, podle čeho by se dal ten člověk identifikovat?“

„Pokud vím tak ne,“ odpověděl Tredlow.

23

Přišel jim otevřít sám mesmerista. Když spatřil na schodišti Tobiase, netvářil se nijak nadšeně.

„Marchi! To je ale překvapení. Co tady děláte?“ Hudson ostražitě zkoumal jeho tvář. „Máte nějaké informace o vrahovi?“

„Chci s vámi mluvit.“ Tobias se pohnul dopředu, takže Hudson nemohl udělat nic jiného, než couvnout zpátky do chodby. „Nebude vám vadit, když půjdu dál?“

Hudson se zamračil. „Snad už vevnitř jste, nebo ne?

Pojďte za mnou.“

Zavřel dveře, otočil se a pustil se krátkou chodbičkou.

Tobias ho následoval do pokoje na konci chodby. Když domem procházel, studoval jeho zařízení. Dveře do přijímacího salonu byly otevřené. Všiml si, že je uvnitř tma.

Všechny závěsy byly pečlivě zatažené. Připadalo mu, že je v něm velice málo nábytku. Zahlédl pouze židli a jeden stolek. Hudsonovi se neobtěžovali pronajatý dům kompletně zařídit. Buď Celeste zavraždili dřív, než stačila vybrat dekorační látky a koupit nábytek, nebo neměli v úmyslu se tu dlouho zdržet.

Hudson zavedl Tobiase do volné pracovny. „Posaďte se, prosím. Nabídl bych vám čaj, ale hospodyně má dneska volno.“

Tobias jeho poznámku ignoroval. Místo toho přešel k oknu a otočil se zády k zatažené obloze. Rychle místnost přehlédl. Bylo v ní jen pár knih na policích, z nichž jedna vyhlížela velice staře. Kožené desky měla popraskané a ohmatané. Na zdích nevisely obrázky ani kresby. Na stole neležely žádné osobní předměty.

„Vypadá to, že jste se nechtěli ve městě zdržet dlouho, nemám pravdu?“ zeptal se.

Pokud Hudsona jeho otázka překvapila, nedal to na sobě znát. Obešel stůl a zastavil se. Náhodou nebo záměrně si vybral jediné místo v pracovně, kam světlo z okna nedosáhlo.

Z přítmí pozoroval Tobiase, oči jako temné, bezedné studny.

„Zřejmě tak soudíte podle toho, že je v domě tak málo nábytku.“ Nedbalým pohybem ruky vytáhl z kapsy hodinky.

Zlatá pečetítka se roztančila. „Dům je pronajatý.

Nestačili jsme ho s Celeste pořádně vybavit, natož vybrat pohovky, stoly a závěsy. A pak ji někdo zavraždil a já přirozeně ztratil o takové věci zájem.“

„Přirozeně.“

„Můžu se zeptat, oč jde, Marchi?“ zeptal se Hudson sytým, zvučným hlasem. Pečetítka na zlatých hodinkách se lehce pohupovala. „Určitě jste sem nepřišel probírat zařízení mého domu.“

„Máte pravdu. Chci si s vámi promluvit o Gunningovi a Northamptonovi.“

Hodinky sebou trochu škubly, ale na Hudsonově tváři v šeru se objevil pouze výraz zdvořilého zmatku. Jeho pohled nezakolísal.

„Co je s nimi?“ zajímal se.

Hodinky se vrátily ke svému pravidelnému rytmickému pohupování.

„Myslím, že v Bathu byli vašimi klienty.“

„Ano. Gunning mě nějakou dobu navštěvoval kvůli své nespavosti. Northampton měl zase potíže s udržením erekce.“

Howardův hlas o něco zesílil. Hodiny se stále houpaly sem a tam. „Podobné poruchy jsou u mužů jejich věku běžné. Není mi jasné, jak mohou tyhle dva případy souviset s vraždou Celeste.“

Ten pohyb hodinek ho začíná dráždit, pomyslel si Tobias.

„Nějakou dobu poté, co k vám začali chodit na terapii, se oba muži stali obětí zloděje šperků,“ vysvětlil.

„Nechápu. Snad mi tím nechcete naznačit, že moje Celeste měla s těmi krádežemi něco společného? Jak se opovažujete, pane?“ Zatímco hájil čest své ženy, jeho hlas zůstal klidný. Pokud snad došlo k nějaké změně, pak v tom, že nasadil ještě silnější a hlubší tón. „Řekl jsem vám, že to byla krásná, impulzivní žena, ale zlodějka nebyla, pane.“

„Možná ano, možná ne. Ale teď už na tom stejně nezáleží, nemám pravdu?“

„Krásná a impulzivní žena,“ opakoval tiše Howard.

Lesklé hodinky se houpaly jako kyvadlo. „Zlodějka ne.

Oči se jí leskly jako zlato. Na světle se třpytily jako tyhle kuličky na hodinkách. Podívejte se na ty kuličky, Marchi.

Jak jsou ve světle zlaté, zářivé a půvabné. Je radost se na ně dívat. A jen těžko se od nich odtrhne zrak.“

„Ušetřete si námahu, Hudsone.“ Tobias se pobaveně usmál. „Nemám v úmyslu se nechat zhypnotizovat.“

„Nechápu, o čem to mluvíte.“

„Celestiny krádeže mě nezajímají. Mě zajímá to, Hudsone, že jste pravděpodobně kradl i vy.“

„Já?“ Howardův hlas zničehonic ztvrdl. Hodinky se přestaly houpat. „Jak se mě opovažujte obvinit, že jsem zloděj?“

„Samozřejmě to nemohu dokázat.“

„To tedy v žádném případě.“

„Teď poslouchejte, jak to podle mě všechno bylo.“ Tobias si sepjal ruce za zády a začal přecházet po místnosti.

„Dlouhá léta jste pracoval sám. Pak jste se zřejmě dostal jednou dvakrát do křížku se zákonem a usoudil jste, že by bylo rozumné na nějakou dobu zmizet. Odplul jste do Ameriky. Dařilo se vám dobře a nějakou dobu jste tam zůstal.

Ale nakonec jste se rozhodl vrátit do Anglie. Učinil jste tak a usadil se v Bathu.“

„Z vaší strany jde o naprostou spekulaci.“

„Máte pravdu. Spekulace mi vždycky šly. Jak už jsem říkal, otevřel jste si praxi v Bathu. Tam jste se seznámil s Celeste, dámou, která se vám v mnohém podobala.“

„Jak to myslíte?“

„Tak, že ani jednomu z vás se nepříčil zločin.“

„Za to bych vás mohl vyzvat na souboj, pane.“

„Mohl, ale neuděláte to,“ opáčil Tobias. Zastavil se na opačném konci místnosti a podíval se na Howarda. „Moc dobře víte, že jsem pravděpodobně lepší střelec a že by to v žádném případě neprospělo vašemu podnikání.“

„Jak se opovažujete!“

„Jak už jsem řekl, vytvořili jste s Celeste tým. Vybrali jste si oběti, nepochybně jste preferovali bohaté, staré, senilní džentlmeny, kteří snadněji podlehnou Celestině šarmu.

Ta je přesvědčila, aby se u vás začali léčit. Jakmile seděli ve vaší ordinaci, zneužil jste svých mesmerických dovedností a zmanipuloval je, aby vám darovali cenné kousky ze svých soukromých sbírek. Ti starci na to pak okamžitě zapomněli, samozřejmě na základě pokynů, které jste jim dal, když byli v hypnóze.“

Howard se snažil vzpamatovat. Nehybně stál za stolem a sledoval Tobiase pohledem, který by dělal Medúze čest.

„Nic z toho nemůžete dokázat,“ namítl.

„Co se tentokrát pokazilo?“

„Jste blázen, pane. Měl byste vyhledat odbornou pomoc.“

„Ta záležitost s náramkem probíhala od začátku jinak,“ nenechal se rušit Tobias. „Rozhodl jste se ukrást Banksovu Modrou Medúzu. Na první pohled to nedávalo smysl.

Vaším oborem byly cenné šperky, ne starožitnosti. Takové kousky, jako je náramek s Medúzou, mají omezený okruh kupců. Určitě se jich člověk nezbaví tak snadno jako diamantových náušnic nebo náhrdelníku posázeného perlami a smaragdy.“

Howard mlčel. Jen stál v příšeří jako rozzuřená krysa hledající únikovou cestu.

Tobias nenuceně zvedl starou knihu v kožených deskách, které si před chvílí všiml.

„Napadají mě pouze dva možné důvody, proč jste se rozhodl ten náramek ukrást," pokračoval. „Buď jste s jistotou věděl, že ji dokážete prodat konkrétnímu sběrateli; někomu, kdo vám za ni určitě dobře zaplatí."

„Jste šílený, Marchi."

Tobias otevřel knihu v popraskaných kožených deskách, kterou sundal z police a přečetl její titul.

Pojednání o tajných rituálech a obřadech starých národů v britsko-římském období.

„Pak je tu ještě druhá možnost." Zavřel knihu a položil ji zpátky na polici. „A i když připouštím, že nezní logicky, v jistém směru mi připadá mnohem pravděpodobnější než první eventualita."

Hudson pohrdavě stáhl ústa. „Jaká je ta druhá možnost?"

„Že jste se zbláznil vy," pronesl tiše Tobias. „Jednoduše jste uvěřil legendě o náramku s Medúzou. Proto jste se ho rozhodl ukrást? Protože jste sám sebe přesvědčil, že kámen s hlavou Medúzy posílí vaše mesmerické schopnosti?"

Hudson nepohnul ani brvou.

„Nemám tušení, o čem to mluvíte."

Tobias ukázal na starobylou knihu. „Narazil jste na nějakou zmínku o Modré Medúze a jejích údajných silách, možná právě v tomhle svazku. V každém případě jste se stal tou věcí posedlý. Řekl jste Celeste, že musíte ten náramek mít, přesídlili jste do Londýna a vymysleli plán, jak ho získat."

„Jste skutečně šílený."

„Ale Celeste byla protřelá světem a už dávno se naučila sledovat především své vlastní zájmy. Pochopila, že krádež, na kterou se chystáte, je nesmírně riskantní a nevynese žádné peníze. Možná se bála, že postupně přicházíte o rozum."

„Celeste z toho vynechejte."

„Bohužel to nejde. Co se mezi vámi dvěma tu noc, kdy zemřela, skutečně stalo, Hudsone? Nejdřív jsem se domníval, že jste ji zabil, protože vás zradila s jiným mužem.

Pak jsem si začal myslet, že tou vraždou jednoduše skončila hádka mezi zloději. Ale teď mě napadl další důvod: Uškrtil jste ji, protože vytušila, že ztrácíte zdravý rozum a chtěla vás opustit.“

Howard sevřel opěradlo židle u stolu tak křečovitě, že mu zbělely klouby. „Zatraceně, Marchi, já Celeste nezabil.“

Tobias pokrčil rameny. „Připouštím, že mám v té teorii stále spoustu nejasností. Například ještě jsem nepřišel na to, co se stalo s náramkem. Očividně o něm nic nevíte. Proto jste si také najal Lavinii, nemám pravdu? Ne proto, aby objevila vraha. Chtěl jste najít ten zatracený náramek.“

„Překvapujete mě, pane.“ Howard se chraplavě zasmál.

Jeho předchozí sametový tón kamsi zmizel. „Myslel jsem, že znáte odpověď na všechno.“

„Zatím ještě ne.“ Tobias zamířil ke dveřím. „Ale spolehněte se, že zbytek brzy zjistím.“

„Počkejte sakra. Lavinia tyhle vaše divoké hypotézy zná?“

„Ne.“ Tobias otevřel dveře. „Dosud ne.“

„Udělal byste líp, kdybyste jí ty nesmysly neříkal. Neuvěří vám. Zná mě mnohem déle než vás, Marchi. Jsem starý rodinný přítel. Jestli ji budete nutit, aby si mezi námi vybrala, postaví se na mou stranu. Věřte mi.“

„Když už mluvíme o Lavinii,“ pronesl Tobias, „rád bych vám dal jednu radu.“

„Já o žádnou vaši radu nestojím.“

„Pak to berte jako varování. Nepočítejte s tím, že dovolím, aby Lavinia zaujala Celestino místo.“

„Myslíte si, že je do vás tak zamilovaná, že by vás kvůli mně neopustila?“

„Ne,“ odpověděl Tobias. „Ale vím tohle: Jestli se vám podaří Lavinii obalamutit, přísahám, že se ze svého vítězství dlouho radovat nebudete.“

Vyšel ze dveří a velice tiše a pomalu je za sebou zavřel.

24

Nerozmýšlel se, kam půjde. Existovalo pouze jediné místo, kde chtěl v tu chvíli být. Mávl rukou na projíždějící drožku a nařídil kočímu, aby ho zavezl do domku v Claremont Lane.

Když vystoupil, nohou mu několikrát projela prudká bolest, ale nevšímal si jí, vyšel po schodišti a mosazným klepadlem zabušil na dveře.

Nikdo mu nepřišel otevřít.

Nebyl v nejlepší náladě a zavřené dveře ji nijak nezlepšily.

Když po snídani odcházel, oznámil paní Chiltonové, že se vrátí kolem třetí hodiny odpoledne.

Napadlo ho, že v poslední době začíná považovat Laviniin domek za svůj druhý domov. Stejně jako klub. Dokonce si zvykl udílet paní Chiltonové pokyny stejně jako doma Whitbymu.

Věděl, že se nemůže zlobit, když je nesplní. Nicméně mu paní Chiltonová naznačila, že Lavinia bude dnes odpoledne doma. Přesto mu nikdo nepřišel otevřít.

Seběhl po schodech zpátky na ulici a studoval okna nahoře. Závěsy byly zatažené. Dobře věděl, že Lavinia přes den závěsy nezatahuje. Měla ráda světlo.

Ucítil záchvěv strachu. Nepřipadalo mu normální, aby byl dům v tuhle denní dobu prázdný. Emeline s Lavinií si třeba odskočily na nákup, ale kde je paní Chiltonová?

Bylo to velice zvláštní. V poslední době strávil v tomhle domě tolik času, že znal rozvrh paní Chiltonové stejně jako Whitbyho. Na návštěvu k sestře chodívala jiné odpoledne v týdnu.

Přepadl ho strach. Zkusil kouli na dveřích v domnění, že je zamčeno.

Lehce se mu otočila v ruce.

Když si vzpomněl, že dveře Tredlowova krámku se včera otevřely stejně tak snadno, vyděsil se.

Tiše vklouzl do haly a zavřel za sebou. Na chvíli se zastavil a poslouchal. Všude bylo ticho.

Zalovil v botě a vytáhl z ní nožík, který nosil v tajném pouzdře. Sevřel ho v pravé ruce a zamířil ke dveřím přijímacího pokoje. Místnost byla prázdná.

Pokračoval chodbou do Laviniiny pracovny.

Byla také prázdná.

A stejně tak kuchyně.

Snažil se ovládnout strach, který se ho zmocnil a vydal se ke schodišti. Snažil se pohybovat co nejtišeji.

Na vrcholku schodiště se zastavil. Uvědomil si, že nahoře ještě nikdy nebyl. Neznal to tu.

Studoval pootevřené dveře, které v chodbě viděl a vzpomněl si, jak se Lavinia jednou zmínila, že má okna ložnice orientovaná na ulici.

Opatrně se k nim vydal a cestou nahlížel do dalších místností. S jistou úlevou si všiml, že je všude pořádek, nic, co by naznačovalo, že se do domu vloupal nezvaný host.

Z pokoje, o kterém se domníval, že patří Lavinii, zaslechl tiché zašustění. Přistoupil ke zdi, přitiskl na ni ucho a napjatě poslouchal.

Opět k němu dolehl tichý zvuk. Někdo přecházel po místnosti.

Pokradmu se připlížil ke dveřím a nahlédl dovnitř. Před sebou spatřil nádherný paraván pomalovaný výjevy z římských zahrad. Toho, kdo se nacházel na jeho opačné straně neviděl, ale slyšel tiché praskání ohně v krbu a šplouchání vody.

Pod spodním okrajem jedné desky zahlédl půvabné chodidlo.

Spočinulo na ručníku, který ležel rozprostřený na podlaze. Ozvalo se další zašplouchání a objevila se druhá bosá nožka.

Mrazivé napětí v jeho útrobách zmizelo. Okamžitě mu všechno došlo. Sklonil se, aby schoval nůž do pouzdra, potom se narovnal a pootevřenými dveřmi vešel dovnitř.

„S radostí vám při koupeli pomůžu, madam," pronesl.

Zaslechl, že na druhé straně paravánu kdosi zalapal po dechu.

„Tobiasi?" Lavinia vykoukla přes okraj jednoho panelu a na prsa si tiskla huňatou osušku. Když ho spatřila, jak stojí v její ložnici, vykulila oči. „Panebože! Co tu děláte?"

Podíval se na ni a cítil, že se ho zmocňuje vzrušení. Vlasy měla na vrcholku hlavy sepnuté do uzlu. Po nahé šíji se jí vlnily tenoučké pramínky. Tváře jí zrůžověly teplou vodou a žárem z krbu. Objemné záhyby osušky, která ji zahalovala, jí půvabně splývaly k drobným kotníkům.

„Určitě existuje něco poetického a romantického, co bych měl v tuhle chvíli říct," zamumlal. „Ale ať se propadnu, jestli vím co."

Pohnul se dopředu a došel k paravánu, u něhož stála.

Usmála se na něj a oči jí zářily jako plameny v krbu.

„Jsem vlhká," varovala ho, když ji vzal do náruče.

„To je pro nás pro oba jedině výhoda." Zvedl ji do náruče a zamířil s ní k posteli. „Protože se do vás toužím ponořit."

Její chraplavý smích mu připadal jako ta nejvábivější hudba, jakou kdy slyšel.

Položil ji na postel a vzal do ruky osušku, kterou měla na sobě. Jemně ji z Lavinie stáhl a hodil ji na podlahu.

Myslel si, že už nemůže být víc vzrušený, ale rozkoš, kterou ucítil při pohledu na křivky půvabných ňader a tmavý trojúhelník ve vrcholu stehen, mu téměř působila bolest.

Natáhl se a přejel jí rukou po boku. Při jeho doteku se zachvěla a Tobiasovi vyschlo v ústech. Tohle je poprvé, uvědomil si, kdy ji vidí úplně nahou. Vzhledem k povaze jejich vztahu se mu taková šance ještě nenaskytla. Všechna jejich předchozí dostaveníčka se odehrávala na místech, kde si nemohli dovolit odhalit se celí.

Podle výrazu, se kterým ho pozorovala, když si svlékal košili, kalhoty a boty, poznal, že se jí hlavou honí stejné myšlenky.

„Uvědomujete si," zašeptal přidušeně, když se na ni položil, „že je to poprvé, kdy jsme spolu v posteli?"

„Taky mě to napadlo."

„Doufám, že nebudete zklamaná. Dobře vím, jak v souvislosti s těmihle záležitostmi zbožňujete netradiční místa a pocit novosti."

Usmála se na něj a objala ho kolem krku. „Musím přiznat, že postel má jisté výhody. Je to v každém případě mnohem pohodlnější než kamenná lavička, sedadlo v kočáře nebo můj stůl."

„Když jsem s vámi, pohodlí pro mě není to nejdůležitější," zašeptal jí do důlku na krku. „Ale něco na něm samozřejmě je."

Zvedl hlavu, našel její ústa a vášnivě ji políbil. Opětovala jeho objetí s dychtivostí, která ho přivedla do extáze.

Vědomí, že po něm touží stejně horečně jako on po ní, fungovalo jako ta nejomamnější droga ze všech. Ovládl ho chtíč, neodbytné nutkání, které bylo mnohem silnější než pouhá vášeň. V žilách ucítil příval adrenalinu, při kterém se mu napjaly všechny svaly v těle.

Nikdy jí nedovolí odejít, slíbil si v duchu, ani k Hudsonovi ani k nikomu jinému.

Přejel jí dlaní po těle od nahých ňader ke stehnu. Pleť měla na dotek hebkou, hladkou a nádherně pružnou. Vzepjala se pod ním. Vsunul jí prsty do prohlubně mezi nohama. „Jste skutečně velice vlhká," zamumlal jí do úst. „Dokonale."

Zasténala, přitiskla se k němu a objala ho stehny. Na vrcholku škvírky nahmatal napjatý knoflíček. Něžně ho hladil, až mu zaryla nehty do zad.

Už nedokázal dál čekat.

Pomalu, cílevědomě vjel do příjemného, teplého otvoru a hlasitě zasténal rozkoší.

Ucítil, že mu zaťala zuby do ramene. Přimknula se k němu tak pevně, až měl pocit, že takhle spojeni zůstanou navěky.

Anthony opět ucítil na šíji lehké, elektrizující zašimrání.

Nebylo pochyb, že ho prodavačka květin sleduje. Koutkem oka zahlédl nyní již důvěrně známý obrys velkého šedivého klobouku. Rychle zmizela za farmářským vozem, ale Anthony věděl, že je to stejná prodavačka jako ta, kterou zahlédl před několika minutami na náměstí.

Projel jím záchvěv dychtivosti, nedočkavosti. Všechny smysly měl ve střehu. Náhle vnímal předměty, budovy a lidi kolem sebe mnohem ostřeji než dřív.

Napadlo ho, jestli Tobiase nelákalo na detektivní praxi právě tohle zvláštní vzrušení. Cítí mnohem větší napětí, než když sází nebo sleduje zápas v boxu, usoudil.

Na přemítání nad podstatou jeho nové profese teď nebyl čas. Musel odhalit osobu, která ho sledovala.

„Děkuju vám za pomoc, slečno.“ Podal prostitutce několik mincí. Byla to nejmladší žena, s jakou dosud mluvil.

Odhadl, že je jí nanejvýš patnáct šestnáct let. „Tady máte pár pencí za ochotu.“

„To nestálo za řeč, pane.“ Zachichotala se a peníze jí zmizely ve výstřihu obnošených šatů. „Ráda jsem vám pomohla.“

Její smích ho přivedl do rozpaků. Na chvilku mu připomněla nevinnou žábu, která by měla ještě chodit do školy a těšit se na vstup do společnosti, ne otrlou prostitutku bez budoucnosti. Přemítal, jaký smutný osud ji na tohle nároží přivedl.

Zdvořile se dotkl krempy klobouku a obrátil se k odchodu.

Dívka se znovu zachichotala. Evidentně ji pobavilo, že se k ní chová galantně jako k nějaké dámě.

Setřásl ze sebe smutné myšlenky, které v něm vyvolal rozhovor s děvčetem a začal dumat, jak se dostat na kobylku prodavačce květin. Může to být bod zlomu v tomhle případu, pomyslel si. Když bude postupovat opatrně, třeba se mu podaří získat cennou informaci.

Dalším stimulem bylo dokázat, že má pro tuhle profesi skutečný talent. Když se vrátí s důkazem, Tobias snad konečně přestane trousit narážky, jak výhodné je povolání obchodníka.

Rychle se proplétal bludištěm křivolakých uliček a chodníků. Do téhle nebezpečné čtvrti ho asi před hodinou přivedl úkol vyslechnout

prostitutky. Bylo to místo, kde se nacházela především hráčská doupata, špinavé krčmy a krámky překupníků, kteří obchodovali s kradeným zbožím.

Zahnul za roh a spatřil temné ústí úzkého průchodu. Do tváře ho jako políček udeřil ohavný zápach – směs moči, zkažených odpadků a rozkládajících se zvířecích vnitřností.

Zadržel dech a vklouzl do uličky.

Kolem prošli dva chlapci, kteří právě probírali, jak co nejšikovněji ukrást z vozíku na protější straně ulice horké koláče. Za nimi kráčel starší muž, který se těžce opíral o vycházkovou hůl.

Právě když se chtěl vzdát naděje, pomalu se před ním zjevila prodavačka květin. Tvář jí zakrýval obrovský šedivý klobouk. Měla na sobě objemný otrhaný plášť, který jí zakrýval postavu. Květiny v košíku na ruce už byly zvadlé.

Měla ohnutá ramena, ale něco na způsobu, jakým se pohybovala, Anthonymu prozradilo, že není tak stará, jak by se podle oblečení a chování zdálo.

Prodavačka květin se zastavila u vchodu do uličky, protože ji zřejmě zaskočilo, že oběť jejího pronásledování tak nečekaně zmizela. Začala se pomalu otáčet na patě a pozorně zkoumala okolí.

Anthony vyskočil dopředu, jednou rukou ji objal kolem pasu a prudce ji vtáhl do průchodu. Otočil ji k sobě a přitiskl ji zády na cihlovou zeď.

„Zatraceně. Odněkud vás znám," sykl.

Ozvalo se překvapené vyjeknutí. Velikánský klobouk se nečekaně zvedl a zasáhl Anthonyho do brady. Mladík se lehce odtáhl, aby se mohl dívce podívat do obličeje a spatřil Emeline.

„Co to tady sakra provádíte?" zeptal se naštvaně.

Srdce mu pořád buší jako splašené, uvědomil si. Navzdory odpornému zápachu v uličce těžce oddychoval.

Najednou dokázal myslet jen na to, jak ji kdysi políbil. Velice opatrně ji pustil.

„Samozřejmě jsem vás sledovala." Napřímila se a urovnala si plášť. „Co jste si myslel, že dělám?"

„Zbláznila jste se? Je to tady příšerně nebezpečné."

„Ráno, když jsem se vás zeptala, co budete dneska dělat, jste se choval velice tajnůstkářsky." Narovnala si klobouk.

„Pochopila jsem, že máte něco za lubem."

„A tak jste mě sledovala? Ze všech nesmyslných, hloupých –"

„Proč jste mluvil s tím děvčetem na rohu? A s tou ženskou, která se potloukala kolem krčmy na druhém konci ulice, s tou jste se bavil, proč?“

„Hned vám to vysvětlím.“ Vzal ji za loket a chvatně ji vytáhl z pasáže. „Ale nejdřív odtud musíme vypadnout.

Dámy do takových čtvrtích nechodí.“

Ohlédla se na prostitutku, které se před chvilkou na něco vyptával. „Některé ano,“ pronesla tiše. „Ale zřejmě nemají na vybranou.“

„Přesně tak.“

Táhl ji po ulici k malému náměstí. Zaslechl za sebou klapot koňských kopyt, a když se otočil, spatřil, že se k nim blíží drožka. Spadl mu kámen ze srdce. Zvedl klobouk, aby kočár zastavil.

„Anthony, chci vědět, co jste tu dělal. Myslím, že na to mám právo.“

Drožka s rachocením zastavila. Prudce otevřel dveře a skoro do ní Emeline strčil. Když přistála na sedadle, trochu nadskočila. Nařídil vozkovi, aby je zavezl do Claremont Lane a sám nastoupil do kabiny.

„Dlužíte mi vysvětlení,“ poznamenala Emeline.

„Tobias mě požádal, abych pro něj udělal nějaké šetření.“

Anthony se posadil a zabouchl za sebou dveře.

„Ta holka na rohu. To byla prostitutka, nemám pravdu?“

„Ano.“

„A stejně tak ta ženská před krčmou.“ Emeline vibroval hlas napětím.

„Ano.“

„Doufám, že mi nechcete tvrdit, že tohle šetření souvisí s případem Modré Medúzy?“

„Ne.“

„Cože?“ Sundala si šedivý klobouk a velice pečlivě ho položila na vedlejší sedadlo. Když se na Anthonyho opět podívala, měla v očích vážný, ostražitý výraz. „Proč se bavíte s prostitutkami, Anthony? Vás to baví?“

Tiše zaklel, zabořil se do rohu sedadla a uvažoval, kolik jí toho má prozradit. Ale tohle byla Emeline. Nedokázal jí lhát.

„Jestli vám řeknu pravdu, musíte mi slíbit, že se o tom nezmíníte vaší tetě.“

„Proč bych to měla slibovat?“ zajímala se.

„Protože Tobias nechce, aby se dozvěděla, jak moc mu dělá starosti, že je Oscar Pelling tady ve městě.“

Vykulila na něj oči a pak se v nich mihlo pochopení smíšené s něčím, co mohla být snad úleva.

„Aha,“ pronesla. „Už chápu. Pan March chce mít toho děsného chlapa pod dohledem.“

„Přesně tak. A já mu pomáhám.“

„Dávat na Pellinga pozor je skvělý nápad,“ pronesla pomalu Emeline. „Tomu člověku se nedá věřit. Ale co s ním mají společného ty ženské?“

„Pelling bydlí v nedalekém hostinci. Podle jednoho štolby se schází s místní prostitutkou. Tobias ji chtěl najít, aby si s ní mohl promluvit.“

„Tomu nerozumím. Co mu může prostitutka o Pellingovi prozradit?“

Anthony si odkašlal a upřel oči na ulici. „Tobias tvrdí, že takové ženy se od muže dokážou dozvědět věci, které nikdo jiný neví.“

„Opravdu?“

Anthony se zadíval zpátky na Emeline. „Neměla jste mě sledovat. Bylo to nebezpečné.“

„Kdybyste mi řekl, o co jde, nemusela jsem vás špehovat.“

„Zatraceně, Emeline, kde je psáno, že vám musím říkat o každém svém kroku, který udělám?“

Ztuhla. „Promiňte, pane. Nevím, co mě to napadlo.

Samozřejmě mi nemusíte nic vysvětlovat. Jste svobodný a můžete si dělat, co se vám zlíbí. Nejsme přece manželé.“

Rozhostilo se děsivé ticho.

Anthony se snažil vzpamatovat.

„Ne,“ odpověděl tiše. „Manželé, uhm, skutečně nejsme.“

Celou věčnost tam seděli a zírali před sebe. Anthonyho se zmocnila sklíčenost.

Emeline se zničehonic pohnula, impulzivně se natáhla a položila mu svou ruku na jeho. „Panebože, co se to s námi děje, Tony? Pořád se hádáme a štěkáme na sebe? To přece nejsme my. Přísahám, že se k sobě začínáme chovat jako tetička s panem Marchem, co říkáte?“

Otočil ruku dlaní vzhůru a pevně jí sevřel prsty. „Přesně tak a máte pravdu. Tohle nejsme my.“

„Myslím, že oni to jinak neumějí.“ Rozechvěle se na něj usmála. „Ale my určitě dokážeme najít vlastní cestu.“

Pevně jí stiskl ruku. „Ano.“

Jeho stísněný pocit zmizel. Nálada se mu okamžitě zlepšila.

Jemně si ji přitáhl na klín. Nebránila se a rozzářeně se na něj usmála. Pomalu, vášnivě ji políbil. Přitulila se k němu.

Když zdvihl hlavu, zrychleně oddychoval. Emeline měla v očích omámený, dychtivý výraz.

Silou vůle se ji přiměl pustit a posadit zpět na protější sedadlo.

Do Claremont Lane dorazili ruku v ruce, pohrouženi do hlubokého mlčení. Teprve když kočár zastavil a kola naposledy zaskřípala, Anthony pustil její prsty a otevřel dveře.

Emeline se ve dveřích zarazila. „Podívejte, támhle jde paní Chiltonová.“

Otočil hlavu a spatřil hospodyni, jak k nim chvatně kráčí po dlážděném chodníku. Paní Chiltonová divoce mávala rukou, aby upoutala jejich pozornost. Dokonce i z dálky si všiml, že je rudá v obličeji a sotva popadá dech.

Emeline vystoupila z kočáru a ustaraně se zamračila.

„Stalo se něco, paní Chiltonová?“

„Ne, ne, jen jsem vám chtěla říct, že ještě nemůžete dovnitř.“

Paní Chiltonová se před nimi zastavila a namáhavě oddychovala. „Myslela jsem si, že už bude po všem, ale vypadá to, že si dávají na čas. Nedá se nic dělat, ale budete muset jít se mnou a počkat. V parku na konci ulice je hezká lavička.“

„Počkat na co?“ zeptala se Emeline. „Tomu nerozumím.“

„Právě jsem vám řekla, slečno Emeline, že ti dva jsou uvnitř sami.“

Emeline ze zmateně podívala na domovní dveře. „Kdo je uvnitř?“

„Paní Lakeová s panem Marchem. Myslela jsem si, že to stihnou, než se vrátím.“ Paní Chiltonová potřásla hlavou a zadívala se na konec ulice. „Bůhví, co jim tak dlouho trvá. Snad ne ta záležitost. Za mých časů tohle nebývalo.“

„Jaká záležitost?“ zeptala se teď Emeline podrážděně.

Paní Chiltonová vrhla na Anthonyho výmluvný pohled.

V tu chvíli mu všechno došlo.

„Paní Chiltonová má pravdu.“ Uchopil Emeline za loket a táhl ji za hospodyní. „Je krásně a tak si půjdeme sednout do parku.“

„O co tu jde?“ Emeline se nechala vléct pryč, i když z toho nebyla očividně nadšená. „Co se tady děje, paní Chiltonová?“

„Asi je to moje vina. Bylo mi jich líto, víte? Vždycky museli jít do parku, na zahradu, najmout si drožkou a tak.

S tou bolavou nohou to určitě není pohodlné a na počasí se v tuhle roční dobu nedá spolehnout.“

„Co s tím má proboha co společného počasí?“ dožadovala se Emeline vysvětlení.

„Pan March mi dneska ráno řekl, že se vrátí kolem třetí.

Napadlo mě, že bych jim mohla umožnit pár minut o samotě v teplém domě a pohodlné posteli,“ urazila se paní Chiltonová. „Udělala jsem to z dobrého srdce. Jak jsem mohla vědět, že se ta chvilka takhle protáhne?“

Anthony se snažil ovládnout úsměv.

„Postel? Pan March a tetička?“ Emeline se konečně rozsvítilo.

Zrudla jako pivoňka a vyhnula se Anthonyho pohledu.

Pak se rozesmála. „Paní Chiltonová, to je neskutečné.

Věděla tetička, co máte za lubem?“

„Ne. Když si vlezla do vany, řekla jsem jí, že musím dojít koupit rozinky na džem. Věděla jsem, že pan March každou chvíli přijde, proto jsem nechala odemčeno. Dorazil asi před hodinou a tak jsem si myslela, že už budou hotoví.“

„Třeba se jim v té posteli zalíbilo,“ utrousil suše Anthony.

„Bože.“ Paní Chiltonová studovala podvečerní oblohu.

„Naštěstí neprší.“

„Máte pravdu, i když ve vzduchu je cítit chlad, nezdá se vám?“ Emeline si přitáhla záhyby otrhaného pláště blíž k tělu. „Naštěstí mám tohle.“

Paní Chiltonová si poprvé za celou dobu všimla jejího oblečení a zamračila se. „Kde jste k těm hadrům proboha přišla?“

Emeline se posadila na lavičku. „To je na dlouhé vyprávění.“

Paní Chiltonová se posadila vedle ní a zachmuřeně se zadívala na zavřené dveře domku. „Klidně s tím začněte.

Zdá se, že máme spoustu času.“

Tobias si lehl na záda, jednu ruku měl pod hlavou a druhou objímal Lavinii. Věděl, že je už pozdě, ale opustit zválenou postel a ženu, kterou objímal, bylo to poslední, po čem toužil. Takhle by to mělo být, pomyslel si. Snad jednou…

„Dneska odpoledne jsem navštívil Hudsona,“ pronesl.

Lavinia několik vteřin mlčela. Pak se opřela o loket a podívala se na něj. Smyslná ospalost z jejích očí vyprchala.

Vystřídal ji zájem.

„Neřekl jste mi, že si chcete s Howardem dneska promluvit," poznamenala. „O čem jste se bavili?"

„O vás."

„O mně?" Prudce se posadila a přitáhla si prostěradlo na prsa. Zamračila se. „Co jste si o mně povídali?"

Dotkl se stříbrného přívěsku, který nosila na krku.

„Říkal jsem vám, že vás chce," prohlásil. „Hledá náhradu za Celeste."

„A já vám odpověděla, že je to nesmysl."

„V tomhle mi věřte."

„To je ponižující. Nemůžu uvěřit, že byste mě dokázal takhle ztrapnit." Rozzlobeně se na něj zamračila. „Co přesně jste mu řekl?"

Stáhl ji zpátky na polštáře a překulil se na ni. Jednou nohou přejel po jejím měkkém, teplém stehnu, vzal do dlaní její obličej a sklonil se k ní.

„Řekl jsem mu, že vás nedostane," odpověděl.

O dvacet minut později se Lavinia oblékla a šla ho vyprovodit k domovním dveřím. V potemnělé hale ho naposledy políbila.

„Pospěšte si," pobídla ho. „Paní Chiltonová se každou chvíli vrátí. Měli jsme obrovské štěstí, že se ona ani Emeline ještě nevrátily. Nedokážu si vysvětlit, kde se zdržely."

Usmál se na ni. Tušil, že odemčené dveře a dlouhá nepřítomnost hospodyně mají jiné vysvětlení, ale usoudil, že bude lepší svůj šťastný osud nezkoumat.

„Pokud jde o dnešní večer," pronesl. „Je všechno připravené na naši velkou akci?"

„Ano. Každou chvíli mi mají doručit šaty. Joan mi poslala dopoledne vzkaz, že kolem páté dorazí její osobní kadeřnice a že nás v půl deváté vyzvedne kočár."

Přikývl. „Anthony se objeví přesně v devět. Já přijedu kolem desáté. Bude to stačit?"

„Naprosto." Prakticky ho vystrčila na schodiště. „Tak už běžte."

Zavřela mu dveře před nosem.

Neochotně seběhl po schodech a zamířil na konec uličky, aby si zastavil drožku.

Když byl asi v polovině cesty, všiml si skupinky známých tváří. Emeline, Anthony a paní Chiltonová s předstíranou nenuceností kráčeli směrem k němu. Anthony úmyslně vytáhl z kapsy hodinky a zkontroloval čas.

Tobias ho ignoroval a šel pozdravit Emeline s paní Chiltonovou.

„Pane Marchi.“ Emeline se na něj půvabně usmála.

„Ráda vás zase vidím. To je ale překvapení.“

„Potěšení je na mé straně, slečno Emeline.“ Tobias se zastavil a sklonil hlavu. „Dobrý den, paní Chiltonová. Slyšel jsem, že jste šla pro rozinky.“

„Moc dobře vím, jak máte rád hroznový džem,“ zamumlala.

„Ten váš přímo zbožňuju,“ přitakal. „Bylo od vás nesmírně laskavé, že jste se dneska odpoledne vydala pro rozinky, jenom abyste pro mě mohla vyrobit další várku džemu. Doufám jen, že až džem v budoucnu zase dojde, budete se mi snažit udělat stejnou radost jako dneska.“

„To záleží na počasí.“

„Na počasí?“

Vyčítavě se na něj zadívala. „Když je zima nebo prší, nedají se rozinky sehnat. To byste si měl pamatovat.“

„Zapíšu si to za uši.“

25

Ten večer v půl deváté Crackenburne pomalu odložil noviny a podíval se na Tobiase. „Zdá se, že jste s vaším nejnovějším případem daleko nepokročil, co?“

Tobias se opřel o římsu krbu v klubové místnosti a pozoroval plameny. „Kdyby ho Lavinia netoužila tak zoufale vyřešit, dávno bych se na něj vykašlal.“

„Co máte v plánu?“

„Nezbývá mi nic jiného, než ten zatracený případ dotáhnut do konce a dokázat, že je Hudson vrah, aby pochopila, jaký doopravdy je.“

„Asi vám nepoděkuje, když dokážete, že je starý rodinný přítel zločinec.“

Tobias si všiml, že se k nim přes přeplněnou klubovní místnost blíží Vale. „Asi ne.“

„A co Pelling?“ zeptal se Crackenburne.

„Všechno při starém. Anthony se pořád snaží objevit prostitutku, se kterou Pelling spává. Zdá se, že se propadla do země. Ale podle toho, co jsme se dozvěděli od štolby v hostinci, přijel do Londýna jen kvůli obchodním záležitostem.“

„Nicméně vám jeho přítomnost ve městě dělá starosti.“

Tobias neodtrhl oči od Valea. „To, že se dva muži z Laviniiny minulosti rozhodli přijet do Londýna ve stejný měsíc, mi připadá jako trochu zneklidňující shoda náhod.“

„Vás zneklidňují všechny náhody,“ poznamenal suše Crackneburne. „A musím říct, že je mi ten člověk také nesympatický.

Ale podívejme se na to logicky. Opravdu Pelling řekl nebo udělal něco, co by naznačovalo, že má o Lavinii zájem?“

Tobias sevřel ruku na krbové římse v pěst. „Ne.“

„Spojil se s ní?“

„Ne.“

„Potkala ho od té doby, co ho náhodně zahlédla na Pall Mall?“

„Ne.“

„Pak je velice pravděpodobné, že si tu skutečně jen zařizuje obchodní záležitosti.“ Crackenburne s trhnutím vytáhl obočí. „Možná nakupuje pro svou novou ženu.“

Tobias se zamračil. „To mě nenapadlo.“

Vale se zastavil na opačném konci krbu. Kývl na Crackenburnea a na Tobiase vrhl tázavý pohled. „Právě se chystám odjet na ples k paní Doveové. Nechcete se se mnou svézt?“

Tobiasovi se podařilo zamaskovat překvapení. „Děkuji.“

Sundal ruku z krbové římsy. „To bych byl moc rád.

Asi by mi dalo dost práce sehnat v téhle mlze drožku.“

„Dobře se bavte.“ Crackenburne si upravil brýle na nose.

„Vyřiďte ode mě pozdrav svým dámám.“

„Nepřipadá mi, že bych teď měl nějakou dámu,“ zamumlal Vale.

„A Lavinii osobně neznáte," poznamenal Tobias.

„To nevadí," namítl Crackenburne. „Podle toho, co jste mi o ní vyprávěl, mi obě dámy připadají nesmírně zajímavé."

Valea to pobavilo. „Zajímavá, to je dost zvláštní způsob, jak popsat dámu, nezdá se vám?"

„V mém věku mě přitahují jedině zajímavé dámy." Crackenburne opět rozevřel noviny. „Nashledanou, pánové."

Tobias s Valeem vyšli ven do ulice zahalené mlhou. Před klubem čekal elegantní kočár s nádherným spřežením.

„Crackenburne vždycky zná nejnovější klepy dřív než všichni ostatní." Vale nastoupil do kočáru a posadil se.

„Zvláštní člověk. Asi se od něho dozvíte spoustu zajímavých věcí."

Tobias se opřel o dveře, namáhavě se vyhoupl do kočáru a snažil se ignorovat pronikavou bolest ve stehně. S pocitem úlevy se uvelebil na pohodlných polštářích a zasnil se, jaké by to bylo, kdyby vlastnil podobný kočár a spřežení.

Mohl by brát Lavinii na dlouhé vyjížďky na venkov, zatáhnout záclonky na oknech, aby měli soukromí a dlouhé hodiny se s ní milovat na pérovaných polštářích.

„Tu a tam mi skutečně pomůže," připustil.

Kočár se rozjel do mlhy.

Vale se opřel o sedadlo potažené hnědým sametem.

„Ten muž má pravdu. Na zajímavých dámách něco je."

„Vřele souhlasím. Ale ze své zkušenosti mohu říct, že zajímavá obvykle znamená tvrdohlavá, cílevědomá a nevypočitatelná."

Vale přívětivě přikývl. „I na těchhle vlastnostech něco je."

Tobias ho studoval ve světle kočárové lampy. „Jsem opravdu rád, pane, že mohu jet s vámi. Ale nedokážu ovládnout zvědavost a musím se vás zeptat, jestli jste se rozhodl dnešního plesu zúčastnit kvůli Modré Medúze, nebo kvůli paní Doveové?"

„Jsem trpělivý člověk, Marchi." Vale se podíval z okna do mlhy. „Čekal jsem celý rok. Myslím, že je to dostatečně dlouho, co říkáte?"

„To záleží na tom, na co jste čekal," odpověděl Tobias.

O dvacet minut později se s Valeem zastavil na vrcholku schodiště. Zadíval se dolů na dav elegantně oblečených hostů a pátral po Laviniině ohnivé kštici. Nebylo snadné ji v tom návalu najít. Ale ať už je tam dole kdekoli, pomyslel si, je sama se sebou nesmírně spokojená. Ten ples je jejím dalším velkým společenským úspěchem.

Joanin taneční sál jasně osvětlovaly tři obrovské lustry.

Šaty dam zářily jako oslnivé diamanty. Muzikanti na pozlaceném balkoně, který se táhl po celém obvodu místnosti, vyhrávali jako o život.

Na parketu zahlédl Emeline. Tančila s mladíkem, kterého neznal. Anthony z toho mít radost nebude.

V tu chvíli ho napadlo, kde Anthony právě teď je. Zřejmě šel pro limonádu.

„Hostitelka už na nás čeká.“ Vale se podíval k patě zlaceného schodiště, kde Joan vítala hosty. „Půjdeme dolů?“

Tobias se podíval na Joan. Uvědomil si, že mu dneska večer připadá jiná. Než mu došlo, co ho na ní zarazilo, uslyšel, že na něj někdo zezadu tiše zavolal.

„Tobiasi!“

Otočil se a spatřil Anthonyho, jak se k němu blíží po ochozu.

„Tobiasi, počkejte, musím s vámi mluvit.“

Vale tázavě vytáhl obočí.

„Běžte dolů,“ vybídl ho Tobias. „Joan čeká. Za chvilku jsem u vás.“

Vale přikývl a s pohledem upřeným na Joan pomalu sešel po schodišti.

Anthony se zastavil vedle Tobiase. Byl elegantně oblečený, ale vypadal udýchaně. Vlasy mu v mlze zvlhly a oči mu zářily vzrušením.

„Vy jste dorazil až teď?“ Tobias se zamračil. „Myslel jsem, že jste chtěl přijít dřív, abyste odradil Emelininy možné nápadníky.“

„Našel jsem ji,“ pronesl Anthony nadšeným, vítězoslavným tónem.

„Právě jsem ji viděl, před chviličkou. Je na parketu.

Anthony, nepřipadá vám dneska večer paní Doveová nějaká zvláštní?“

Anthony se na něj zmateně podíval. „V jakém směru?“

„Sám nevím. Prostě je jiná.“

Anthony se podíval k patě schodiště. „Má na sobě modré šaty.“

„Jistě, to vidím. Ale co to má co společného s mojí otázkou?“

Anthony se usmál. „Dneska se poprvé objevila v jiné barvě než černé nebo šedé.“

„Ehm, jistě. Vale se rozplývá nadšením, nemám pravdu?“

Otočil se zpátky k němu. „Co jste to vlastně říkal?“

„Ta prostitutka. Ta, se kterou se Pelling schází. Našel jsem ji.“

„Proč jste to sakra neřekl hned?“ Tobias cítil, jak mu stoupá adrenalin. „Mluvil jste s ní?“

„Ne. Právě jsem vyšel z klubu, abych se vydal sem, když jsem zjistil, že na mě na ulici čeká nějaký kluk. Přinesl mi vzkaz od jedné prostitutky, se kterou jsem nedávno mluvil. Zdržel jsem se, protože jsem ji nemohl najít.“

„Když je takové počasí jako dnes, ani prostitutky nevycházejí ven, pokud nemusí.“

„Čekala na mě v krčmě. Tvrdila, že žena, kterou hledáme, se jmenuje Maggie a dala mi její adresu.“ Anthony se ušklíbl. „Samozřejmě to nebylo zadarmo.“

„Kde ta Maggie bydlí?“

„Má pokoj na Cutt Lane. Znáte to tam?“

„Znám.“ Tobias cítil, že jím projel zvláštní, důvěrně známý pocit jistoty, záchvěv energie těsně pod povrchem.

Poklepal Anthonymu na rameno. „Dobrá práce. Hezky se se slečnou Emeline bavte. Já odcházím.“

Z Anthonyho jako by trocha nadšení vyprchala. „Vy si s ní chcete promluvit hned teď?“

„Ano.“

„Nemůžete s tím počkat?“ Anthony tonul v rozpacích.

„Paní Lakeová předpokládá, že se tu dneska ukážete. Až mě uvidí, bude se na vás ptát. Co jí mám podle vás říct?“

„Povězte jí, že jsem se zdržel v klubu.“

„Ale –“

„Nebojte se,“ pronesl Tobias. „Nebude vás dál vyslýchat.

Zdržet se v klubu je univerzální výmluvou každého džentlmena. Hodí se pro všechny příležitosti a za všech okolností.“

„U paní Lakeové si tím jistý nejsem.“

„Děláte si zbytečné starosti.“

Tobias se otočil a zamířil ke dveřím dřív, než mohl Anthony ještě něco namítnout.

Venku zjistil, že mlha rychle houstne. Pohltila rozzářená světla domu a na jejich místě vytvořila neproniknutelnou světélkující bílou stěnu. Parčík na náměstí už zmizel z dohledu.

Na konci řady drahých soukromých kočárů čekaly drožky, jejichž kočí doufali, že k nim zabloudí náhodný zákazník. Jednu si vybral a nařídil vozkovi, aby ho co nejrychleji zavezl do Cutt Lane.

Když nastupoval do kočáru, noha ho pronikavě zabolela.

Vlhká noc si vybírá svou obvyklou daň, pomyslel si.

Svezl se na sedadlo, zavřel dveře a nepřítomně si třel tepající stehno.

Podrážděilo ho, že kočár stále stojí na místě a netrpělivě natáhl ruku, aby zaklepal na střechu.

Dveře drožky se bez varování rozlétly. Venku spatřil stát Lavinii oblečenou v červených šatech s hlubokým výstřihem.

Vypadala jako bohyně pomsty. Jeho soukromá Nemesis, blesklo mu hlavou.

„Buďte tak laskav a podejte mi ruku, Marchi. Ať jedete kamkoli, rozhodně nepojedete sám. Zdá se, že na svou obchodní partnerku trochu zapomínáte.“

26

Okamžitě viděla, že z toho nemá radost, ale rozhodla se jeho námitky ignorovat. Ani ona neměla právě nejlepší náladu.

Posadila se a sledovala, jak zavírá dvířka kočáru. Drožka se s rachocením rozjela. Tobias rozprostřel pokrývku, která ležela na sedadle a podal ji Lavinii.

„Radši si ji dejte přes sebe,“ prohodil. „Švadlena určitě nepředpokládala, že ty šaty budete nosit jinam než do přetopeného tanečního sálu.“

„Kdybyste tolik nespěchal, stačila bych si vyzvednout plášť.“

Když zjistila, že je deka relativně čistá, ulevilo se jí.

Rychle si ji přehodila kolem ramen, šťastná, za trochu tepla, kterou jí poskytne. Tobias se uvelebil v rohu a nespouštěl z ní přimhouřený pohled.

„Čekala jsem na vás na balkoně,“ odpověděla na jeho nevyslovenou otázku. „Zahlédla jsem vás, když jste s Valeem dorazili, a pak jsem si všimla, že se u vás zastavil Anthony. Potom jste se otočil a odešel. Okamžitě jsem věděla, že máte nějakou důležitou stopu. Kam jedeme?“

„Jedu za prostitutkou jménem Maggie,“ pronesl nevzrušeným tónem. „Jen pro vaši informaci, nemá nic společného s případem Modré Medúzy.“

„Hloupost. Tomu nevěřím. Proč byste právě dneska večer spěchal za prostitutkou, kdyby nešlo o –“

Když si uvědomila, že může existovat důvod, proč si džentlmen najme drožku a vydá se navštívit prostitutku, okamžitě se odmlčela a spadla jí čelist. Srdce se jí sevřelo bolestí. Když odezněla, zůstal jí po ní v hrudi, naprosto otupělý pocit. Seděla v kočáře a neschopná promluvit mlčky na Tobiase zírala.

„Ne, drahoušku, proto za tou lehkou holkou nejedu.

Snad mě znáte natolik dobře, že o tom nepochybujete.“

Spadl jí kámen ze srdce. Samozřejmě, že Tobias nenavštěvuje prostitutky. Nezradil by ji. Co se to s ní děje? Snažila se co nejrychleji vzpamatovat. Stále vyvedená z míry si pevněji přitáhla pokrývku.

„Povězte mi, o co jde, Tobiasi. Mám právo to vědět.“

Mlčky si ji měřil tak dlouho, až si skoro začínala myslet, že jí neodpoví.

„Máte pravdu,“ pronesl nakonec. „Máte právo to vědět.

Stručně řečeno, dozvěděl jsem se, že tahle Maggie se schází s Pellingem.“

Překvapilo ji to natolik, že na něj zůstala vytřeštěně zírat.

Asi nevypadám právě půvabně, uvědomila si.

„Takže jde o Oscara Pellinga?“ zeptala se konečně.

„Ano.“

„Tomu nerozumím.“

Položil ruku na okenní rám. „Myslel jsem si, že bude lepší, když ho budu mít během jeho pobytu ve městě pod dohledem. Anthony se na

něj v hostinci, kde Pelling bydlí, trochu poptal a zjistil, že se schází s jednou místní prostitutkou.

Chci s ní mluvit.“

„Ale proč? Co si myslíte, že vám řekne?“

Tobias pokrčil rameny. „Pravděpodobně nic. Ale znervózňuje mě, že se Pelling i Hudson objevili v Londýně ve stejný čas.“

„Myslela jsem, že je to podle vás pouhá shoda okolností.“

„To jste tvrdila vy. Já o tom nikdy přesvědčený nebyl.“

„Takže jste si nechal Pellinga proklepnout?“

„Přesně tak.“

„Chápu.“ Nevěděla, co na to říct. Napadlo ji, jestli by ho neměla pokárat, že jí o tom neřekl. Na druhé straně to bylo i v jejím zájmu. Nechá si to na jindy, rozhodla se. „Předpokládám, že jste nezjistil nic překvapivého.“

„Musím přiznat, že jsem se začal o Maggii trochu bát.

Zdá se, že ženy, se kterými se Pelling stýkal, vždycky špatně dopadly a Anthonymu dlouho trvalo, než ji objevil.“

Zachvěla se. „Rozumím.“

„Chci se ujistit, že je v pořádku. Taky bych jí rád položil pár otázek o tom, co dělá Pelling ve městě.“

Tázavě se na něj zadívala. „Ale vždyť se mě nepokusil vyhledat. Proč by to taky dělal? Říkala jsem vám, že tehdy mu připadalo pohodlné obvinit mě ze sebevraždy své ženy. Teď se o mě ani v nejmenším nezajímá. Vlastně má veškeré důvody se mi vyhýbat.“

„Já vím. Ale stejně se mi to nelíbí.“

Lehce se usmála. „To vidím.“

Tobias se podíval na ulici ponořenou v mlze. „Tohle je na detektivní práci nejhorší. Člověk musí tápat, vyptávat se, dokud konečně nedostane ty správné odpovědi.“

„Podle mě se to podobá našemu vztahu,“ pronesla tiše.

Otočil k ní hlavu. „Co jste říkala?“

„Nic důležitého. Jen si tak nahlas přemýšlím.“

Podařilo se jí rozzářeně usmát, ale v hloubi duše vyrovnaná nebyla. Jejich vztah je zvláštní, pomyslela si. Ani jeden z nich není zbabělec, nicméně se v téhle záležitosti pohybují tak opatrně, jako by se snažili překonat nebezpečné území, svět, v jehož stínu číhá neviditelná hrozba.

Ale možná, že je to jen její pocit, napadlo ji. Jak věděla, Tobias na jejich vztahu nic složitého ani problematického neviděl. Byl to

koneckonců muž. Podle jejích zkušeností měli muži tendenci posuzovat citové záležitosti mnohem jednoznačnějším způsobem než ženy. Po pravdě řečeno, i když si příležitostně na jejich dostaveníčka stěžoval, poskytovala mu pravidelné fyzické uspokojení. To mu zřejmě stačilo.

Zbytek cesty do Cutt Lane urazili mlčky. Když drožka konečně zastavila, Lavinia se podívala ven a spatřila osamělou plynovou lampu, která zářila před potemnělým vchodem. V některých oknech hořely svíčky. Tu a tam se za tenkým závěsem pohybovala postava.

Tobias otevřel dveře a vystoupil. Natáhl ruku, uchopil Lavinii kolem pasu a pomohl jí z drožky na zem. Pak se otočil a hodil kočímu několik mincí.

„Nezdržíme se dlouho," pronesl. „Buďte tak hodný a počkejte na nás."

„Baže." Vozka drobné přepočítal ve světle lucerny. Evidentně spokojený je hbitě strčil do kapsy. „Nemusíte se bát, počkám tu na vás, pane."

„Jdeme." Tobias vzal Lavinii za loket a zamířil s ní k ústí úzké uličky. „Čím dřív Maggii najdeme, tím dřív se vrátíme na ples."

Nehádala se s ním. Omotala si přikrývku kolem ramen, jako by to byla jemná indická šála a beze slova kráčela vedle něho.

V oknech uličky svítilo svíček víc a tu a tam spatřili i nějakou lucernu. Tobias vstoupil pod kamenný přístřešek u vchodu a zabušil klepadlem na dveře. Zvuk se strašidelně rozlehl tmou.

Nikdo se neobjevil, ale Lavinia uslyšela, že se v prvním patře otevřelo okno. Zvedla hlavu a spatřila, že se z něho vyklání žena s těžkým železným svícnem v ruce. Světlo svíčky dopadalo na ostré rysy a hluboko zapadlé oči.

Žena měla na sobě pouze volně zavázaný župan. Oděv se jí vpředu rozevřel a odhalil její kostnatá ramena a hubená prsa i chodcům v uličce.

„Hej, vy tam dole!" zahulákala prostitutka opilým hlasem.

„Chcete se trošku pobavit?"

Tobias o krok couvl a vykoukl zpod přístřešku.

„Hledáme Maggii!" zavolal.

„Tak to máme štěstí, protože ste ji právě našli." Maggie se nebezpečně nahnula přes parapet. „Ale vidim, že ste dva a váš společník je dáma. Asi patříte k těm, který rádi pozorujou, jak si spolu ženský užívaj, co? Tak za to budete muset připlatit."

„Jenom s vámi chceme mluvit,“ pronesla rychle Lavinia.

„A samozřejmě vám za to zaplatíme.“

„Mluvit?“ Maggie o tom chvíli přemýšlela a pak pokrčila rameny. „Když mi za to zaplatíte, je to pro mě prašť jako uhoď. Poďte nahoru. Je to hned první pokoj u schodiště.“

Tobias vzal za kouli u dveří. Ochotně se otevřely. Lavinia mu nakoukla přes rameno a spatřila před sebou úzkou chodbu a stísněné schodiště osvětlené jedinou čadící svíčkou zavěšenou ve svícnu na stěně.

„Snažte se ovládnout a necpat jí zbytečně moc peněz,“ utrousil Tobias. „Zejména když k placení nepochybně použijeme moje peníze.“

„Samozřejmě, že musíme použít vaše peníze. Já si s sebou dneska večer žádné nevzala. Dáma na ples nikdy peníze nenosí.“

„Nějak mě to nepřekvapuje.“

Pustil ji do chodby, vešel za ní a na okamžik se zastavil, aby zavřel dveře.

Lavinia začala stoupat nahoru po schodech. Tobias šel dva kroky za ní. Stála právě na čtvrtém schodu, když uslyšela, že se domovní dveře za jejími zády rozlétly a s bouchnutím narazily do stěny.

Do chodby vpadli dva muži v otrhaném oblečení.

Zamířili rovnou k Tobiasovi. Světlo nástěnného svícnu se zlověstně blýskalo na ostřích jejich nožů.

„Tobiasi! Za vámi!“

Neodpověděl. Měl plné ruce práce s odražením útoku.

Viděla, že jednou rukou sevřel zábradlí, aby získal oporu a prudce vykopl jednu nohu.

Trefil do černého, protože zasáhl prvního muže přímo do prsou. Lump zalapal po dechu, zavrávoral a narazil na svého společníka.

„Uhni mi z cesty, pitomče.“ Druhý muž odstrčil kolegu stranou a vrhl se na Tobiase. Jeho ruka opsala krátký, nebezpečný oblouk. Vzduchem se mihla čepel nože.

Tobias znovu vykopl nohu. Druhý muž zasyčel jako had a prudce couvnul, aby se botě vyhnul. Musel se přitisknout k zábradlí.

„Utíkejte do Maggiina pokoje!“ houkl Tobias na Lavinii, aniž spustil zrak z mužů. „A zamkněte dveře!“

Zaútočil na nejbližšího mizeru. S odporným žuchnutím do sebe narazili a přistáli u paty schodiště. Kutáleli se po podlaze a nakonec se zastavili o zeď.

Dveře na vrcholku schodiště se prudce otevřely. Na prahu se objevila Maggie s železným svícnem v ruce.

„Co se to tu děje?“ zamumlala nezřetelně. „Heleďte, nechci mít žádný nepříjemnosti.“

Lavinia odhodila deku, vykasala si sukně a úprkem vyběhla po schodišti nahoru.

„Podejte mi ten svícen.“ Vytrhla ho Maggii z ruky.

„Co to děláte?“ chtěla vědět Maggie.

„Proboha!“ Lavinia vytáhla kapající lojovou svíčku ze stojanu a vrazila ji Maggii do dlaně. „Au!“ vyjekla žena.

Strčila si prst do úst. „To pálí!“

Lavinia ji ignorovala a vrhla se zpátky ze schodů.

V pravé ruce svírala železný svícen.

Viděla, jak se Tobias s druhým lumpem svíjejí na podlaze chodby. Na čepeli nože tančily světelné odlesky.

První muž u paty schodiště se namáhavě posadil. Vypadal otřeseně, ale bylo jasné, že se z prudkého zásahu Tobiášovy boty rychle vzpamatuje. Uchopil nůž, který mu vypadl z ruky a opřel se o sloupek zábradlí. Pomalu začal vstávat.

Pozoroval svého kumpána a Tobiase, zaklesnuté v mlčenlivém, smrtelném zápase na podlaze chodby. Bylo jasné, že čeká na vhodný okamžik, aby svému příteli pomohl.

Lavinia zvedla železný svícen a v duchu se modlila, aby se muž u paty schodiště neohlédl.

Tobias s útočníkem se v chodbě nazdvihli a znovu se prudce převalili. Jeden z nich chraplavě zasténal. Lavinia nedokázala rozeznat, který muž vykřikl. Projela jí vlna vzteku a strachu.

Doběhla na druhý schod odzdola a vší silou máchla železným svícnem.

Muž na poslední chvíli vycítil, že mu hrozí nebezpečí.

Začal se otáčet a zvedat ruku, aby se před ránou uchránil.

Ale už bylo pozdě. Svícen mu z boku těžce dopadl na hlavu a udeřil ho do ramene tak prudce, že se Lavinie otřásla.

Darebák se zakymácel a narazil zády do zdi. Nůž mu vypadl z ruky na spodní schod.

Lavinia s mužem na sebe vteřinu ohromeně zírali. Pak Lavinia spatřila, jak mu z rány na spánku vytéká krev.

„Děvko!“

Rozzuřeně se na ni vrhl s napřaženýma rukama, ale pohyby měl nemotorné a dezorientované.

Lavinia se chytila sloupku a posunula se o několik schodů výš. Znovu zvedla svícen nad hlavu a připravovala se k dalšímu úderu. Muž spatřil zbraň, zaváhal a nejistě se ve světle zakymácel.

V šeru u paty schodiště se objevil Tobias s kamenným výrazem na tváři. Chytil omráčeného muže za rameno, otočil ho k sobě a praštil ho pěstí do zubů.

Muž hekl, pomalu se otočil kolem osy a vrávoravou chůzí zamířil ke dveřím. Jeho kumpán je nechal otevřené a byl už na ulici.

Dvojice se rozběhla do mlhy. Její kroky se chvíli dutě rozléhaly dlážděnou ulicí, až úplně utichly.

Lavinia s bušícím srdcem prohlédla Tobiase od hlavy k patě. Při zápase se mu uvolnil nákrčník. Byl stejně jako přední část zimního pláště od krve.

„Krvácíte.“ Nazvedla si sukně a vyběhla nahoru po schodech.

„To není moje krev.“ Se znechuceným gestem uchopil visící konec nákrčníku a přehodil si ho přes rameno. „Jste v pořádku?“

„Jsem.“ Zastavila se na schodě nad ním a úzkostlivě mu přejela rukou po tváři. „Určitě vám nic není?“

„Určitě.“ Zamračil se. „Řekl jsem vám, abyste se zamknula u Maggie v pokoji.“

„Ti dva muži se vás snažili zabít. Snad jste nečekal, že budu nečinně sedět vedle v místnosti a čekat, než s tím budou hotovi? Ráda bych vám znovu připomněla, že jsme obchodní partneři.“

„Zatraceně, Lavinie, mohli vám ublížit.“

Na schodišti nad nimi se objevila Maggie a tlumeně se zasmála. „Podle mýho vám ta panička prokázala službu.“

„Starejte se o sebe!“ vyštěkl na ni Tobias.

Maggie se kdákavě zachichotala.

„Co kdybychom si to vyříkali jindy?“ navrhla Lavinia mrazivým tónem. „Musíme tady něco vyřídit, pokud jste na to snad zapomněl.“

Opatrně si ohmatal čelist. „Nezapomněl.“ Podíval se nahoru na Maggii. „Znáte ty dva muže?“

Maggie potřásla hlavou. „Nikdá sem je neviděla. Podle mýho to byli lapkové, který vás zahlídli v ulici a rozhodli se vás vokrást.“ Vznešeně mávla rukou k otevřeným dveřím za sebou. „Poďte nahoru, jestli se pořád ještě máte chuť na něco zeptat.“

„Dobře.“ Tobias vyšel na vrchol schodiště za Lavinií.

„Já chuť pořád ještě mám.“

Následovali Maggii do špinavého pokojíku, ve kterém spatřili postel, umyvadlo a kufřík. Na stole stála otevřená láhev džinu.

Lavinia podala železný svícen zpátky Maggii a posadila se na stoličku vedle vyhaslého krbu. Tobias zamířil k oknu a podíval se na ulici. Zřejmě doufá, usoudila Lavinie, že zahlédne muže, kteří na něj zaútočili. Ale to by byla moc velká náhoda, pomyslela si.

„Chceme se vás zeptat na muže jménem Oscar Pelling,“ pronesl, aniž se otočil. „Víme, že vás v minulých dnech několikrát navštívil.“

„Pelling. Ten hajzl.“ Maggie upevnila svíčku do svícnu a postavila ji na stůl. Posadila se na lavici a nalila si sklenici džinu. „Baže, ňákou dobu sem se s nim scházela, ale už to nikdy neudělám. Ne potom, co mi posledně proved.“

„Co vám přesně udělal?“ zeptala se Lavinia.

„Tohle.“ Maggie otočila hlavu, takže jí na celou tvář dopadlo světlo svíčky. „Kvůli němu sem nemohla pár posledních dnů pracovat.“

Lavinia si poprvé za celou dobu všimla, že Maggie má kolem očí velké, modrofialové monokly. „Proboha, on vás uhodil?“

„Baže.“ Maggie se napila džinu a postavila skleničku na stůl. „Holka v tomhle voboru musí bejt přizpůsobivá, ale já prostě ňáký věci dělat nemůžu. Žádnýho chlapa, kterej na mě vztáhne ruku, už k sobě nepustim, i kdyby to byl sám arcivévoda.“

Tobias se otočil od okna. Přimhouřeným, chladným pohledem se na Maggii upřeně zadíval. „Kdy vás Pelling uhodil?“

„Když tu byl posledně.“ Tvář se jí stáhla do přemýšlivé grimasy. „Bylo to minulou středu. Ne, ve čtvrtek. Při předchozích návštěvách se choval celkem slušně. Trochu drsnějc, ale jinak normálně. Ale posledně se rozzuřil.“

„Rozzuřil?“ opakovala Lavinia.

„Baže. Myslela sem, že zešílel. A to jen kvůli tomu, že sem si z něho utahovala.“ Maggie si opět nalila do skleničky trochu džinu.

„Proč jste si z něho utahovala?“ chtěl vědět Tobias.

„Víte, přišel pozdějc než jindá. Skoro už svítalo. Právě sem se chystala do postele. Když zaklepal, vyklonila sem se z vokna a vokamžitě sem poznala, že je rozladěnej. Skoro se mi ho nechtělo pouštět dovnitř. Ale byl dobrej zákazník.

Vždycky mu zaplatil něco navíc, aby dal najevo, že byl spokojenej. Měl prachů jako šlupek.“

Odmlčela se a napila se alkoholu.

„Řekla jste, že jste si z něho utahovala," připomněla jí jemně Lavinia.

„Jen sem se mu snažila zlepšit náladu. Ale naštval se ještě víc. Strašně mě zbil. A celou tu dobu říkal vo ženských vošklivý věci. Jak maj ve vlasech hady a jak pod jejich pohledem chlapi zkamení." Maggie se otřásla. „Jak už sem říkala, musel zešílet. Fakt nevim, jak by to se mnou dopadlo, kdyby sem nepřišla moje kamarádka seshora.

Když slyšela hluk, přiběhla se podívat, co se tu děje. Když zabušila na dveře, přestal mě mlátit."

Lavinia si vzpomněla na hrůzy, které jí v hypnóze prozradila Pellingova žena Jessica. „Díkybohu, že vaše přítelkyně přišla dolů včas."

„Baže. Ten mizera by mě snad zabil."

„Co Pelling udělal, když sem vaše přítelkyně přišla?" zeptal se Tobias.

„Jen se votočil a jako by se nic nestalo, vyšel ze dveří.

Jako by to mlácení pro něj byla běžná zábava. Abych vám řekla pravdu, připadalo mi, že se mu pak zlepšila nálada.

Ne, že by jásal, ale zlost z něj vyprchala. Vod tý doby se díkybohu neukázal."

Tobias vypadal zamyšleně. „Pořád jste nám neřekla, kvůli čemu jste si z něho utahovala."

„Vo nic nešlo. Byla to taková hloupost." Maggie nakrčila nos. „Porád nemůžu pochopit, proč ho to tak rozběsnilo."

„Jaká hloupost?" zeptala se Lavinia.

„Jeho vázanka," vysvětlila Maggie.

Lavinii ztuhla krev v žilách.

Tobias u okna se nepohnul. Cítila, že se napjal jako dravec, který spatřil kořist.

„O co s tou jeho vázankou šlo?" zeptal se tiše.

„Když sem posledně přišel, neměl ji na sobě," pronesla Maggie opilým hlasem. „Byl vyparáděnej, jako by právě přišel z klubu nebo ňákýho plesu, ale vázanka mu chyběla."

Lavinia se podívala na Tobiase. To snad není pravda, blesklo jí hlavou.

„Vypadalo to divně," pokračovala Maggie. „Jako by na ni jeho komorník zapomněl. A tak sem prohodila, že se už asi nemoh dočkat, až mě uvidí a začal se svlíkat ještě před dveřma. Zeptala sem

se ho, jestli tu vázanku neztratil někde cestou. A v tu chvíli se rozzuřil.“

27

„Věděl jsem, že tu musí být souvislost.“ Tobias se vyhoupl za Lavinií do drožky a zabouchl za sebou dveře.

„Mezi Hudsonem a Pellingem muselo být nějaké spojení.

Byla to moc velká shoda náhod, že se oba muži objevili v Londýně ve stejnou dobu.“

Horečná, dravčí nedočkavost v jeho očích ji znervózňovala.

Právě v podobných okamžicích si uvědomovala nebezpečný rys, který se v každém muži skrývá. Nebála se jeho; bála se o něj. Když

byl rozrušený, měl sklon riskovat. Tu novou informaci si musejí dobře promyslet, napadlo ji. Nesmějí jednat bezhlavě.

„Musíme postupovat pomalu a opatrně," pronesla. „To, že Pelling tu noc, kdy někdo uškrtil Celeste, ztratil vázanku, je nesmírně zvláštní. Ale odkud by se mohli Pelling s Celeste znát?"

„Myslím, že Pelling šel také z nějakého důvodu po Modré Medúze. Možná si najal Hudsona s manželkou, aby ji pro něj ukradli. Třeba se stal Celestiným milencem.

V každém případě s ním měla ten večer schůzku a Pelling ji zavraždil buď proto, že se pohádali, nebo se domníval, že ji už nebude potřebovat."

„A teprve potom zjistil, že náramek před příchodem do skladiště někam schovala?"

„To zní logicky," pronesl spokojeně Tobias.

Vzala ho za ruku. „Moc ne. Jen chvíli uvažujte, Tobiasi.

Jestli Howard věděl, že je v tom Pelling zapletený, pak musel vědět i o tom, že Celeste zavraždil. Proč by si nás najímal, abychom našli Celestina vraha, kdyby ho znal?"

„Protože Hudson chce získat náramek, ne potrestat smrt své mrtvé ženy. Muselo mu dojít, že ho Pelling nemá, a tak nás vyslal po jeho stopě a doufal, že ho najdeme dřív než on."

Rozhodila ruce. „Ale proč chce ten náramek Pelling?"

„Není náhodou sběratel?"

Snažila si vybavit těch několik rozhovorů, které s Jessikou Pellingovou absolvovala. „Abych byla upřímná, nemám zdání. Nikdy jsme se o tom nebavily. Vím jedině to, že vzhledem k jeho bohatství si může vzácné starožitnosti dovolit."

„Myslím, že znám někoho, kdo nám pomůže tuhle otázku objasnit."

O dvacet minut později vyšli Vale s Joan Doveovou na terasu, kde Tobias s Lavinií čekali na Emeline a Anthonyho.

Emeline vyzvedla před několika minutami Lavinii plášť a přinesla jí ho.

Vale jediným chladným pohledem zhodnotil Tobiasův neupravený vzhled. Udiveně vytáhl obočí. „Anthony mi sdělil, že se mnou potřebujete mluvit, ale nemůžete prý přijít do sálu. Už chápu proč. Smím se zeptat, co se vám stalo?"

„To je dost dlouhá a celkem nudná historka," opáčil Tobias.

Lavinia mu pevně stiskla paži. „Stručně řečeno, právě se ho pokusili dva muži zabít.“

„Očividně se jim to nepovedlo,“ utrousil Vale. „Blahopřeji, pane.“

Tobias letmo pohlédl na Lavinii. „Tady paní Lakeová mi trochu pomohla.“

Vale sklonil hlavu. „Vy dva tvoříte skutečně skvělý tým.“

„To máte pravdu,“ pronesla pevně Lavinia.

Vale se otočil zpátky k Tobiasovi. „Co pro vás můžu udělat?“

„Nevíte náhodou, jestli Pelling sbírá starožitnosti?“ zeptal se Tobias.

Vale hned neodpověděl. Lavinie pochopila, že se snaží najít správnou odpověď.

„Pokud vím, tak ne,“ prohlásil nakonec pomalu. „I když je to samozřejmě možné. V žádném případě nemohu tvrdit, že znám všechny sběratele v Anglii. Ale o tom, že by se Pelling vážně zajímal o starožitnosti, nic nevím. Ani se nepokusil stát se členem Znalců.“

Lavinia okamžitě zpozorněla. Uvědomila si, že zatajila dech. Tolik pokud jde o Tobiasovu brilantní teorii, pomyslela si. Podívala se na něj, aby viděla, jak tu špatnou zprávu přijme.

K jejímu překvapení se tvářil vyrovnaně.

„Hudson touží po náramku s Medúzou z důvodů, které nemají s odborným zájmem o starožitnosti nic společného,“ pronesl Tobias. „Je klidně možné, že ho i Pelling chce získat z nějakého pro nás neznámého důvodu.“

Lavinia se zamračila. „Maggie tvrdí, že se Pelling ten večer, kdy k ní po vraždě přišel, na chvíli rozzuřil. Pokud nepřišel o rozum, třeba je tím náramkem posedlý z důvodů, kterým nikdo jiný nemůže rozumět.“

„To je bohužel pouze naše spekulace,“ poznamenal Tobias.

„Proti Hudsonovi v tuhle chvíli zakročit nemůžeme, ale Pelling je vrah a musíme ho zastavit. Jestli mi pomůžete, Valee, třeba se nám ho podaří vlákat do pasti. Možná ho dokážeme přinutit, aby sám sebe obvinil před dvěma muži, jejichž svědectví nebude možno zpochybnit.“

„Soudím, že jedním z těch mužů bych měl být já,“ pronesl Vale. „Kdo bude ten druhý?“

„Crackenburne.“

Vale se zatvářil zamyšleně. „To by mohlo vyjít. Jak to chcete zaonačit?“

Tobias se pomalu usmál. „Pomůže nám s tím pan Nightingale.“

Vale a Tobias si vyměnili pohled.

„S trochou štěstí by se nám mohlo podařit připravit past dnes večer,“ prohlásil Tobias.

Dokonce i v přítmí terasy si Lavinia všimla, že se oběma mužům objevil v očích dychtivý výraz lovců.

Ale Tobiasova nedočkavost dravce se rozplynula krátce poté, co poslal opatrně formulovaný vzkaz týkající se soukromé dražby do hostince, ve kterém Pelling bydlel.

Odpověď přišla okamžitě. Oscar Pelling si sbalil zavazadla a krátce po poledni odjel. Nikdo nevěděl kam.

„Na téhle záležitosti mě nejvíc dráždí to,“ poznamenala Lavinia nad sklenicí sherry těsně před úsvitem, „že Nightingale chce, abychom mu zaplatili přesto, že plán nevyšel.

A zdá se, že máme nedostatek klientů, abychom mohli pokrýt naše výdaje.“

28

Druhý den ráno přijel Tobias k pozdní snídani v náladě, která byla špatnou předzvěstí pro všechny přítomné.

Do jídelny za ním vešel Anthony, který se netvářil o nic příjemněji.

Když ho Emeline spatřila, zaradovala se, ale když si všimla jeho výrazu, ustaraně se na něj zadívala. „Ach, bože, něco se děje.“

Lavinia položila šálek zpátky na talířek.

„Co se stalo?“ zeptala se.

Tobias se usadil na židli a natáhl se pro konvici s kávou.

„Oba se vypařili.“

„Oba?“ Lavinia ho zkoumavě studovala a pak se podívala na Anthonyho.

„Nezmizel jen Pelling. Před chvilkou jsme navštívili byt doktora Hudsona. Je také pryč.“ Anthony, s jednou rukou na opěradle, zdvořile zaváhal. „Smím se posadit?“

„Ale samozřejmě,“ pronesla chvatně Emeline.

Lavinia vytáhla obočí. „Omluvte naši nezdvořilost, Anthony.

Ale už jsme si zvykly, že se tu Tobias chová jako doma. Jak vidíte, ani ho nenapadne počkat, až ho pozveme ke stolu.“

Tobias tu ironickou poznámku ignoroval. Nalil si kávu a podal konvici Anthonymu. „Ti dva lumpové, se kterými jsme se včera v noci setkali, museli podle mého názoru Pellingovi říct o svém neúspěchu. Nepochybně si uvědomil, že když jsme objevili Maggii, nebude trvat dlouho a dostaneme se až k němu. Zřejmě Hudsona varoval. Nebo i tomu zatracenému mesmeristovi došlo, že je nejvyšší čas prásknout do bot.“

Emeline se na něj podívala. „Kam podle vás odjeli?“

„To zatím netuším.“ Tobias studoval jídla na stole, jako podrážděný Mínotaurus zkoumající posvátné obětní dary.

Nakonec se jeho oči zastavily na podnosu s vejci. „Pochybuju, že by se některý z nich odvážil vrátit do svého bývalého domova. Nepřekvapilo by mě, kdyby se vydali do Evropy. Hudson se možná rozhodne odcestovat zpátky do Ameriky.“

„V nejbližší době se v Londýně určitě neukážou,“ přitakal Anthony s jistým uspokojením.

„Současné zmizení obou mužů jednou provždy dokazuje, že byli v téhle záležitosti komplici,“ pronesl Tobias.

„To není tak jisté.“ Lavinia spolkla kousek vejce a upřeně se na něj zadívala. „Třeba Howard odjel z města, protože jste ho při své poslední návštěvě vyděsil. Víceméně jste mu vyhrožoval, nebo ne?“

Tobias pokrčil rameny. „Spíš více než méně.“

Anthony si ho překvapeně změřil. „Nezmínil jste se mi, že jste Hudsona navštívil. O čem jste spolu mluvili?“

„Šlo o soukromou záležitost.“ Zatímco si nandával vejce na talíř, Tobias zachytil Laviniin pohled. „Nic důležitého.“

Paní Chiltonová přispěchala s dalším tácem čerstvě připravených míchaných vajec. „Koukám, že je vás plná jídelna.

Budeme muset v mlékárně objednávat víc mléka a vajec.“

Lavinia si odkašlala. „To by se dost prodražilo.“

„Určitě si můžeme pár vajíček navíc dovolit,“ pronesla chvatně Emeline.

„Whitby se dneska ráno zmínil, že v poslední době spotřebuje vajec mnohem míň,“ pronesl snaživě Tobias. „Řeknu mu, aby vám nějaká poslal, paní Chiltonová.“

„Děkuju, pane.“ Paní Chiltonová zamířila ke dveřím.

„Přinesu ještě pár toastů.“

„A džem,“ dodal Tobias. „Už nám zase dochází.“

„Jistě, pane. Džem taky.“

„Když už jsme u vašeho skvělého džemu,“ pokračoval Tobias, „máte ještě rozinky?“

To už opravdu překračuje všechny meze, pomyslela si Lavinia. Začne si organizovat zásobování její kuchyně.

Příště možná půjde zkontrolovat ložní prádlo a určí, jaké bylinky mají pěstovat na zahradě.

„To, jaké máme zásoby rozinek, je naše věc, pane,“ pronesla pevným tónem. „Jsem přesvědčená, že pro potřeby naší domácnosti stačí.“

„Ale určitě by nám vadilo, kdyby došly.“ Tobias se usmál na paní Chiltonovou. „Jste si jistá, že nepotřebujete dneska odpoledne nějaké koupit, paní Chiltonová? Zdá se, že bude hezky.“

Paní Chiltonová těžce vzdychla. „Určitě nebude vadit, když nějaké přikoupím.“ S těmito slovy zmizela ve dveřích.

Emeline s Anthonym si vyměnili pohled. Lavinia mohla přísahat, že se snažili zamaskovat úsměv.

Tobias se napil kávy a zdálo se, že má trochu lepší náladu, než když před pár minutami vstoupil do jídelny.

Lavinii napadlo, jestli za to můžou rozinky. Možná by neškodilo mít jich pár stále po ruce.

Krátce po druhé nakoukla Emeline do pracovny. V ruce se jí houpal klobouk. „Právě přijela Priscilla v matčině kočáře.

Máme schůzku s Anthonym a jeho přítelem. Chceme se jít podívat na novou výstavu obrazů v té malé galerii na Bond Street.“

„Dobře.“ Lavinia nezvedla zrak od svých poznámek o případu Modré Medúzy. „Hezky se bavte.“

„Vrátím se kolem šesté. Priscilla si chce koupit nový vějíř a pak nás Anthony s přítelem vezmou na projížďku do parku.“

„Hmm.“

„Paní Chiltonová právě odešla pro rozinky.“

„Ano, já vím.“ Lavinia ponořila pero do inkoustu a začala psát další větu.

„Vidím, že máte spoustu práce. Nebudu vás rušit.“

„Hezký den.“

O chviličku později zapadly za Emeline dveře. V domě se rozhostilo zvláštní ticho. Lavinia dokončila větu a přečetla si, co právě napsala.

…velice neuspokojivý závěr případu. Je zřejmé, že Oscar Pelling zavraždil Celeste Hudsonovou, ale zdá se, že za svůj čin nebude nikdy potrestán. Modrá Medúza zmizela a s ní i naděje, že získáme zaplaceno za naše služby od klientů, kteří si nás na tenhle případ najali.

Stále neznáme odpovědi na několik otázek. Nemohu uvěřit, že můj dobrý přítel doktor Hudson je zloděj, ale pan March je o tom hluboce přesvědčen.

Kam Celeste tu noc, kdy se setkala s Pellingem a zemřela, náramek schovala? Pořád mi vrtá hlavou, s jakou jistotou komorník lorda Bankse tvrdil, že jediná osoba, která mohla Modrou Medúzu nepozorovaně ukrást, je paní Rushtonová. Ale té chybí motiv.

Odložila pero a podívala do zahrady. Padala na ni melancholie, která v ní vyvolávala nostalgickou náladu. Uvažovala, jestli má deník odložit a vzít si knížku básní.

Ne, pomyslela si, vzhledem k tomu, že případ Medúzy skončil neúspěchem, by měla dodělat ten inzerát do novin.

Co nejdřív potřebuje získat novou zakázku. Musí ho ještě trochu upravit. Připíše k němu ještě jednu dvě řádky v tom smyslu, že na vyžádání jsou k dispozici reference.

Ale nejdřív se půjde na chvilku projít, aby si vyčistila hlavu, rozhodla se. Měla jet s Emeline a ostatními podívat se na obrazy a koupit vějíř.

Reference.

Vějíř.

Náhle dostala nápad, který jí téměř vyrazil dech. Velice pomalu natáhla ruku po tužce a napsala si ho na papír, aby viděla, jestli je skutečně rozumný.

Dlouho zírala na těch pár řádek, které si poznamenala a hledala nějaký zádrhel. Žádný neobjevila. O jeho správnosti se mohla přesvědčit jediným možným způsobem.

Banksovo sídlo se tyčilo nad zpustlým parčíkem stejně pochmurně a neradostně jako vždycky. Když jí přišla hospodyně otevřít, vypadalo to, že ji živý člověk na schodech překvapil.

„Je doma paní Rushtonová?“ zeptala se Lavinia.

„Je.“

„Prosím, mohla byste jí vyřídit, že s ní chce mluvit paní Lakeová. Mám pro ni informaci o zmizelém náramku.“

Hospodyně se zatvářila při vyhlídce na rozhovor dost pesimisticky, ale odešla svou paní informovat, že má návštěvu.

Paní Rushtonová ji přijala v potemnělém salonu. Když zjistila, že je Lavinia sama, zklamaně se zamračila.

„Doufala jsem, že přijdete s panem Marchem“ pronesla.

„S ním, nebo s tím příjemným mladíkem.“

„Bohužel, mají dnes odpoledne důležité jednání,“ vysvětlila Lavinia a posadila se proti ní. „Přišla jsem vás informovat o výsledcích pátrání.“

Při té zprávě se paní Rushtonová trochu rozzářila. „Vy jste můj náramek přece jen našli?“

„Zatím ne.“

„Podívejte se, jasně jsem vám řekla, že dokud ho nenajdete, neuvidíte ode mě ani penci.“

„Myslím si, že vím, kde je.“ Lavinia se dotkla stříbrného přívěsku, který nosila na krku. „Nebo bych spíš měla říct, že si myslím, že to víte vy.“

„To je směšné. Kdybych to věděla, nikdy bych nesouhlasila s tím, že vám za jeho objevení zaplatím.“

„Podle mě vás mesmerista uvedl do hypnotického stavu a nařídil vám, abyste náramek někde ukryla. Domnívám se, že je stále v domě a společnými silami ho můžeme najít.

Ale budu potřebovat vaši pomoc.“

„Panebože.“ Paní Rushtonová vykulila oči údivem. Přitiskla si ruce na hruď. „Tvrdíte, že mě zhypnotizoval proti mé vůli?“

„Přesně tak.“ Lavinia si odepnula stříbrný řetízek. Zvedla ho před sebe tak, aby se přívěsek odrážel světlo. „Paní Rushtonová, důvěřujte mi, prosím. Dovolte mi, abych vás znovu uvedla do hypnotického stavu. Až budete v hypnóze, položím vám pár otázek ohledně událostí, ke kterým došlo v den, kdy se náramek ztratil.“

Paní Rushtonová při pohledu na pohupující se přívěsek zaváhala. „Víte, je těžké mě zhypnotizovat. Mám nesmírně silnou vůli.“

„Chápu.“

Paní Rushtonová stále pozorovala houpající se přívěsek.

„Umíte to vůbec?“

„Umím, paní Rushtonová. Mám s hypnózou bohaté zkušenosti.“

O deset minut později vyšla Lavinia z domu a okamžitě zamířila k dalšímu cíli. Měla štěstí. Na náměstí téměř přímo naproti ní čekala drožka.

Zvedla ruku a horečně zamávala, aby upoutala vozkovu pozornost. Neobtěžoval se slézt z kozlíku, aby jí pomohl nastoupit.

Měla ale tak naspěch, že se ani nestačila urazit.

Otevřela ústa, aby muži udala adresu, a současně otevřela dveře kočáru.

Teprve v tom okamžiku si uvědomila, že je drožka obsazená.

Seděla v ní Maggie. Ruce měla svázané provazem. Nad roubíkem, který měla v ústech, na Lavinii hleděly její vyděšené oči.

Nebyla v kočáře sama. Vedle ní seděl Oscar Pelling.

Držel jí nůž na krku.

„Nastupte si,“ nařídil Lavinii, „nebo ji na místě podřežu.

Hned teď. Před vámi.“

29

„Hodiny jsem sledoval váš dům, paní Lakeová a čekal, až uděláte nějaký krok, který by mi naznačil, že jste náramek vypátrali. Byla jste mou poslední nadějí a budu vám nadosmrti vděčný, že jsem uvěřil ve vaše schopnosti.“

„Nevím, o čem to mluvíte,“ zašeptala Lavinia.

„Jste skutečně typickou představitelkou svého pohlaví, madam. Každá z vás připomíná prolhanou, lstivou, potenciálně smrtelně nebezpečnou Medúzu. Ale protože ženy dobře znám, rozhodl jsem se dnes sledovat vás a ne pana Marche. Je jasné, že je vaším milencem a díky tomu i zcela pod vaší kontrolou. Nastupte si.“

Lavinia pomalu vlezla do stísněné kabiny a posadila se na sedadlo proti Pellingovi a Maggii. Pelling se na ni pochvalně usmál. V jeho očích zachytila záblesk šílenství vykukujícího těsně pod povrchem a zachvěla se hrůzou.

„Jak jste přišel na to, že vím, kde je Modrá Medúza?“ zeptala se ostražitě.

„Z jakého jiného důvodu byste dneska jela do sídla lorda Bankse?“ Spokojeně se usmál. „Evidentně jste jela za paní Rushtonovou a jediná věc, kterou jste s ní mohla řešit, je Modrá Medúza. Pevně věřím, že jste případ dosud neuzavřela a ten náramek jí nevrátila. Protože jestli ano, už vás nebudu potřebovat, víte?“

„Pusťte Maggii,“ pronesla tiše Lavinia.

„Pochybuju, že to udělám.“ Pelling bodl Maggii špičkou nože do krku. Na kůži se jí objevila kapka krve. „Je to laciná děvka a musím ji potrestat, že mě zradila. Nemám pravdu, drahoušku?“

Maggie zavřela oči a s roubíkem v ústech přidušeně zakvílela.

Lavinia se dotkla stříbrného přívěsku a doufala, že to gesto vypadá jako projev nervozity. „Musíte ji nechat jít.

Už ji nepotřebujete a její smrtí byste zbytečně riskoval.“

Pelling na ni upřel pohled, při kterém tuhla krev v žilách.

„Neříkejte mi, co mám dělat! Jakmile jsem se s vámi poprvé setkal, věděl jsem, že s vámi budou potíže. Měl jsem se vás zbavit už tenkrát.“

„To by byla hloupost. Koneckonců, právě jste za tragických a záhadných okolnosti ztratil ženu. Vražda mesmeristky, která ji léčila, by byla místním úřadům určitě nápadná, nemyslíte? Zřejmě by vám začali klást nepříjemné a nesmírně trapné otázky.“

„Pche. Z toho jsem strach neměl. Nechal jsem vás na pokoji, protože jste mi za to nestála. Svým způsobem jste mi totiž prokázala službu. Díky vám mě napadlo, jak se stále otravnější Jessiky zbavit a získat její dědictví. Za podobných okolností by ode mě bylo nevychované, kdybych vás zabil.“

„Nevychované.“ Lavinia polkla. „Ano. Samozřejmě.

Ale teď musíme dořešit problém s Maggií.“

„S Maggií žádný problém není, jak vidíte.“ Pelling poklepal ženě nožem o rameno. „Až se mi to bude hodit, podříznu ji. Do té doby bude jako ovečka. Nemám pravdu, Maggie?“

Maggii se objevily v očích slzy.

„Obávám se, že to tak snadné nebude,“ utrousila Lavinia.

„Pokud totiž bude mít Maggie nůž na krku, neřeknu vám, kde ten náramek je. A o to vám přece jde, ne?“

„Vy mi to povíte,“ prohlásil Pelling. „Jinak se budete muset dívat, jak Maggie pomalinku umírá. A jestli vám nerozváže jazyk ani to, určitě začnete mluvit, až přijde řada na vás.“

„Tím, že nás obě zabijete, nic nezískáte.“ Lavinia si pohrávala se stříbrným přívěskem a pohybovala s ním tak, aby odrážel světlo, které do kočáru pronikalo kolem okrajů záclonek na okně. „Naprosto nic. Nechte Maggii jít. Nemůže vám ublížit. Jste příliš silný a mocný, abyste měl strach z prostitutky, která se opíjí džinem. Ženám, jako je Maggie, nikdo nevěří.“

„Nechte toho!“ Pelling odtáhl nůž od Maggie a namířil ho na Lavinii. „Okamžitě toho nechte!“

Trhla sebou a přitiskla se zády k polstrovanému opěradlu.

Ale ve stísněných prostorách kočáru bylo na podobné manévrování málo místa. Kdyby Pelling chtěl, mohl ji snadno vykuchat jako rybu dřív, než by se jí podařilo dostat ke dveřím.

Maggie otevřela oči a pozorovala ji s výrazem, ve kterém se mísila rezignace se strachem.

„Vím, o co se pokoušíte,“ řekl Pelling Lavinii. „Snažíte se mě zhypnotizovat. Ale to se vám nepodaří. Mám silnou vůli.“

„Jistě, já vím,“ pronesla tiše. „Strašně silnou vůli.“

Pellinga to pobavilo. „Přesně tak. Celeste i Hudson se mě taky pokusili zhypnotizovat, ale ani jeden neuspěl. Jestli se to nepodařilo jim, pochybuju, že byste to dokázala vy.“

„Asi máte pravdu.“ Lavinia ho upřeně pozorovala a nepřítomně si pohrávala se stříbrným přívěskem na krku.

„Hudson s Celeste měli mnohem víc zkušeností než já. A vy máte tak silnou vůli. Tolik silnou. Ale začíná se stmívat. Brzy se setmí. Bude těžké vystopovat dva zajatce ve tmě. Co kdybyste nechal Maggii odejít? Nemůže vám uškodit.“

Pelling mlčel.

„Jste nesmírně silný. Nepotřebujete ji. Je k ničemu. Bude lepší, když ji vysadíte. Nemůže vám ublížit. Jste přece silný.“

Lavinia věděla, že se jí ho nepodařilo zhypnotizovat.

Ale byl teď podivně klidný, jako by dospěl k nějakému závěru a vymyslel plán. Doufala jen, že se nerozhodl Maggii podřezat okamžitě. Výraz v Maggiiných očích jí prozradil, že se bojí přesně toho, čeho ona.

Pelling bez jakéhokoli varování zvedl ruku a rukojetí nože zaťukal na střechu kočáru.

Drožka z drkotáním zastavila.

Pelling otevřel dveře.

Lavinia se podívala ven a spatřila ulici tonoucí v mlze.

Na okamžik se obávala nejhoršího, že si Pelling vybral opuštěné místo, kde by mohl pohodit mrtvé tělo, aniž si ho někdo všimne.

Ale rachocení kol kočáru nedaleko nich ji uklidnilo.

A chvilku později kolem nich projel dvoukolák a zastavil se naproti dveřím.

„Už tě nepotřebuju," oznámil Pelling Maggii. Zvedl nůž.

Maggie se přikrčila a s roubíkem v ústech přidušeně zakvílela.

Lavinii se sevřelo srdce úzkostí. Ruce měla jako kusy ledu. Snažila se zachovat mírný, klidný tón.

„Jste silný," pronesla tichým, chlácholivým hlasem. „Nesmírně silný. Je zbytečné ji zabíjet. Jste silný. Nemá smysl riskovat. Bude lepší, když ji necháte naživu. Jste přece velice silný. Nemá smysl riskovat."

Pelling opět pohnul rukou s nožem a uvolnil Maggii roubík. Zkušeným pohybem člověka, který je zvyklý kuchat ryby a vyvrhovat zvěř, máchl nožem podruhé a přeřízl provazy, které Maggii svazovaly.

„Vypadni, děvko. Ty mě nemůžeš ohrozit. Jsem silný."

Vystrčil Maggii ze dveří, jako by byla balík prádla.

Maggie zavrávorala a zhroutila se na dlážděnou ulici.

Pelling zabouchl dveře a zaťukal na vozku. Drožka se s rachocením rozjela.

„Vyprávějte mi o Celeste," pronesla chvatně Lavinia.

„Povězte mi, co se stalo."

Pelling svíral v ruce nůž a jeho špička jí mířila na podbřišek.

„Snažila se se mnou manipulovat. Chtěla mě podvést."

„Najal jste si ji, aby pro vás náramek ukradla?"

„Neměl jsem na vybranou." Pellingovi se v očích objevil rozzuřený výraz. „Chtěl jsem si na ten úkol najmout Hudsona, ne jeho ženu. Dozvěděl jsem se, že za peníze dokáže pro své klienty diskrétně obstarat jisté cenné věci. Diamanty, klenoty a podobně."

Šeredně se v Howardovi spletl, pomyslela si. Tím zlodějem byla Celeste. Ale neměla čas mu to vysvětlovat.

„Potřeboval jste někoho, kdo by ukradl modrou Medúzu?“ zeptala se opatrně.

„Ano. Byl jsem za to Hudsonovi ochotný dobře zaplatit.

Vyslechl můj návrh a zpočátku se zdálo, že má zájem.

Řekl mi, že to promyslí a pak mi sdělí své rozhodnutí.

Ale když jsme se setkali podruhé, oznámil mi, že na tuhle krádež nemá odvahu. Prý bude nesmírně obtížná a nebezpečná.“

„Ale Celeste byla jiného názoru, nemám pravdu?“

Pelling si tiše odfrknul. „Navštívila mě o několik dní později. Sama. Vysvětlila mi, proč mě Hudson odmítl. Dočetl se prý o náramku v nějaké staré knize a rozhodl se, že tu věc musí za každou cenu získat sám.“

Lavinia zatajila dech. Možná měl Tobias pravdu, když tvrdil, že Hudson té legendě uvěřil. Koneckonců, Howard byl posedlý svým výzkumem. Mohlo se klidně stát, že v touze odhalit tajemství mesmerismu se ho zmocnilo pokušení získat Modrou Medúzu pro sebe.

„Ten blázen si myslel, že kámen má moc, kterou by mohl využít.“ Pelling znechuceně máchl nožem. „Že se v něm skrývají síly živočišného magnetismu, které by rozvinuly jeho mesmeristické schopnosti.“

„Celeste vám nabídla své služby, že? Navrhla, že pro vás ten náramek ukradne.“

„Za peníze. Chtěla Hudsona opustit. Nejdřív ale potřebovala peníze.“

„Chápu.“

„Přijal jsem její podmínky, protože jsem neměl na vybranou.

Přestěhovali se s Hudsonem do Londýna. Vydal jsem se za nimi, protože jsem si řekl, že bude lepší, když budu mít svou investici pod dohledem. Ženě se nedá věřit.“

Maggie se bez ohledu na potlučená kolena a odřené dlaně namáhavě postavila na nohy. Vykasala si sukně a rozběhla se dopředu, aby se co nejrychleji dostala co nejdál od chvatně odjíždějící drožky.

Řekne to panu Marchovi, napadlo ji. Najde způsob, jak mu to oznámit. Bude to asi zbytečné, protože bylo jasné, že Pelling chce paní Lakeovou podříznout. Každý člověk okamžitě pozná, že je to chladnokrevný vrah.

Ale March by taky dokázal v případě nutnosti zabít, napadlo ji. Cítila to v kostech. Viděla mu to v očích tu noc po zápase v chodbě. Nebyl takové monstrum jako Pelling, ale kdyby měl bránit paní Lakeovou, dokázal by se chovat nemilosrdně. Na to by mohla přísahat.

Potíž byla v tom, že než se jí ho podaří najít a oznámit mu, co se stalo, bude paní Lakeová už pravděpodobně mrtvá.

Nemělo to smysl. Ale musí se o to pokusit. To jediné může udělat pro dámu, která jí právě zachránila život.

Byla tak soustředěná na svůj úkol, že si muže, který vystoupil z dvoukoláku, všimla teprve v okamžiku, kdy do sebe narazili. Chytil ji za ramena a přidržel si ji před sebou.

Maggie omráčená srážkou zamrkala a zjistila, že zírá do chladných, nesmiřitelných očí.

„Co se v té drožce stalo?“ zeptal se Tobias. „Povězte mi všechno, na co si vzpomenete. A rychle.“

„Celeste ukradla náramek a setkala se s vámi v prázdném skladišti.“ Lavinia se dotkla stříbrného přívěsku. Věděla už, že Pelling není k hypnóze až tak odolný, jak původně tvrdil. Ale v každém případě nebyl jednoduchým objektem, zejména v těchto nesmírně náročných podmínkách.

Mohla jen doufat, že se jí ho podaří vyvést z rovnováhy a s trochou štěstí ovlivnit jeho uvažování. Hrála o čas. „Zavraždil jste ji, protože jste si myslel, že ji už nebudete potřebovat?“

Pelling vrhl krátký pohled na pohupující se stříbrný přívěsek. Zdálo se, že ho znervózňuje, odvrátil pohled a znovu se na něj podíval.

Uvědomila si, že ji neslyšel.

„Proč jste Celeste zavraždil?“ zeptala se tichým hlasem.

Zíral na ni. „Zabil jsem ji, protože mi poslala vzkaz, že chce naši dohodu změnit.“ V očích se mu opět zablýskl vztek. „Ta hloupá čubka oznámila, že chce za náramek dvakrát tolik, než jsme si dohodli. Souhlasil jsem, že se sejdeme ve skladišti, kde mi předá Medúzu a já jí vyplatím slíbené peníze.“

„A tehdy jste ji uškrtil.“

„Zasloužila si to. Samozřejmě se bránila. Mávala tím zatraceným vějířem a snažila se mě zhypnotizovat. Ale zabil jsem ji, než stačila jedinkrát vykřiknout.“

„A pak jste zjistil, že s sebou náramek nepřinesla. Přepočítal jste se. Zabil jste ji moc brzy. To byl problém. Neměl jste tušení, kam náramek schovala.“

„Druhý den ráno jsem se to snažil nenápadně zjistit.“

„Ale jen se díky tomu rozneslo, že se Medúza ztratila,“ poznamenala Lavinia a vzpomněla si, jak Howarda pozdě v noci navštívil Nightingale a jak se náhle začal o případ zajímat lord Vale. „Proto se zpráva o krádeži Medúzy tak rychle rozšířila.“

„Ano. A pak si Hudson najal Marche, aby ji našel. Musím přiznat, že to byl geniální nápad.“

„Doktor Hudson si ve skutečnosti najal na vyšetření případu mě.“

Pelling si té drobné poznámky nevšiml a pokračoval ve vyprávění. „Prošel jsem několik starožitnictví, protože jsem si myslel, že Celeste třeba uzavřela s některým s překupníků výnosnější obchod.“

Očividně nevěděl o tom, že se paní Rushtonová nevědomky okradla, pomyslela si Lavinia. Tušil jen, že Celeste Medúzu získala, ale evidentně mu neřekla jak. Možná, že to považovala za profesionální tajemství.

Lavinia přestala pohybovat přívěskem. „To vás jsem tenkrát překvapila u Tredlowa v obchodě.“

„Ano. Naštěstí jste mě nezahlédla. Nechtěl jsem vás ještě zabít. Potřeboval jsem, abyste pokračovala v pátrání.

Doufal jsem, že s Marchovými styky se vám podaří náramek objevit.“ Pelling se znovu usmál a zvedl špičku nože.

„A to se taky stalo, nemám pravdu?“

„Máte.“

„Kde je Modrá Medúza, paní Lakeová?“

Zatajila dech. „Snad si nemyslíte, že vám to řeknu? Vím, že se mě zbavíte v okamžiku, kdy ji budete držet v ruce.“

„Ale vy mi to řeknete,“ slíbil jí Pelling. V očích se mu lstivě zablýsklo. „Nakonec mi ještě ráda povíte, kde je ten náramek schovaný.“

O chvilku později drožka s rachocením zastavila. Lavinia ucítila pach řeky. Když Pelling otevřel dveře, spatřila zchátralé přístaviště a omšelé budovy zahalené mlhou.

Slyšela skřípat trámy překladiště, ale samotnou řeku ztracenou v bílém mléce neviděla. Nikde nebylo ani živáčka.

Snažila se vymyslet, co dál.

Pelling ji špičkou nože přinutil vystoupit. Opatrně seskočila na zem a podívala se na kočího. Stačil jediný pohled na jeho obhroublé rysy, aby ztratila naději. Muž na kozlíku byl jedním z těch dvou, kteří chtěli u Maggie v chodbě zabít Tobiase.

Nepodíval se na ni, nespouštěl oči z Pellinga. „Já v tuhle chvíli končim. Kde je zbytek prachů, který ste mi slíbil?“

„Tady.“ Pelling mu hodil malý váček. „Je tam všechno, co vám dlužím. Vezměte si to a zmizte.“

Lump rozvázal provázek na váčku, podíval se dovnitř a spokojeně přikývl. Zvedl bič a pobídl koně.

Drožka se s rachocením rozjela a brzy se ztratila v mlze.

V houstnoucí mlze by se mohla skrýt, napadlo Lavinii.

Jestli bude rychle utíkat, třeba se jí podaří uniknout Pellingovu noži a ztratit se v přibývajícím soumraku. Nadzvedla si sukně.

„Nemyslete si, že mi zmizíte, paní Lakeová.“ Pelling sáhl do kapsy zimního pláště a vytáhl z ní pistoli. Znovu se usmál. „Možná dokážete utéct noži, ale kulce neuniknete. Jsem vynikající střelec.“

„O tom ani na okamžik nepochybuji. Ale jestli mě teď zabijete, nikdy se nedozvíte, kam Celeste náramek schovala.“

„Věřte, že vás kulka, kterou na vás vystřelím, nezabije.

Ne hned. Budete mít spoustu času, abyste mi řekla všechno, co víte. Ale teď půjdeme támhle do těch dveří.“ Ukázal nožem na sousední budovu. „Pohyb, paní Lakeová.

Začínám být netrpělivý.“

Znovu se dotkla přívěsku. „Říkal jste mi, že jste silný muž. Věřím vám pane. Takových mužů, jako jste vy, si hluboce vážím.“

Podíval se na přívěsek. „Přestaňte šmidlat tím zatraceným řetízkem!“

„Mám z vás trochu strach.“

„To je dobře.“

„Připadám si maličká. Jako bych stála daleko od vás na konci nesmírně dlouhé a nesmírně tmavé chodby.“

„Buďte zticha!“ S očividným úsilím odtrhl zrak od přívěsku.

„Jděte dovnitř, paní Lakeová. A hněte kostrou!“

„Vím, kde je ten náramek,“ pronesla tiše. „Mám vám to prozradit?“

Neklidně se zavrtěl a odvrátil oči od přívěsku. „Kde je?“

„Celeste ho dobře schovala.“ Udělala krok zpátky k přístavní hrázi, která se táhla podél řeky. „Je na konci velice dlouhé chodby.

Dokážete si ji představit? Je to stejná chodba, ve které stojím. Musíte ke mně blíž, abyste mě viděl.“

Couvla o další krok. „Mám u sebe Modrou Medúzu. Musíte projít tou dlouhou chodbou, abyste mě našel a ten náramek –“

„Zatraceně, přestaňte blábolit ty nesmysly o chodbách.“

Ale učinil nejistý krok a následoval ji mezi cáry mlhy k řece. „O té dlouhé chodbě už nechci slyšet ani slovo.“

„Ale jestli chcete najít Medúzu, musíte tou dlouhatánskou chodbou projít.“ Lavinia pomalu couvala a blížila se k šedivému příkrovu, který ležel nad řekou. Koutkem oka hledala uličku nebo průchod mezi budovami, ve kterém by se mohla na pár vteřin schovat. „Pojďte tou chodbou ke mně. Dobře ji znáte.“

„Ne. Ne, nevím, o čem to mluvíte.“

Ale šel za ní, jako by ho táhla na provázku. Bohužel, jeho ruka s pistolí se ani jednou nezachvěla.

„Po té chodbě chodíte vždycky, když potřebujete pokořit ženu. Je to místo, kde máte nad vším kontrolu. Místo, kde máte moc. V té chodbě jste nejsilnější ze všech.“

„Ano.“ Stále ji sledoval, teď poněkud rychlejším tempem.

„Já jsem ten silný.“

„Když jste v chodbě, ženy vás nemohou ovládat.“

„Ne. Tady jsem pánem já.“ Hlas mu přeskočil do pronikavého tónu. „Tady mi nemůže ublížit.“

„Kdo vám nemůže ublížit?“

„Teta Medúza.“

Lavinia málem upadla. „Teta Medúza?“

Pelling se zachichotal jako malý kluk a ne dospělý muž.

„Tak tajně říkám tetě Mirandě. Myslí si, že když mě bude často a tvrdě trestat, přestanu zlobit. Ale já nepřestanu.

Protože má totiž pravdu. Mám v sobě démona a díky němu jsem silný. Jednou se tetě Mirandě pomstím tak, že mě už nikdy nebude moct bít. Zabiju ji.“

Už neměla, kam ustoupit. Slyšela řeku, jak přímo pod ní tiše, hladově šplouchá. Mohla jedině couvat dál po kamenné hrázi. Udělala to. Řady prázdných skladišť vytvářela zdánlivě neproniknutelnou stěnu otočenou na řeku.

„Jste v polovině nesmírně dlouhé chodby…“

Pohybovala se pomalu a opatrně, protože se bála, že klopýtne o kámen a vytrhne Pellinga z křehkého transu. Vrhla chvatný pohled

na zavřené dveře a slepá okna po pravé straně a marně se snažila objevit únikovou cestu.

„Ten večer, když jsme zůstali v domě sami, jsem za ní přišel do kuchyně. Nikdo ze sloužících už tam nebydlel.

Všichni se mě báli…“

Náhle mezi dvěma budovami spatřila úzkou pěšinu. Byl to jediný otvor, který zahlédla. Zastavila se, připravená dát se na útěk.

„… probodl jsem Medúzu porcovacím nožem. Všude byla spousta krve…“

Až se rozběhne, křehká hypnóza, která Pellinga svazuje, se přeruší. Druhou šanci nedostane.

„Vzal jsem všechno, co jsem mohl pobrat a později to prodal, včetně toho zatraceného náramku. Vždycky mi tvrdila, že ten kámen má jistou moc, ale nevěřil jsem jí. Teprve o mnoho let později, když se moje zdraví začalo zhoršovat, jsem pochopil, že měla pravdu. Pronásledovala mě ve snech. Vysmívala se mi. Tehdy mi řekla, že jsem se zbavil jediné věci, která měla moc zahnat jejího ducha.“

„Modrá Medúza. Začal jste po ní pátrat.“

„Musím ji najít. Snaží se mě totiž dohnat k šílenství.

Náramek je jediná věc, která ji dokáže zastavit. A vy mi sakra řeknete, kde je.“

Užuž se chtěla rozběhnout, když vlevo od ní cosi nečekaně, divoce zamávalo křídly. Vodní pták nespokojeně zaskřehotal, vyletěl z hnízda a vznášel se nízko nad hladinou.

Pelling se okamžitě probral. Jednou mrknul a hned mu došlo, že se dělo něco nepatřičného.

„Kde to jsem? Co to děláte?“ zvedl pistoli. „Myslíte si, že mě podvedete?“

„Pellingu!“ V mlze se zlověstně rozlehl Tobiasův hlas a se strašidelnou ozvěnou se odrážel mezi prázdnými budovami.

„Stůjte, nebo vás na místě zastřelím.“

Výhrůžka dopadla na celou scénu jako mocné kouzlo.

Svět kolem Lavinie se zastavil a ztichl.

A pak se Pelling otočil a zapátral v mlze po hlase. „Marchi!

Kde sakra jste? Ukažte se! Jestli to neuděláte, zabiju ji.“

Lavinia se jako o život rozběhla k úzkému otvoru mezi skladišti, který se ztrácel pod ochrannou rouškou husté mlhy.

Těch pár metrů rozhodovalo, jestli přežije, nebo zemře.

Bylo všeobecně známo, že pistole střílejí na krátkou vzdálenost nepřesně.

„Ne!“ Pelling se začal otáčet zpátky k ní. „Mně neutečeš, Medúzo.“

„Pellingu!“ zavolal opět Tobias výhrůžným hlasem.

Pelling vystřelil. Lavinia děsivou věčnost čekala, že ucítí v zádech úder kulky. Pak pochopila, že Pelling mířil na Tobiase, ne na ni.

„Panebože!“

Vypálil naslepo, uvědomila si. V té husté mlze nemohl Tobiase vidět.

„Zapomeňte na ni, Pellingu!“ nařídil mu Tobias dutým hlasem, který jako by vycházel odnikud a zároveň odevšad.

„Jestli chcete uniknout, budete mě muset nejdřív zabít.“

Lavinia se přitiskla k nejbližší zdi a vykoukla za roh.

Pelling odhodil prázdnou pistoli a horečně se snažil z kapsy pláště vytáhnout další.

„Ukažte se, Marchi!“ vykřikl Pelling. S pistolí v ruce se otočil kolem své osy a pátral v mlze po Tobiasovi. „Kde jsi, ty bastarde?“

„Za vámi, Pellingu.“

Tobias se konečně vynořil z mlhy a pomalu kráčel po přístavní hrázi k Pellingovi. V jedné ruce držel pistoli. Cípy černého zimního pláště mu pleskaly o svršky bot. Vznášela se nad ním neviditelná aura síly, a jak se ke své oběti přibližoval, prohlubovala se a sílila.

Lavinii připadalo, jako by čerpal energii z temné mlhy přicházející noci a ovládal ji stejně, jako kdyby měl v ruce meč.

Cítila, jak jí z plic unikl vzduch. Už ho v podobném rozpoložení viděla, ale ještě nikdy jí nepřipadal tak nebezpečný jako dnes.

Poprvé v něm vycítila přirozený, neškolený talent a zachvěla se. To je dobře, že se mesmerismu nikdy nevěnoval, napadlo ji.

V tom krátkém, neskutečném okamžiku intuice pochopila ohromující pravdu: Tobiasovy schopnosti volaly to, co měla v sobě a co jí umožňovalo praktikovat mesmerismus.

Jako by síly živočišného magnetismu, které jím procházely, rezonovaly s těmi, které proudily jejím tělem.

Tobias je skutečně nebezpečný a určitě to musel celá ta léta tušit, pomyslela si, i když si to nikdy vědomě nepřipustil.

Proto byl schopen takového sebeovládání. Napadlo ji, jestli si někdy uvědomí, že jeho schopnost se kontrolovat a krotit síly, které v něm pracovaly, z něho dělají svým způsobem čaroděje.

„Stůjte!“ vyštěkl Pelling pronikavým hlasem. Zdálo se, že je naprosto vykolejený. „Stůjte, sakra!“

Zvedl pistoli a vypálil.

„Ne!“ vyjekla Lavinia.

Téměř současně zaduněl z mlhy druhý výstřel.

Pelling sebou škubnul a přepadl přes přístavní hráz. Lavinia uslyšela tlumené šplouchnutí.

„Tobiasi!“ Rozběhla se k němu. „Jste v pořádku?“

Tobias se na ni podíval z jádra neviditelné bouře, která kolem něho zuřila. U boku držel pistoli. Lavinia ve zlomku sekundy zahlédla v jeho očích nebezpečné proudy energie.

Je to jen tvoje představa. Vzpamatuj se.

„Jsem,“ pronesl tiše Tobias. „Nic mi není. Minul mě.

Myslím, že jste ho vyvedla z míry.“

Podívala se do vody a spatřila Pellinga, jak obličejem nahoru pluje na hladině. Věděla, proč Tobiase minul. To nebyla její práce. Když spatřil postavu, jak se k němu blíží z mlhy, vyděsil se k smrti.

Bez dalšího slova padla Tobiasovi do náruče. Pevně ji k sobě přitiskl a dlouho ji mlčky objímal.

Teprve potom, co Tobias vytáhl Pellingovo tělo z řeky a přivázal ho na korbu dvoukoláku, si Lavinia vzpomněla na skladiště.

„Chci se tam podívat,“ prohlásila.

Tobias zamířil k přední části vozu, aby odvázal koně.

„Proč?“

„Snažil se mě dostat dovnitř.“ Podívala se na zavřené dveře. „Musím vědět, co za těmi dveřmi je.“

Zaváhal a pak koně znovu uvázal.

Bez dalšího dohadování přistoupil ke dveřím skladiště a otevřel je. Pomalu vešla dovnitř, aby se její oči stačily přizpůsobit šeru.

Vnitřek byl přecpaný stočenými provazy, prázdnými bednami a lodními sudy.

V rohu ležel Howard Hudson, svázaný a s roubíkem.

Lavinie k němu doběhla a uvolnila kousek látky, kterou měl v ústech. Zasténal a posadil se, takže mu Tobias mohl přeříznout provazy kolem zápěstí.

„Už jsem myslel, že nepřijdete,“ pronesl s úlevou.

30

Tobias vše vyřídil s úřady, což mohl udělat díky svým mnoha konexím jen on a večer se sešli s Emeline, Anthonym, Joan a Valeem v přijímacím salonu.

Pracovna, jak si Lavinia bleskově uvědomila, by byla pro tolik lidí malá a lord Vale by se v ní určitě necítil dobře.

Ne, že by salon působil honosněji, pomyslela si stísněně.

V každém případě tu však bylo víc místa.

Přestože ještě nedostali peníze za vyřešení případu, nalila každému velkou sklenici prvotřídního sherry. Když člověk unikne o vlásek smrti, probudí to v něm velkorysost, pomyslela si.

„Všichni tři toužili po Medúze," pronesla, když se posadila na pohovku vedle Joan. „Každý ale z jiného důvodu.

Howard, i když to říkám jen nerada, skutečně uvěřil legendám, které se o drahokamu vykládaly. Chtěl kámen prozkoumat. Celeste doufala, že ho výhodně prodá a díky penězům se dostane do lepší společnosti. A Pelling, který pomalu přicházel o rozum, dospěl k závěru, že s jeho pomocí ovládne ducha tetičky, kterou v mládí zavraždil."

Joan se zachvěla. „Skoro se mu to podařilo. Naštěstí pan March dorazil k Banksovu sídlu právě v okamžiku, kdy vás Pelling donutil nastoupit do drožky."

„Moje řeč." Emeline se zhluboka napila sherry. „Ani nechci pomyslet, co by se stalo, kdyby si vás nevšiml a nesledoval vás."

Vale zamyšleně studoval Tobiase, který seděl v protějším křesle. „Po téhle příhodě snad konečně uznáte, že existují takové věci, jako je shoda náhod, Marchi? Joan má pravdu. Kdybyste se dneska odpoledne náhodou nevydal k Banksovu sídlu, nezahlédl byste paní Lakeovou, jak nastupuje do drožky."

Rozhostilo se krátké ticho, během něhož se každý napil sherry.

Tobias otáčel skleničku v dlaních a pozoroval Lavinii.

Lehce se usmál.

„To nebylo štěstí ani shoda náhod, co mě dneska odpoledne přivedlo před Banksův dům," namítl tiše. „Sledoval jsem Lavinii, protože mi zapomněla nechat vzkaz, kam jede.

Jak mi slíbila."

Podívala se mu do očí a zahlédla v nich stejnou absolutní jistotu, kterou cítila v sobě. Bez ohledu na střety, které je čekají – na střety, které byly vzhledem k jejich temperamentu nevyhnutelné –, se mezi nimi vytvořil pevný vztah.

Tobias byl víc než jejím milencem a příležitostným společníkem.

To metafyzické pouto bylo nyní tak silné, že se nedá, jak věděla, nikdy přetnout.

„Jaká škoda, že vám nezůstali žádní klienti," pronesla Joan soucitně. „Je mi jasné, že pan Hudson odložil placení na neurčito, protože nemá žádné peníze a pan Nightingale dohodu s vámi samozřejmě zrušil."

Lavinia se probrala ze zadumání. „Jeden klient nám přece zbyl. Abych byla přesná, mám na mysli paní Rushtonovou."

Emeline se zamračila. „Ale ta zaplatí jen v tom případě, jestli najdete náramek a zařídíte jeho výhodný prodej.“

„Hned zítra se o tu záležitost postarám,“ pronesla Lavinia.

Všichni se na ni podívali.

Valeovi se ve světle krbu zaleskly oči. „Chcete nám tím snad naznačit, že víte, kam Celeste Hudsonová náramek schovala?“

„Ano,“ přitakala Lavinia. „Čirou náhodou jsem si ho šla dneska odpoledne vyzvednout. Bohužel jsem potkala Pellinga.“

31

Když Lavinia s Tobiasem vešli do jeho pracovny, doktor Darfield zvedl hlavu od účetní knihy. Lavinia si všimla, že nemá na sobě svůj exotický modrý hábit. Místo toho byl oblečen způsobem, který byl pro úspěšného podnikatele mnohem vhodnější: měl na sobě módní plizované kalhoty, dokonale střižené sako a elegantně uvázaný nákrčník.

Dlouhou dobu si návštěvníky prohlížel, pak zavřel knihu v kožených deskách a pomalu vstal. Ukázal rukou na dvě židle.

„Zřejmě jste si přišli pro náramek,“ řekl Lavinii.

„Ano.“ Posadila se a urovnala si sukně. „Tohle je můj společník pan March. Od začátku se mnou na tom případu pracuje.“

Nepřekvapilo ji, když Tobias nabídnutou židli ignoroval.

Zamířil na své oblíbené místo v každém pokoji, ve kterém se nacházela osoba, kterou neznal nebo jí nevěřil.

Postavil se zády k oknu a zadíval se na Darfielda.

Darfield s vážným výrazem rezignovaně přikývl. „Čekal jsem vás od té doby, co jsem se dozvěděl o Pellingově smrti.“

Přistoupil ke knihovně, z prostřední police vytáhl několik svazků a otevřel malý sejf zabudovaný do zdi. Vyňal z něho předmět zabalený v černém sametu a vrátil se ke stolu.

Beze slova rozvázal provázek, kterým byl balíček omotaný a rozprostřel látku na desce. Na černém sametu se matně leskl masivní zlatý náramek se zvláštním vzorem.

V jeho středu zářil podivný modrý kámen.

Lavinia vstala a zcela fascinována starobylým šperkem přistoupila ke stolu. Tepaný náramek byl vskutku mistrovským dílem. Opakující se motiv propletených hadů byl tak jemný, že náramek spíš vypadal, jako by ho umělec vyrobil ze zlaté krajky než z kovu.

Opatrně ho zvedla. Položený na sametu působil tak jemně a křehce, že ji jeho značná váha téměř zaskočila. Zlato bylo na dotek teplé.

Z měnících se modrých odstínů kamene se na ni dívala pečlivě vytesaná podobizna Medúzy. Ve vlasech se Gorgoně svíjeli drobní hádci a v očích měla mrazivý pohled.

Pod useknutým krkem spatřila detailně propracovanou kouzelnou hůlku. Z miniatury sálala tak negativní energie, že jí přejel mráz po zádech.

„Jednou odpoledne, když byla paní Rushtonová ve městě, se s ní Celeste jakoby náhodou setkala.“ Lavinia upírala oči na náramek. „Uvedla ji do hypnotického stavu.“

„Paní Rushtonová na mesmerismus citlivě reaguje,“ poznamenal Darfield. „Skvělá klientka.“

„Když byla paní Rushtonová v tranzu, Celeste jí nařídila, aby k vám začala docházet na terapii. Poručila jí také, aby vzala náramek z Banksova sejfu a přinesla vám ho.“

„Což také paní Rushtonová udělala.“ Darfield sledoval Lavinii s náramkem v ruce. „Samozřejmě si nic nepamatovala.

Celeste byla velice zkušená hypnotizérka, nicméně si dávala velký pozor, aby to Hudson nepoznal. Nikdy tomu člověku nevěřila.

Vždycky říkala, že je nejlepší, když si žena nechá co nejvíc tajemství pro sebe. Nechtěla, aby ji Hudson považoval za svou konkurentku.“

Tobias si založil ruce v podpaží. „Předpokládám, že do mesmerismu jste ji zaučil vy, nemám pravdu?“

„Přesně tak. Studoval jsem u odborníka, který se učil u samotného doktora Mesmera.“

Tobias vytáhl obočí. „Proč se Celeste spojila s Hudsonem?

Proč nespolupracovala s vámi?“

Darfield se opřel o hranu stolu. Na okamžik se odmlčel, zřejmě aby si utřídil myšlenky.

„Celeste se narodila jako nemanželské dítě děvečky a neschopného syna jednoho venkovského šlechtice,“ začal konečně. „Svého otce nikdy nepoznala. Byl už ženatý s dcerou souseda, která dostala věnem rozsáhlé polnosti.

Bohužel neměl pro farmaření vlohy. Zbankrotoval.“

Lavinia něžně sevřela náramek v dlani. „Celeste se snažila vymanit z nuzných poměrů, že?“

„Přesně tak. Celý život se snažila získat tolik peněz, aby mohla pohřbít svou minulost a vyšvihnout se do vyšších společenských kruhů. K tomu využila každého muže, o kterém se domnívala, že by jí mohl v cestě za jejím snem pomoct.“

„Vloni se v Bathu seznámila s Hudsonem,“ přerušil ho Tobias.

Darfield se na něj zběžně podíval a pak od něho odvrátil zrak. „Celeste byla mazaná jako liška. Sblížila se s Hudsonem potom, co se doslechla, že u některých jeho zámožnějších klientů došlo ke krádeži šperků. Díky své znalosti mesmerismu a všímavosti dospěla k závěru, že zlodějem je pravděpodobně Hudson.“

„Stále nejsem přesvědčená, že Howard má něco společného –“

„Zatraceně!“ vyštěkl podrážděně Tobias. „Svedla Hudsona, protože chtěla, aby ji naučil krást.“

Darfield se hořce usmál. „Chtěla také získat přístup k jeho bohatým pacientům. Jak už jsem řekl, Celeste byla šikovná mesmeristka, chyběly jí však společenské kontakty, které by k ní přilákaly skutečně exkluzivní klientelu.“

Zvedl ruku s dlaní otočenou nahoru. „Přeze mě by se ke klientům z bohatých kruhů nedostala. Daří se mi celkem dobře, ale smetánka je mimo mé možnosti. Všechno totiž záleží na správných referencích.“

Tobias zachytil Laviniin pohled. „To už jsem někde slyšel.“

„A i kdybych jí mohl nabídnout vybranější seznam zákazníků, zlodějem bych se nikdy nestal. Vždycky mi chyběla její chladnokrevnost. Podle mého názoru je krádež cenného klenotu skvělým způsobem, jak se dostat na šibenici.“

„Určitě jde o nebezpečné povolání,“ přitakal Tobias.

„Jednoho dne vešel do Hudsonovy ordinace Pelling a nabídl mu peníze za to, že pro něj ukradne Modrou Medúzu.“

Darfield se odmlčel. „Předpokládám, že zbytek už znáte.“

„Pelling se spletl, když se domníval, že je doktor Hudson profesionální zloděj,“ pronesla chvatně Lavinia. „Ale Howard prováděl výzkum mesmerismu a nepochybně se ho při představě, že by mohl pro své experimenty získat Modrou Medúzu, zmocnila posedlost. Pellingovu nabídku odmítl, ale rozhodl se získat ten kámen sám. Celeste však chtěla Hudsona opustit a potřebovala k tomu peníze. Vzala věci do vlastních rukou a dohodla se s Pellingem místo Hudsona.“

Darfield naklonil hlavu ke straně. „Taková byla Celeste. Vždycky ochotná riskovat.“ Odmlčel se. „Víte, když jsem se dozvěděl, že ji někdo zavraždil, zpočátku jsem si myslel, že to udělal Hudson. Když jste se ujali vyšetřování, osnoval jsem, jak se mu pomstím, představoval si nejrůznější způsoby, jak ho zabiji, aniž by mě odhalili. Chtěl jsem vás zastrašit.“

„Poslal jste vozku se vzkazem, aby vyděsil Anthonyho s Emeline,“ pochopila Lavinia.

„Přesně tak. Ale ten samý den jste přišla ke mně do ordinace a předstírala jste, že chcete podstoupit terapii. Dělal jsem, že netuším, kdo jste. Rozhodl jsem se počkat, na co během vyšetřování přijdete.“

„Díkybohu, že jste se tak rozhodl,“ pronesla zaníceně Lavinia. „Mohl jste zavraždit nesprávného muže a zbytečně riskovat oprátku.“

„Vy a pan March jste mě před takovým osudem zachránili a potrestali Celestina vraha místo mě.“ Darfield se jí podíval do očí. „Proto budu navždy vaším dlužníkem. Jestli budete něco potřebovat, paní Lakeová, jsem vám kdykoli k službám. Mohu vám nabídnout bezplatná terapeutická sezení –“

„Ne, to je v pořádku, pane,“ přerušila ho spěšně. „Ujišťuji vás, že nalezení Medúzy je dostatečnou kompenzací.“

Opět ucítila proud negativní energie. Naskočila jí z toho husí kůže. Má bujnou fantazii, usoudila. Nebo jí pracují nervy. Uvědomila si, že v poslední době žila v neustálém napětí.

Nicméně rychle položila náramek zpátky na samet. K její nesmírné úlevě nepříjemný pocit okamžitě zmizel.

„Jednu věc ale nechápu," pronesla, když zabalila náramek zpátky do sametu.

„Jakou?" zeptal se Darfield.

„Sám jste řekl, že Celeste mužům nevěřila. Přesto vám zřejmě svěřila náramek do úschovy." Zvedla sametový balíček.

„Čím jste se od těch ostatních lišil?"

„Ale jistě, to jsem vám asi neřekl." Darfield se smutně, téměř melancholicky usmál. „Určitě si vzpomenete na mou zmínku, že se její otec oženil s dcerou statkáře ze sousedství.

Manželům se narodil syn, který musel začít z finančních důvodů podnikat."

„Už chápu," pronesla tiše Lavinia. „Celeste byla vaší sestrou."

32

O tři dny později vešel Tobias k Lavinii do pracovny a tvářil se nesmírně spokojeně. „Obchod klapnul a my konečně dostaneme naše peníze."

Lavinia odložila pero. „Obchod?"

„Paní Rushtonová se rozhodla přes Nightingalea prodat Modrou Medúzu anonymnímu sběrateli."

„Moc dlouho s tím prodejem neotálela, co? Banks zemřel teprve včera."

„Paní Rushtonová má obchodního ducha.“ Uvelebil se v jednom křesle před krbem a usmál se. „V každém případě dostala dnes ráno peníze a měla z té vydařené transakce takovou radost, že nás okamžitě vyplatí.“

„To je skvělá zpráva. Netušila jsem, že ji prodá tak rychle.“ Tiše se zasmála. „Klidně bych se vsadila, kdo tím anonymním sběratelem je.“

„Jen do toho, zkuste to.“

„Domnívám se, že Medúzu koupil lord Vale.“

Tobias se usmál. „Chyba. Jméno toho tajemného sběratele zní Joan Doveová.“

Lavinia na něj ohromeně zírala. „Vím, že zdědila manželovu sbírku, ale netušila jsem, že se sama o starožitnosti zajímá.“

„Myslím, že jde spíš o nového koníčka,“ utrousil suše Tobias.

Lavinia si vzpomněla na modré šaty, které si Joan vzala na ples. A na její záhadné spojení s Modrou komnatou.

„Joan má modrou barvu moc ráda,“ pronesla opatrně.

„Snad ji nepodezíráte, že chce Medúzu používat jako jistý druh osobního znaku nebo pečetě?“

„O představách možné nové šéfky kriminální organizace nebo o jejím výběru vhodné pečeti bych raději nespekuloval.“

„Tuší lord Vale, že ten náramek nezíská?“

„Podle mě Vale naprosto jistě ví, co se s Medúzou stalo.“

Než mu Lavinia stačila položit další otázky, otevřely se dveře. Na prahu se objevila paní Chiltonová. Na tváři měla nesouhlasný výraz.

„Přišel vás navštívit doktor Hudson, paní Lakeová.“

„Zatraceně,“ zamumlal Tobias. „Řekněte mu, paní Chiltonová, že paní Lakeová dneska návštěvy nepřijímá.“

Lavinia se na něj zamračila. „Byla bych moc ráda, pane, kdybyste tu nerozkazoval.“

V tu chvíli vstoupil do pracovny Hudson a soustředil se výhradně na Lavinii. Pokud si všiml Tobiase, jak se pomalu zvedá z křesla, nedal to na sobě znát.

Lavinia chvatně vyskočila, vděčná, že je vyrušil z nepříjemného rozhovoru. „Dobré odpoledne, Howarde. Vidím, že jste se z toho děsivého zážitku už vzpamatoval.“

„Díky vám, drahá Lavinie.“ Přešel místnost a políbil ji na obě ruce.

„A díky panu Marchovi,“ připomněla mu rychle.

Snažila se uvolnit ruce z jeho sevření. Zdálo se, že si Howard jejího úsilí nevšiml. Pevně jí tiskl prsty.

„Ale jistě," přitakal Howard. Vrhl letmý pohled Tobiasovým směrem, pak se od něho odvrátil a opět ho ignoroval.

„Přišel jsem se s vámi rozloučit, drahoušku."

Opět se pokusila vytáhnout uvězněné ruce z jeho sevření, protože jeho oči dostaly bezedný, neproniknutelný výraz.

Nepustil ji. Na okamžik se jí zmocnila panika, protože jí došlo, že se bude muset z jeho zajetí osvobodit násilím.

Stále se usmívala a doufala, že si Tobias nevšimne, co se děje. Hádka mezi těmito oběma muži v pracovně bylo to poslední, po čem toužila.

„Odjíždíte z Londýna?" zeptala se vesele.

„Ano." Howard se jí díval upřeně do očí. „Potřebuji čas, abych se zotavil ze ztráty mé drahé Celeste. Čas, abych se smířil s její obrovskou zradou. Fakt, že byla profesionální zlodějkou mnou hluboce otřásl. Vlastně mě ta zpráva naprosto drtila. Bude lepší, když na čas odjedu na venkov."

„Naprosto s vámi souhlasím, Hudsone." Tobias přešel místnost a chlapsky Howarda objal kolem ramen. „Odjet z města je skvělý nápad. Doufáte, že klepy utichnou, co?"

Zdánlivě přátelským gestem mu stiskl rameno, ale Lavinia zahlédla v Howardových očích záblesk bolesti a úžasu. Ihned její ruce pustil. Soustředěný, hluboký výraz z jeho pohledu okamžitě zmizel.

„Máte pravdu," ucedil Howard skrz zaťaté zuby. Zvučný tón se z jeho hlasu vypařil. Zpražil Tobiase pohledem.

„Ačkoli byla zlodějkou moje drahá Celeste, po městě se bohužel rozneslo, že jsem měl v těch krádežích prsty i já."

„Jistě, já vím. Sám jsem něco podobného zaslechl právě dneska ráno v mém klubu." Tobias pustil svou oběť ze spárů. „Samozřejmě nikdo nemůže nic dokázat."

„Samozřejmě, nikdo nemůže nic dokázat," odsekl Howard naštvaně. „Protože není co dokazovat. O tom, že Celeste krade, jsem nic netušil."

„Nicméně vyvrátit řeči, že jste byl v těch krádežích také namočený, nebude snadné," pokračoval Tobias. „Je těžké přilákat exkluzivní klientelu, když ve společnosti kolují podobné klepy."

Z jeho úsměvu mi běhá mráz po zádech, pomyslela si Lavinia. Skoro jí tím úsměvem připomínal vlka. Chvatně se otočila zpátky k Howardovi.

„Kam máte namířeno?“ zeptala jemně.

„Zatím nevím. Někam, kde budu moct pokračovat ve svých výzkumech a experimentech.“

„Hodně štěstí v práci,“ popřála mu.

„Děkuji.“ Došel ke dveřím, otočil se a dlouze, zamyšleně se na ni zadíval. „Ale nebojte se, drahoušku, ještě se setkáme. Jsme koneckonců staří přátelé, nemám pravdu?

Vždycky jsem cítil, že mezi námi existuje pouto. Je natolik pevné, že ho nedokážou změnit rozmary ani –“ chladně se podíval na Tobiase – „mínění jiných lidí, kteří se v našich životech náhodou objeví.“

Tobias se zatvářil, jako by měl v úmyslu Howarda uškrtit.

Lavinia rychle vstala a postavila se mezi oba muže.

„Nashledanou, Howarde.“ Ruku mu nepodala. „Bůh s vámi.“

„Zatím nashledanou, drahoušku.“

Naposledy se na ni usmál a vyšel ze dveří.

Po jeho odchodu zavládlo v pracovně ticho. Než paní Chiltonová vyprovodila Howarda ze dveří, Lavinia ani Tobias nepromluvili.

Když byl konečně za dveřmi, Lavinia se na Tobiase podívala.

„Ty drby, o kterých jste se zmínil, které podle vás kolují o Howardovi po klubu,“ pronesla bezvýrazným tónem.

„Ty, které naznačují, že zřejmě zneužil svých mesmerických schopností k okrádání klientů.“

Tobias se na ni zdvořile podíval. „Co je s nimi?“

„Nevíte náhodou, kdo je roznesl?“

Zatvářil se, že se ho to chabě zastřené obvinění dotklo a nasadil dotčený výraz. „Drahoušku, vy mě obviňujete, že jsem se snížil ke klepům a narážkám?“

„Přesně tak.“ Upřela na něj mrazivý pohled. „No, pane?

Zpochybnil jste úmyslně Howardovu pověst natolik, že musel opustit město?“

„Trápí mě, že o mně máte tak špatné mínění.“ Přistoupil blíž, objal ji a lehce ji políbil na čelo. „Ujišťuju vás, že jsem nikdy nikoho nepomluvil bezdůvodně.“

„Ale pokud se domníváte, že se ty pomluvy zakládají na pravdě –“

„Pak nejde o pomluvy.“ Políbil ji na špičku nosu. „Mluvil jsem čistou pravdu.“

„Tobiasi, chci vědět, kdo rozšířil ty klepy v klubu.“

„Snad jsem se vyjádřil dost jasně, drahoušku. Nepatřím k lidem, kteří si libují v nepodložených skandálech.“

Chtěla mu položit další otázku, ale právě v tu chvíli ji opět políbil.

Jednou, pomyslela si, když jeho polibek opětovala, mu musí dát jasně najevo, že s tímhle přístupem nemůže vyhrát každou jejich hádku.

Joan stála před vysokým oknem knihovny a prohlížela si ve světle starobylý náramek. Je skutečně výjimečný, usoudila.

Tepaný zlatý vzor byl skutečně úžasný. Medúze zářily oči v mnohovrstevnatém modrém drahokamu tak pronikavě, až člověk téměř věřil, že dokážou proměnit muže v kámen.

Ve dveřích se objevil majordomus. „Přijel lord Vale, madam.“

Tiše se zaradovala. „Uveďte ho, prosím.“

O chvilku později vstoupil Vale do knihovny. Došel k oknu a elegantně se sklonil nad její rukou.

„Dostal jsem váš vzkaz a okamžitě jsem přijel,“ pronesl.

„Myslela jsem, že si budete chtít prohlédnout můj nový přírůstek.“ S úsměvem mu podala náramek. „Vím, že se o takové věci zajímáte.“

Vzal ho do ruky a dlouhou dobu šperk mlčky studoval.

Konečně zvedl oči k Joan. „Blahopřeji vám, madam.

Skvělá koupě.“

„Děkuji. Mám z toho velkou radost. Čekala jsem totiž, že budu mít při aukci alespoň jednoho soupeře. Pan Nightingale mě však informoval, že jsem jedinou zájemkyní.

Když prý jeho další klient zjistil, že mám o náramek zájem, rozhodl se, že mi vyklidí pole.“

Vale se usmál a znovu si začal náramek prohlížet.

„Tím dalším klientem pana Nightingalea jste byl vy, že, pane?“ zeptala se tiše.

„Nenapadá mě nikdo jiný, u koho bych ten vzácný kousek viděl raději než u vás, drahoušku.“ Podal jí náramek.

„Je skutečně pozoruhodný. Stejně jako vy.“

„Děkuji.“ Podívala se na Medúzu a pomyslela si, kolik sebezapření musel vynaložit, aby se té tajné dražby neúčastnil.

„Zjišťuji, že starožitnosti jsou skutečně nesmírně zajímavé. Ráda bych požádala o členství v Klubu znalců.“

Odmlčela se. „Samozřejmě za předpokladu, že přijímáte i dámy.“

„Jsem jeho zakladatelem. Vytvářím pravidla.“ Pomalu se usmál. „A proti členství dam nemám žádných námitek.“

Joan jeho úsměv opětovala a podala mu náramek. „Tohle je můj příspěvek, pane. Chci darovat Modrou Medúzu do soukromé klubové sbírky.“

„Jako správce muzea váš dar s radostí přijímám, madam.“

Uchopil ji za ruku a podruhé za tu dobu ji políbil.

Pak zvedl hlavu a podíval se jí do očí. „Pokud máte zájem, můžu vám ji dnes večer ukázat.“

„To by mi udělalo velkou radost.“

33

O čtrnáct dní později, za jasného čtvrtečního odpoledne, Tobias poslal paní Chiltonovou pryč a sám si otevřel dveře pracovny. Lavinia seděla v jednom z hlubokých křesel před krbem a na klíně měla otevřenou knihu.

V slunečním světle, které proudilo oknem dovnitř, jí planuly vlasy jako oheň.

„Dobré dopoledne, drahoušku," pozdravil. „Máte návštěvu."

Jeho příchod ji překvapil a s roztržitým výrazem, který měla vždycky, když ji někdo vytrhl z četby básní, zvedla hlavu.

Když ho spatřila mezi dveřmi, tvář se jí rozjasnila. „Nečekala jsem, že mě dneska přijdete navštívit, Tobiasi. Co vás sem přivádí? Že bychom dostali další případ?"

„To ne. Spíš se konečně dořešil jeden starý."

„O čem to proboha mluvíte?"

„Někdo by s vámi rád mluvil."

Ustoupil stranou a podržel dveře dalšímu hostovi. Do pracovny vešla vysoká žena a uprostřed místnosti se zastavila.

„Dobrý den, paní Lakeová," pozdravila. „Ani nevíte, jak jsem šťastná, že vás zase a za takových okolností vidím."

Lavinia na ni překvapeně zírala, oči vykulené, rty lehce pootevřené.

Tobias si ten výraz náležitě vychutnal. Nestávalo se často, aby na její tváři viděl tak okouzlující směsici úžasu a nadšení.

„Paní Pellingová. Jessiko." Lavinia téměř vyskočila z křesla. Položila knihu na stůl a rozběhla se ji přivítat.

„Vy žijete."

„Díky vám, paní Lakeová." Jessica se usmála. „Vlastně od toho dne, když jsem předstírala sebevraždu, jméno Jessica Pellingová nepoužívám. Poslední dva roky se představuji jako Judith Palmerová."

„Což je jeden z důvodů, proč vás bylo tak těžké objevit."

Tobias přistoupil k oknu. „Další den potom, co mi Lavinia vyprávěla svůj příběh, jsem rozeslal pár dopisů.

Musím říct, že se vám podařilo skvěle zahladit stopy, paní Pellingová."

„Dělala jsem, co jsem mohla," pronesla skromně. „Byla jsem totiž přesvědčená, že na tom závisí můj život. Oscar se choval stále nepříčetněji. Jeho záchvaty vzteku se objevovaly čím dál častěji a pokaždé se ovládal o něco méně.

Věděla jsem, že musím pryč. Poslechla jsem vaši radu, paní Lakeová."

Lavinia ji pustila a o krok couvla. „Zařídila jste to tak dokonale, že já sama byla přesvědčená o vaší smrti. Jen jsem si pořád kladla

otázku, jestli vás Pelling zavraždil, nebo jestli jste si skutečně vzala život.“

„Asi tušíte, jak jsem litovala, že vám nemůžu říct pravdu.

Doufala jsem, že na to přijdete sama.“

„To, že vaše tělo nebylo nikdy nalezeno, mi dalo malou naději, ale nebyla jsem si tím jistá.“ Pohlédla na Tobiase.

„Jaké dopisy jste vlastně rozeslal?“

Nedbale mávl rukou. „Napsal jsem několika svým přátelům ze starých časů. Jsou roztroušeni po celé zemi.“

„Ale jistě, vaši kolegové špioni,“ poznamenala Lavinia.

„To od vás bylo chytré, pane.“

„Kromě toho jsem požádal Crackenburnea, aby rozhodil sítě mezi svými mnoha přáteli a známými. V ten den, kdy jste mi příběh vyprávěla, jste paní Pellingovou dobře popsala. To, že byla Jessica vyšší postavy a že zmizela se zvláštním rodinným prstenem, mi nesmírně pomohlo.“

„Chápu,“ přitakala Lavinia. Obdivně se na něj usmála.

„Usoudil jste, že Jessica musela ten prsten prodat, aby měla peníze na živobytí, takže jste po něm začal pátrat, nemám pravdu?“

„Tohle byla jedna taktika. Věděl jsem také, že hledáme osamělou ženu, která se před dvěma lety někde vynořila, jako by spadla z nebe. Nakonec jsem se doslechl, že osoba, na kterou se tenhle popis hodí, učí ve škole pro mladé dámy v Dorsetu.“

Jessica se na něj trpce usmála. „Měla jsem štěstí, že si vás před dvěma lety Oscar nenajal, abyste mě vypátral, pane.“

Tobias potřásl hlavou. „Pochybuji, že vás chtěl najít.

Vaše takzvaná sebevražda se mu vyplatila. Koneckonců, získal veškerý váš majetek.“

„A krátce potom začal hledat Modrou Medúzu,“ pokračovala Lavinia. „Prodal ji kdysi v mládí poté, co zavraždil vlastní tetu. Ale jak se jeho duševní stav zhoršoval, začal věřit, že musí náramek najít, aby se zbavil jejího pomstychtivého ducha.“

Jessica se otřásla. „Věděla jsem, že začíná ztrácet rozum.“

Lavinia se usmála. „Ani nevíte, jak jsem ráda, že vás vidím.“

„Nejste jediná, kdo má radost, že je paní Pellingová mezi živými.“ Tobias se usmál. „Pellingův právní zástupce je potěšen stejně jako vy. Jessica je teď oficiálně vdovou a to velice bohatou.“

„Musím přiznat, že se mi ty peníze budou hodit,“ pronesla Jessica. „Učit na škole pro mladé dámy není moc výnosné povolání.“

„Jak to, že jste v Londýně?“ chtěla vědět Lavinia.

„Pan March mi poslal dopis, ve kterém se představil a sdělil mi, že je Oscar Pelling po smrti. Pozval mě do Londýna a nabídl mi, že mi zaplatí veškeré výdaje, když vás navštívím, abyste věděla, že jsem živá a zdravá. Myslím, že to mělo být překvapení.“

Lavinia se podívala na Tobiase. Blaženě se koupal v jejím vřelém úsměvu. Zaplavila ho radost a intenzivní pocit štěstí.

„Pan March se domnívá, že nemá talent pro vznešená, romantická gesta,“ řekla Lavinia Jessice. „Ale po pravdě řečeno, má zvláštní, velice pozoruhodnou schopnost vybrat pro mě vždycky ten nejvhodnější dárek.“

34

Druhý den odpoledne udělala poslední úpravy ve svém inzerátu, poprášila a vysušila inkoust na papíře a opřela se, aby vychutnala výsledek své práce.

Dveře pracovny se otevřely právě v okamžiku, kdy si chtěla inzerát přečíst nahlas, aby slyšela, jak zní. Do místnosti vešel Tobias.

Někdy ji až děsí, pomyslela si, jak si dokáže svůj příchod načasovat.

Ostražitě se na něj zadívala. „Co tady děláte?“

„Vaše vřelé přivítání mi vždycky zlepší náladu a rozjasní celý den, drahoušku.“

„Při snídani jste tvrdil, že chcete dneska s Crackenburnem prodiskutovat další investice.“

„Crackenburne může počkat. Neuteče mi. Už jsem vám přece říkal, že nikdy neopouští svůj klub.“ Podíval se na papír, který měla před sebou. „Co to je?“

„Právě jsem dopsala svůj inzerát. Jen mě mrzí, že se mi v něm nepodařilo použít slovo potřebný. Nicméně ho dneska hodlám poslat do novin. Chcete ho slyšet?“

„Zřejmě jste se rozhodla ignorovat moji radu, že?“

„Přesně tak.“ Odkašlala si a přečetla mu inzerát.

Osoby, které mají zájem o služby majitelky detektivní kanceláře, ať se obrátí na níže uvedenou adresu. Na požádání je možno dodat exkluzivní reference. Diskrétnost zaručena.

„Hmm,“ protáhl Tobias.

Varovně přimhouřila oči. „Neopovažujte se ho kritizovat.

Jsem ráda, že zní tak profesionálně a váš názor mě nezajímá.“

„Skutečně zní velice profesionálně,“ souhlasil. „Ale ke svému zklamání jsem si všiml, že jste se zapomněla zmínit o svém společníkovi.“

„Vždyť s uveřejněním inzerátu nesouhlasíte. Tak proč bych se o vás měla zmiňovat?“

„Domnívám se, že je to otázka profesionální hrdosti,“ přiznal. „Koneckonců jsme příležitostnými partnery. Ale ten inzerát vyvolává dojem, jako byste pracovala sama.“

„Dobře –“

„Pokud máte v úmyslu ten inzerát uveřejnit, myslel bych si, že budete chtít upozornit na jedinečnost služeb, které nabízíte. Každý si najme experta na diskrétní pátrání mnohem ochotněji, když bude vědět, že na jeho případu nebude pracovat jeden, ale hned dva zkušení detektivové.“

Má pravdu, pomyslela si Lavinia. „Dobře, upravím ten inzerát tak, aby vám vyhovoval.“

„Báječný nápad.“ Natáhl se, uchopil papír mezi palec a ukazováček a vytáhl jí ho z ruky. „S radostí vám pomůžu.

Zítra ráno při snídani vymyslíme jeho nové znění. Možná to bude chvíli trvat, ale jsem přesvědčený, že společnými silami dáme dohromady skvělý text.“

„Tím se nemusíte obtěžovat, pane.“ Vytrhla mu papír z ruky a chladně se na něj usmála. „Stačí udělat jeden dva menší zásahy a můžu použít původní znění. Hned dneska odpoledne si k tomu sednu a inzerát odešlu.“

„Zatraceně, Lavinie –“

Dveře za jeho zády se otevřely. Zarazil se a zamračeně se ohlédl na paní Chiltonovou.

Lavinia se rychle otočila ke dveřím. „Ano, potřebujete něco, paní Chiltonová? Přišel mě někdo navštívit?“

„Ne, madam.“ Paní Chiltonová upřela na Tobiase nečitelný pohled. „Slečna Emeline odjela s panem Sinclairem a já potřebuju koupit nějaké rozinky. Jen jsem vám chtěla oznámit, že jdu na chvíli pryč.“

„Další rozinky?“ Lavinia se zakabonila. „Přece není možné, že by nám už zase došly. Nechápu, jak je možné, že jich v poslední době tolik sníme.“

„To dělá ten džem.“ Paní Chiltonová vycouvala zpátky do haly. „Na dobrý džem se jich spotřebuje obrovské množství.

No, tak já jdu. Vrátím se kolem třetí.“ S rukou na kouli u dveří se odmlčela a vrhla na Tobiase pronikavý pohled.

„Ani o minutu později.“

Tobias se pomalu usmál. „Užijte si to, paní Chiltonová.

Nemusíte spěchat.“

Paní Chiltonová za sebou energicky zavřela dveře a odkráčela.

Lavinia mohla přísahat, že slyšela její chichotání.

„Jednoduše nedokážu pochopit, jak může tak malá domácnost spotřebovat tolik hroznového džemu,“ zamumlala Lavinia.

Tobias ji objal. „Paní Chiltonová je zkušená kuchařka.

Určitě moc dobře ví, kolik rozinek bude na výrobu džemu potřebovat.“

„Asi máte pravdu. Nicméně –“

„My jsme zase odborníci na jiné věci, ne?“ zeptal se tiše.

Chtěla něco namítnout, ale v tu chvíli jí došlo, že ji právě nazval odbornicí. Jen málokdy složil hold jejím profesionálním schopnostem. Ta chvála ji potěšila.

„Přesně tak,“ přitakala.

„Navíc jsme společníci.“ Pomalu se otřel rty o její.

„A podle mě nastal čas, abychom probrali podrobnosti naší obchodní spolupráce.“

„Jaké podrobnosti máme na mysli, pane?“

Upíral na ni hypnotizující pohled zkušeného mesmeristy.

„Nejdřív to nejdůležitější: Jsem do vás zamilovaný, paní Lakeová.“

Zpočátku si myslela, že mu špatně rozuměla. Potom ji napadlo, že se zbláznila. A pak ji zaplavil blažený pocit.

Je to jediný muž, který ji kdy dokáže přivést do tranzu, blesklo jí hlavou.

Objala ho kolem krku. „To je mimořádně šťastná shoda okolností, pane Marchi. Zdá se totiž, že já jsem se do vás taky zamilovala.“

Pomalu se usmál a stále ji beze slova upřeně pozoroval.

„Víte, nebude to snadné,“ pronesla trochu úzkostlivě.

„Chci říct, že se spolu často hádáme, věci komplikuje naše společné podnikání a podle mě budeme muset v budoucnu řešit spoustu potíží –“

Položil jí konečky prstů na ústa, aby ji umlčel. Potom se opět usmál.

„Nikdy nic neděláme jednoduchým způsobem,“ pronesl.

A pak ji políbil.

Inzerát může počkat, pomyslela si. Na světě existují mnohem důležitější věci.